

Ăn Hết Tiểu Bạch Thỏ

Contents

Ăn Hết Tiểu Bạch Thỏ	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2:	10
3. Chương 3:	18
4. Chương 4:	28
5. Chương 5:	35
6. Chương 6:	46
7. Chương 7:	54
8. Chương 8:	62
9. Chương 9:	68

Ăn Hết Tiểu Bạch Thỏ

Giới thiệu

Nguồn: clairo87. wordpress. com Tuyên Vũ Đồng yêu một Đại thiếu gia xuất thân giàu có, tính tình l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-het-tieu-bach-tho>

1. Chương 1:

Trong phòng làm việc nho nhỏ, trên bàn bày đầy cốc chịu nhiệt, bình, ống nhỏ giọt (cái ống nhựa dùng để đếm giọt trong thực hành hóa ấy), một lọ thủy tinh để một bên, trong không khí phiêu tán một mùi hương nhàn nhạt, khiến cho người ta ngửi vào cảm thấy đầu óc sáng khoái.

Trong âm hưởng mềm nhẹ, du dương của tiếng nhạc, cả không gian chỉ có một nhân ảnh nhỏ nhắn, xinh xắn đang nghiêm túc làm việc.

Tuyên Vũ Đồng ngồi bên cạnh bàn, mở ra lọ tinh dầu vừa mới mua, nhỏ ra một giọt trên giấy thử hương

màu trắng, nhẹ vẩy giấy thử hương, để mùi thơm phát tán ra. Cô ngửi lấy hương thơm này, cảm thụ nó, sau đó ghi chép lại cảm thụ mà mùi hương mang lại cho mình, làm căn cứ để sau này điều chế hương.

“Ừ... ngọt ngào, giống như mùi chanh chín tới, lại chứa một cổ nhân nhạt mùi hoa...”

Mặc dù năm nay đã hai mươi bảy, tướng mạo thanh tú của cô vẫn như một cô bé, mái tóc đen thẳng mượt không hề nhuộm, trên gương mặt thậm chí cũng không hề trang điểm, thoạt nhìn gương mặt ngây ngô tựa như một cô sinh viên đại học hai mươi tuổi.

Vũ Đồng là điều hương sư duy nhất của “The Only”, chuyên đặc biệt điều chế nước hoa tư nhân. Bởi vì mỗi bình nước hoa đều là độc nhất vô nhị cho nên rất được các phu nhân yêu thích.

Công việc của cô được thực hiện ngay tại nhà, nằm trong một cao ốc có thang máy (???), gồm có ba phòng, hai sảnh: một gian Vũ Đồng ngủ, một gian phòng làm việc, còn dư lại một gian là phòng ngủ của em trai cô.

Cha mất sớm, hai chị em họ cùng với mẹ nương tựa lẫn nhau mà sống. Năm năm trước, mẹ cô tái tái hôn, cùng với cha dượng chuyển đến ở Hoa Liên, cô cùng em trai tiếp tục ở lại Đài Bắc đi học, làm việc, chỉ có vào những kì nghỉ dài hạn mới có thể đến Hoa Liên thăm mẹ cùng cha dượng.

Hiện tại đã là 9 giờ tối, Vũ Đồng vẫn đang ở trong phòng làm việc. Đơn đặt hàng nước hoa đã kéo dài đến tháng sau, cô mỗi lần hoàn thành được một lọ nước hoa, nghỉ ngơi mấy ngày, lại phải nhanh chóng làm việc lại, tránh để đơn đặt hàng càng càng lâu càng nhiều. Nhìn tờ lịch tháng trên tường chỉ chút công việc, một chút cũng không có dấu hiệu giảm bớt, đầu của cô lại đau.

Viết xong miêu tả về mùi của bình tinh dầu trên tay, cô kéo chiếc khăn quàng cổ màu vàng nhạt bằng lông dê (lông dê =.) lên che mũi, hít sâu mấy cái, chờ cho khứu giác bị mùi hương hun được có chút tê dại trở lại bình thường mới tiếp tục công việc.

Lúc này chiếc di động đặt trên bàn nhẹ nhàng vang lên, vừa nghe đến tiếng chuông được cài đặt riêng cho “người kia”, hai mắt cô sáng ngời, trong nháy mắt phấn chấn, không tự chủ dâng lên nét vui, khẩn trương cầm lấy di động:

“Thiếu gia, anh về rồi?”

Trước khi mẹ cô tái hôn, từng mang theo hai chị em cô đến Phó gia giúp việc trong nhiều năm. Phó gia vô cùng có tiền, mà “thiếu gia” trong miệng cô chính là con trai độc nhất của Phó gia, hơn cô ba tuổi – Phó Kỳ Tu.

Khi đó, cô chính là tiểu người hầu của anh, thẳng đến hiện tại, hai nhà bọn họ đã tách ra được năm năm, cô vẫn là không thay đổi được, quen miệng gọi anh “Thiếu gia”.

Công ty điện tử của Phó gia là xí nghiệp lớn nhất, nhì cả nước, chiếm tới gần một phần ba thị trường tại Đài Loan, hơn nữa cổ phiếu công ty được đưa ra thị trường. Tiền nhiệm giám đốc của công ty là cha của Phó Kỳ Tu, bốn năm trước bị bệnh qua đời. Sau đó, Phó Kỳ Tu kế tục chức vụ giám đốc, năm nay mới ba mươi tuổi.

Một tuần lễ trước anh đi công tác đến Nhật Bản, cùng một tập đoàn điện tử chiếm tỷ suất khá cao bàn về kế hoạch hợp tác, dự định hôm nay trở về nước. Cô vốn nghĩ rằng chiều nay, bảy, tám giờ tối anh sẽ về đến Đài Loan, không ngờ lại kéo dài đến hơn chín giờ.

Điện thoại di động bên kia xuất hiện thanh âm mở cửa, một thanh âm trầm thấp mà dễ nghe chậm rãi truyền tới:

“Tiểu Bạch Thỏ, vẫn còn đang làm việc sao?”

“Không có, em đã nghỉ ngơi rồi”

Cô mở cửa sổ, nhìn sang tòa nhà phía đối diện, căn phòng cùng một tầng lầu với nàng, ngọn đèn vốn tắt lịm, tối nay đột nhiên sáng lên.

“Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa. Anh không có hứng thú với thức ăn trên máy bay, dù là khoang hạng nhất cũng vậy.”

Trong lời nói mang theo nhàn nhạt cảm giác chán ghét.

Cô cũng biết vị đại thiếu gia này rất kén ăn, cho dù có đói bụng cũng không chịu ăn thức ăn trên phi cơ.

“Để em nấu chút thức ăn khuya cho anh”.

Cô kết thúc cuộc trò chuyện, liền rời khỏi phòng làm việc. Đi tới phòng bếp, cô lấy ra hộp cơm, đem toàn bộ cơm trong nồi cơm điện

Nàng kết thúc trò chuyện, liền rời đi phòng làm việc.

Đi tới phòng bếp, cô lấy ra hộp cơm, đem toàn bộ cơm trong nồi cơm điện cho vào đó, dự định sẽ làm món cơm gà thơm ngào ngạt. Mặc dù thủ nghệ của cô chỉ có thể coi là bình thường, không thỏa mãn được khẩu vị của đại thiếu gia, nhưng nếu cô làm gì đó, anh luôn toàn bộ đều ăn hết, chưa từng nói bất kỳ câu ghét bỏ nào.

Cô nở một nụ cười không cách nào che giấu, nội tâm tràn đầy cảm giác thỏa mãn, cũng bởi vì như thế, cô cam tâm tình nguyện bận rộn.

Lấy xong cơm, cô đem hộp cơm để vào trong chiếc túi bảo vệ môi trường (chắc là túi “phi nylon”), vui vẻ chuẩn bị ra cửa.

“Chị!”

Cậu em trai nhỏ hơn cô hai tuổi Tuyên Lý Hòa từ trong phòng đi ra, buồn bực hỏi:

“Cũng đã hơn chín giờ rồi, chị còn muốn đi đâu?”

“Ách... Ở công viên bên cạnh hình như có một con chó đi lạc, trong nhà có chút cơm thừa, chị muốn mang cho nó”.

:D :D :D

Cô chột dạ trả lời. Bởi vì mỗi lần vừa nhìn thấy Thiếu gia, cô sẽ tự động “Biến thân” thành tiểu nữ bộc của anh, cho dù mẹ cô cùng với Phó gia quan hệ đã ngưng hẳn từ nhiều năm, thói quen như vậy vẫn là không bỏ được. Cho nên em trai cũng không vui mừng khi thấy cô cùng thiếu gia có điều kiện tiếp tục lui tới.

Vì vậy, cô giúp thiếu gia nấu đồ ăn khuya là chuyện tuyệt đối không thể để cho cậu biết, thậm chí chuyện thiếu gia ba tháng trước chuyển đến đối diện nhà họ, cậu ấy cũng còn không biết.

“Chó lạc?”

Tuyên Lý Hòa lông mày nhướng lên, công viên bên cạnh mới có chó đi lạc? Anh mỗi ngày về nhà đều đi ngang qua nơi đó, thế nào lại không nhìn thấy?

“Không nói nhiều với em nữa, chị đi một lúc rồi về”.

Miễn càng hỏi nhiều càng dễ bại lộ, cô nhanh chóng mở cửa, đi thang máy xuống lầu một, lướt qua trung đình đi tới tòa nhà phía đối diện.

Mỗi tòa nhà phân biệt gồm có sáu tầng, ngăn thành từng viện riêng biệt (???), bên ngoài cửa lớn có cảnh vệ canh giữ trông coi xuất nhập, nếu không phải là hộ gia đình không thể tùy ý tiến vào, hoàn cảnh phi thường đơn thuần.

Những hộ gia đình nơi này đều là thường thường bậc trung, phòng ốc cấp bậc cùng với nơi ở trước đây của thiếu gia vốn sai biệt rất nhiều. Cô đã từng hỏi qua anh, tại sao đột ngột chuyển tới nơi này? Anh chỉ nói đi làm tương đối gần, cô cũng không tiếp tục hỏi.

Cô đi vào thang máy, đi tới lầu sáu, lấy ra chìa khóa thiếu gia đã đưa cho để mở cửa. Đền trong phòng khách đã bật sáng nhưng không thấy bóng dáng chủ nhân đâu. Theo thói quen của anh, lúc này chắc đang ở trong phòng tắm tẩy đi thân thể mệt mỏi, cho nên cô cũng không bất ngờ khi không nhìn thấy anh.

Cô đi tới phòng bếp, đem cái túi bảo vệ môi trường để xuống, mở tủ lạnh. Trong tủ lạnh những nguyên liệu nấu ăn tươi mới đều là hôm nay nàng vừa mua. Phòng ốc của anh vào thời gian cố định sẽ có người giúp việc tới quét dọn, không cần cô lo lắng. Cô rất đơn thuần mà nghĩ, anh sở dĩ đưa cho cô một cái chìa khóa, chính là hi vọng cô giúp anh xử lý một chút những chuyện vụn vặt, tựa như lúc cô còn là tiểu người hầu của anh.

Cô đem cơm cùng với nguyên liệu từ trong tủ lạnh lấy ra nhanh chóng xử lý, loay hoay quá chăm chú không để ý đến thời gian, thậm chí có một nam nhân tựa vào cửa phòng bếp nhìn bóng lưng của cô một lúc lâu cùng hoàn toàn không phát giác.

Phó Kỳ Tu mới vừa tắm rửa xong, mặc bộ quần áo ở nhà, tóc vẫn còn hơi ướt, tựa vào cánh cửa tư thái cực kỳ mê người. Anh ngũ quan thâm thúy, mang một chút cảm giác lạnh lùng, hơn nữa thân hình cao như người mẫu, cho dù tùy tiện đứng cũng lộ ra vẻ anh tuấn ưu nhã. Toàn thân cao thấp phát ra một cỗ quý khí tự nhiên, không hổ là quý công tử từ trong trứng nước (cái nì là lời của ta ^-^)

Anh nhìn cô tắt bếp, đem những thứ vừa nấu xong cho ra đĩa, liền không chút tiếng động tới gần cô, khoe miệng câu khởi nụ cười vẻ thần bí.

“Em nấu cái gì vậy? Thật thơm!”

Anh đi tới sau lưng cô, giống như lơ đãng vậy lấy cô trong lòng ngực của mình, đầu cúi thấp ở trên vai cô, cùng gương mặt của cô phi thường gần, cổ ý dùng thanh âm trầm thấp từ tính bên tai cô nỉ non.

(>__<)

Đổi thành nữ nhân khác, sợ rằng đã bị sức mạnh của làn sóng điện từ do anh phát ra làm cho tê tê dại dại, hồn vía bay mất. Nhưng tiểu nữ nhân trong lòng anh cũng là tiểu ngu ngốc không hiểu được phong tình, cho rằng anh tiếng nói sở dĩ đặc biệt trầm thấp có từ tính như vậy là bởi vì đang mệt...

(TT-TT)

“Thiếu gia, tới vừa lúc, cơm vừa mới xào xong”

Cô vui vẻ bưng lên đĩa hoàn toàn không có ý thức được hai người đang ở trong tư thế dính chặt lấy nhau, trong mắt người khác thoát nhìn có nhiều mập mờ — nếu như ở đây có thêm người khác.

“Đi vào phòng ăn ngồi đi, anh vừa tắm rửa xong, đừng ở trong phòng bếp, miễn dính vào mùi khói cùng mùi thức ăn”

“...Em khứu giác rất bén nhạy, những phương diện khác thật đúng là không phải chậm lụt bình thường”

Chậm lụt đến anh muốn học máu.

“Ách?”

Cô không giải thích được chớp mắt mấy cái, thiếu gia thế nào đột nhiên lại nói đến khứu giác của cô?

Phó Kỳ Tu cố nén mắt trợn trắng ngất xiu, thật đúng là đối với tiểu nữ nhân tình cảm dị thường chậm lụt này không có cách.

Anh tiếp lấy đĩa đồ ăn rất có sức nặng trên tay nàng, phi thường tự nhiên dặt tay nàng, hai người một trước một sau rời khỏi phòng bếp.

“Theo anh ăn cơm”.

“Dạ”.

Cô có chút khó xử, thẹn thùng, cô được thiếu gia cầm tay >o

Kể từ sau khi thiếu gia chuyển tới nơi này, lúc cùng nàng một chỗ, thường có những động tác thân mật mà cô không hiểu, lấy cá tính của thiếu gia, thật ra không thích cùng người khác tiếp xúc.

Hai người ở bên bàn ăn ngồi xuống, cô lại giống như tiểu nữ bộc, giúp anh lấy thìa, chuẩn bị khăn tay, hoàn toàn không ý thức được mình đã không còn là tiểu người hầu của anh, căn bản không cần thiết làm những chuyện này.

“Ngồi xuống”

Anh nhìn cô đang định đứng dậy đi lấy thứ gì, tức giận trực tiếp kéo tay cô, không để cho cô đi. Anh chỉ cần cô ở bên anh là tốt rồi, không cần làm gì cả cũng không sao, bởi vì anh chỉ muốn có cô làm bạn, chỉ đơn giản như vậy.

“Dạ”.

Cô rất biết nghe lời ngồi trở lại trên ghế, không có chuyện gì làm, không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng nhìn anh ăn cơm, trên mặt thủy chung vẫn mang vẻ cười nhạt.

Anh rất tuần tú, so với người phương Đông bình thường lập thể ngũ quan cũng đủ để anh trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, nhưng hấp dẫn nhất chính là một đôi “Song sắc đồng”.

Con mắt trái của anh có màu đen bình thường, mắt phải lại Mellie màu xanh ngọc. Anh Không thích hai mắt mình khác hẳn với người thường, cũng không thích bị thấy cho nên khi đi ra ngoài đều đeo một loại kính sát tròng đặc biệt màu đen để hai mắt có màu đen bình thường, khi về nhà mới lấy ra. Trước tới nay đều là như thế, chưa từng thay đổi qua. Cô rất thích màu mắt lam của anh, mà anh chỉ nguyện ý để cho một số người vô cùng ít nhìn thấy song sắc đồng của mình, cô là một trong số đó.

Nghe nói tổ tiên vài đời trước của nhà họ là người Hà Lan, có được một đôi tròng mắt xinh đẹp màu lam, mà anh đôi mắt là vì sự kỳ diệu của di truyền mà xuất hiện. Nhìn anh từng miếng từng miếng ăn cơm xáo, một chút cũng không để ý đến tay nghề bình thường của cô, cô tràn đầy mong đợi hỏi:

“Ăn ngon không?”

“Em tự mình thử chẳng phải sẽ biết?”

Anh cố ý hỏi ngược lại.

Nàng dừng một lúc lâu mới trả lời:

“Không có dư lại... Ngô?”

Không hề báo động trước, anh đem một muỗng cơm xáo uy vào trong miệng cô, đầu của cô trong nháy mắt trống rỗng, dựa vào bản năng nuốt vào.

“Ăn ngon không?”

Anh câu khởi khoe môi, cười đến mất hồn người, một ít song vi mị mắt giống như có ma lực, khiến cô nhìn chăm chăm, ngay cả phản ứng nên có cũng không có, căn bản là không tâm tư nhắm nháp cơm xáo mình làm ra rốt cuộc có ăn được hay không.

Anh... mới rồi lại dùng thìa mình đã dùng qua để đút cho cô! Mặc dù cô thỉnh thoảng cũng sẽ lười biếng dùng thìa của em trai gấp đồ ăn, nhưng bọn họ dù sao cũng là tỷ đệ có quan hệ huyết thống, kia... Không giống như vậy.

“Em khoe miệng có dính hạt cơm”.

Anh vươn ra ngón trỏ, nhẹ nhàng lấy đi hạt cơm bên miệng nàng, động tác vô cùng tự nhiên đem ngón trỏ ngậm vào trong miệng của mình, nhưng mơ hồ tản ra mập mờ dụ dỗ.

Phác thông, phác thông, phác thông, phác thông, phác thông.

Trái tim của nàng đột nhiên mất trật tự đập nhanh, giống như ăn phải thuốc kích thích. Cô thẹn thùng nhìn quanh, cảm thấy ngồi không yên, không thể làm gì khác hơn là nhanh chạy trốn vào phòng bếp.

“Em vào trong bếp dọn dẹp chút, anh cứ từ từ ăn”.

Cô chạy tới bên bàn bếp, cầm lấy khăn lau, tùy ý lau lau, đầu óc dần tỉnh táo trở lại. Anh là đang cố ý đùa cô, vị đại thiếu gia này nhìn bề ngoài có vẻ cao quý nho nhã, gioogns như một nam nhân hoàn mỹ, nhưng thật ra thói hư tật xấu không ít, như là rất kén ăn, lại ưa sạch quá mức, lúc rảnh rỗi còn thích trêu chọc cô.

Ở bên cạnh anh suốt từng ấy năm, bị anh trêu chọc rất nhiều lần, cô giống như một tiểu bạch thỏ vô tội, bị một con sư tử cao ngạo dùng ngón tay đùa bỡn. Mà sư tử cũng không có ý làm tổn thương tiểu bạch thỏ,

chỉ thích nhìn tiểu bạch thỏ bị đùa cho chân tay luống cuống, coi đấy làm vui. Cho nên dạo gần đây cử chỉ của anh không giống với trước kia, nhất định là lại nhất thời cao hứng muốn đùa nàng. “Ừ!” Nàng gật đầu, tự hành hạ kết luận.

“Tiểu bạch thỏ...”

Nghe được cái nickname quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa từ phía sau lưng truyền đến, cô xoay người, chỉ thấy anh đang cầm cái đĩa trống không đi vào bếp. Cô nhanh chóng đến trước mặt anh, tiếp lấy cái đĩa.

“Thiếu gia, chớ vào phòng bếp, đĩa cứ để em rửa là được rồi. Anh vừa đi về nhất định rất mệt, sớm một chút nghỉ ngơi cho khỏe”

Cô ở trong bếp chạy động chạy tây, rất tự nhiên đem mình trở thành một tiểu nữ bộc bận rộn. Phó Kỳ Tu lần nữa nhìn không được liếc mắt. Anh cho cô đi vào chỗ ở riêng tư của anh, chỉ cho phép một nữ nhân duy nhất là cô, chẳng lẽ ám hiệu như vậy đối với cô còn chưa đủ rõ ràng?

“Vũ Đồng.”

“Vâng?”

Cô không quay đầu lại, tiếp tục lau, lau, lau, đến lúc bàn để đồ bóng loáng phát sáng, phi thường có cảm giác thành tựu.

“Em rốt cuộc có nghĩ tới hay không, anh trước kia đem chìa khóa căn phòng này giao cho em là vì cái gì?”

“Rất dễ dàng” – Cô không chút do dự trả lời – “Như vậy em những lúc rảnh rỗi có thể qua giúp anh thu xếp đồ đạc, hoặc là dọn dẹp phòng, hoặc giúp anh chuẩn bị trước bữa ăn tối, ăn khuya, tùy thời anh có thể sai khiến, giống như trước kia”.

“...”

Anh, không phản bác được.

(Khóc không ra nước mắt TT-TT)

Có nữ nhân nào nhận được chìa khóa nhà của một người đàn ông, có như vậy không lãng mạn cho là nam nhân kia gọi nàng đến làm nô bộc miễn phí?

Có, trước mắt hẳn đang có một người ngu ngốc hoàn toàn không hiểu được phong tình.

Mà tiểu ngu ngốc sở dĩ có thể chậm lụt đến mức khiến người oán trách, sợ rằng cùng mối quan hệ trước đây của hai người không tránh khỏi liên hệ.

Giờ này, khắc này, anh nhớ tới một câu, mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật quả là thế.

Tự tác nghiệt, không thể sống!

Hồi tưởng lại quá trình “Tự tác nghiệt” của Phó Kỳ Tu,

Năm ấy anh mới mười bảy tuổi, học năm thứ hai cao trung (tương đương lớp 11), mà Tuyên Vũ Đồng chỉ mới mười bốn tuổi, là một tiểu nữ sinh cấp hai, cùng với em trai và mẹ đến ở trong căn nhà rộng lớn của Phó gia.

Phó gia nhân khẩu ít, chỉ có cha, mẹ cùng Phó Kỳ Tu ba người, nhưng người hầu cũng không ít, chịu trách nhiệm chăm sóc hoa viên, chịu trách nhiệm nấu nướng, quét dọn, v.v..., toàn bộ tùy Trang quản gia quản lý. Anh vốn không có chú ý tới sự tồn tại của Tuyên Vũ Đồng cho tới một sự kiện ngoài ý muốn dẫn dắt duyên phận giữa hai người...

“Ba !”

Một tiếng vỗ vụn nhẹ nhàng vang lên trong thư viện của Phó gia.

Phó gia có một thư viện đặc biệt, một loạt giá sách làm bằng gỗ thô trên có bày vô số các loại sách, tựa như mô hình thu nhỏ của Đồ Thư Quán. Thư viện có ba mặt là tường, một mặt là cửa sổ có treo rèm, trên sàn trải thảm màu cà phê, bất cứ lúc nào tới đây cũng thấy tràn ngập một cổ thư hương khí.

Tuyên Vũ Đồng tiến vào thư viện, đang đi đến chính giữa thì dừng lại, mới rồi có tiếng vỡ vụn vang lên, tựa hồ là dưới chân cô truyền tới, cô... dẫm lên cái gì?

Cô cẩn thận lùi về phía sau một bước, ngồi xổm xuống, nhìn vật nhỏ vỡ vụn trên mặt thảm kia. Vật nhỏ kia có hình tròn, cong cong, ở giữa có màu đen, thoát nhìn giống như là... kính sát trùng.

Cô khó hiểu đưa tay nhặt lên mảnh vụn trên mặt đất.

“Kỳ quái, trên thảm sao có thể có...”

“Người là ai?”

“Ách?”

Một bóng đen đột nhiên bao phủ trên đầu, thiếu niên không vui cất giọng hỏi. Cô vô ý thức ngẩng đầu, cùng một đôi tròng mắt màu sắc bất đồng đối thị, trong nháy mắt đã bị con ngươi Mellie màu lam bảo thạch kia thật sâu hấp dẫn.

Thiếu niên mặc đồng phục của một trường trung học tư nhân, áo sơ mi trắng là phẳng phiu thắt cà vạt màu xám nhạt, quần Tây màu xám, mặc dù hình thức đơn giản nhưng từng đường kim mũi chỉ đều rất đẹp, lại thêm chất vải thượng hạng, khiến cho người anh toát ra một cổ quý khí, làm cho người ta không thể không ngắm nhìn.

Cô nhận ra anh, anh chính là thiếu gia của Phó gia, Phó Kỳ Tu. Nhưng cô nhớ lần trước gặp anh, hai mắt của anh có màu đen bình thường, thế nào bây giờ lại vừa đen, vừa lam?

“Nhìn cái gì?”

Phó Kỳ Tu chán ghét nhú mày, anh ghét nhất người khác như vậy nhìn mình.

“Có cái gì đẹp mắt?”

Bởi vì cawjo mắt này khiến cho anh vừa lên tiểu học đã bị đồng học ác ý cười nhạo, xa lánh, thậm chí còn nói anh là ác ma. Anh không nhịn được, cùng đám bạn học dám cười nhạo mình đánh nhau một trận. Từ đó về sau, không ai dám lấy màu mắt của anh làm đề tài nói chuyện, nhưng vẫn ở sau lưng nhìn theo ánh mắt của anh, khiến anh rất không thoải mái.

Bóng ma từ khi đó chiếm cứ trong lòng anh, làm cho anh chán ghét hai tròng mắt của mình còn hơn cả người thường. Nhưng lúc ấy còn nhỏ, không được mang kính sát trùng, cho đến khi lớn lên, được bác sỹ cho phép, anh bắt đầu mang kính sát trùng màu đen. Từ lúc đó, anh không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy song sắc đồng, chỉ khi trở lại phòng ngủ của mình mới tháo bỏ kính sát trùng. Nhưng hôm nay đến thư viện muốn tìm sách, đột nhiên cảm thấy ánh mắt không thoải mái, bèn tháo kính sát trùng ra, không cẩn thận làm rơi xuống.

Anh lập tức ngồi chồm hổm xuống ở trên mặt thảm tìm kiếm, lúc này cô lại đi tới, một cước giẫm lên kính sát trùng của anh!

Cứ như vậy, làm cho cô ngoài ý muốn nhìn thấy song sắc đồng của anh, cô trừng to mắt nét mặt kinh ngạc, gọi lên ký ức không vui của anh, tâm tình trở nên xấu, mà giọng nói cũng không cách nào điều khiển được mang theo một cổ tức giận.

“Ách?”

Tuyên Vũ Đồng hồi phục tinh thần, thẹn thùng cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn thẳng anh.

“Ánh mắt của anh... Rất đẹp...”

Lúc trước đều là từ xa xa nhìn thấy anh, mặc dù đối với anh cảm thấy tò mò, cũng không dám tùy ý tới gần. Đây là lần đầu tiên Tuyên Vũ Đồng từ cự li gần mà nhìn, anh ngũ quan lập thể, mũi cao, mày rậm, mắt sâu, rất tuấn tú, tim của nàng không khỏi đập thành thịch trong lồng ngực. Còn nữa, ánh mắt màu

lam kia thật xinh đẹp, đẹp đến mức nàng bất tri bất giác nhìn đến choáng váng, thật hâm mộ anh có được ánh mắt như vậy.

“Người nói gì?”

Phó Kỳ Tu nhíu mày càng chặt, cô lại vẫn chăm chú trả lời vấn đề của anh, cô rốt cục có hiểu hay không người khác đang chửi mình?

Cô cho rằng anh thật sự không có nghe rõ câu trả lời mới rồi của mình, cúi đầu rất biết điều trả lời lại lần nữa.

“Thật sự rất đẹp, màu làm kia giống như ngọc bích phát sáng, rất hấp dẫn người...”

“Đừng cho rằng tôi sẽ tin tưởng lời cô nói”

Anh một chút cũng không có vì được khen mà cảm thấy vui vẻ, ngược lại cảm thấy chán ghét câu nói đối của cô.

“Cô trong lòng nhất định đang suy nghĩ tôi có một đôi mắt thật kỳ quái, thật quỷ dị, không phải sao?”

Loại phản ứng này anh đã gặp nhiều rồi, sẽ không dễ dàng bị câu nói dễ nghe của cô lừa gạt.

“Không có, em thật sự cảm thấy rất đẹp!”

Cô không chút do dự phản bác.

“Vậy sao cô vẫn cúi đầu không dám nhìn tôi?”

Anh nhìn thấy, cô căn bản là đang chột dạ.

“Bởi vì em... thẹn thùng...”

Cô càng nói thanh âm càng nhỏ, cô cá tính hướng nội, hơn nữa gặp phải nam sinh lại càng không dám tùy ý nhìn thẳng.

“Nhưng em thề, em thật sự cảm thấy màu mắt của anh rất đẹp, em rất thích...”

“Cô rất thích? A...”

Anh giống như nghe được một chuyện cười, châm chọc khẽ cười một tiếng. Trừ người nhà của anh, người khác đều xem anh như kẻ ngoại tộc, cô thật sự thích? Hay chỉ cố ý nói như vậy để vừa lòng anh?

“Ngẩng đầu lên!”

Tuyên Vũ Đồng khiếp sợ ngẩng đầu, lần nữa nhìn vào đôi mắt anh, thật vất vả mới có thể trì hoãn xuống tiếng tim đập thành thạch gia tốc, gương mặt cũng hiện lên một mặt đỏ ửng. Cô không thể phân biệt được tim của cô sở dĩ đập nhanh như vậy là vì khẩn trương hay là... hưng phấn?

Phó Kỳ Tu nhìn cô đỏ hồng gương mặt. Cô rất nhỏ nhắn, xinh xắn, tướng mạo thanh tú, mái tóc chấm vai suông mượt, lộ ra chút đáng vẻ quê mùa, hơn nữa trên người mặc bộ đồng phục áo sơ mi trắng, váy dài màu xanh đậm, cho dù lúc trước có gặp qua cũng rất khó đối với cô có ấn tượng. Bất quá, bộ dạng vừa thẹn thùng, vừa sợ của cô khiến anh liên tưởng đến một loại động vật — Tiểu Bạch Thỏ.

“Cô là ai, sao lại ở nhà tôi?”

“Em gọi là Tuyên Vũ Đồng, mẹ em tháng trước trở thành người giúp việc của nhà anh, em cùng em trai cũng chuyển đến đây ở”

Cô rất biết điều trả lời.

Phó gia tổng cộng có ba tầng lầu, một phòng khách, phòng ăn, phòng bếp, thư viện ở tầng trệt, tầng hai có rất nhiều phòng khách, một phần cho người giúp việc ở, lầu ba mới là phòng cho người của Phó gia.

“Tại sao mẹ tôi lại đối tốt với các người như vậy?”

Anh không giải thích được cau mày, nhà bọn họ mặc dù cho cung cấp nơi ăn chốn ở cho gia nhân, nhưng mang theo cả gia đình như vậy, anh là lần đầu gặp.

“Bởi vì phu nhân cùng với mẹ em là chỗ quen biết cũ, phu nhân nhớ tình bạn cũ, nên đối với mẹ con em rất tốt”.

Nghe giải thích của cô, Phó Kỳ Tu cùng không cảm thấy bất ngờ, mẹ của anh đích thật là một người rất dễ mềm lòng.

“Vậy sao cô lại tới thư viện?”

“Bởi vì em thích đọc sách, từng hỏi qua quản gia, không biết có thể hay không mượn sách ở thư viện? Trang quản gia đã hỏi phu nhân, phu nhân nói có thể nên em khi rảnh rỗi đều đến thư viện đọc sách.”

Lần đầu tiên cùng anh có cơ hội nói chuyện, cô có chút khấn trương, bất kể anh hỏi cái gì, đều cẩn thận trả lời.

Mặc dù bên trong thư viện có thật nhiều bộ sách chuyên sâu nàng xem không hiểu, nhưng cũng có không ít những bộ tiểu thuyết bình thường thú vị khiến cho nàng cảm thấy vui vẻ.

Anh tiếp tục quan sát cô, phát hiện trong mắt cô ngoại trừ ngại ngùng, thật không có nửa điểm chán ghét. Nói thật, anh rất kinh ngạc, cũng cảm thấy tiểu nữ sinh này... rất có ý tứ.

Bởi vì anha mắt này, bằng hữu đều bài xích anh, anh thủy chung vẫn là đơn độc, vô luận ai đối với anh tốt, anh đều cho rằng đối phương không có hảo ý, không phải thật tâm. Nhưng anh bây giờ có một loại rung động, muốn đem cô giữ bên người, muốn nhìn một chút cô có phải hay không thật tâm thích ánh mắt màu lam của anh, không phải vì muốn lấy lòng anh mà nói dối. Cô có thể gạt được anh nhất thời, nhưng hai người chỉ cần chung đụng lâu ngày, sẽ xuất hiện sơ hở. Bởi vì anh thủy chung vẫn không tin đôi mắt của mình lại có thể dễ nhìn, ngay cả chính bản thân anh cũng không yêu ánh mắt mình, như thế nào lại có người thật lòng yêu thích?

Anh ở trong lòng tính toán hồi lâu, mở miệng nói.

“Cô có muốn đi làm?”

“Ách?”

Cô trừng mắt nhìn, không giải thích được vì sao anh đột nhiên nhắc tới chuyện muốn đi làm, cùng đề tài vừa rồi hoàn toàn không liên quan.

“Tôi đang thiếu một tiểu người hầu, cô sau khi tan học không phải cũng không có chuyện gì làm sao? Nếu như vậy thì làm tiểu người hầu để sai vặt của tôi. Tôi nói làm cái gì thì làm cái đó, còn có thể kiếm chút tiền tiêu vặt, không tốt sao?”

Vừa nghe đến có thể kiếm tiền tiêu vặt, nàng ánh mắt e lệ trong nháy mắt phát ra ánh sáng. Nếu như có thể hỗ trợ ít tiền, giảm đi gánh nặng cho mẹ, từng chút, từng chút từ từ tích lũy, tiền chinh cũng có thể thành tiền đại.

“Như thế nào, có muốn hay không?”

Khoe miêng mơ hồ nhếch lên ý cười, anh không tin cô lại không mắc bẫy.

“Có! Dĩ nhiên muốn!”

Cô không hề do dự nữa, gật mạnh đầu, chỉ sợ chậm một chút anh sẽ đổi ý.

“Tốt lắm, chúng ta quyết định như vậy.”

“Dạ, cảm ơn thiếu gia, em nhất định sẽ làm một tiểu người hầu thật tốt!”

Cô lần nữa gật đầu, nét mặt phi thường chăm chú.

Nhìn cô xem hần giống như thần tượng, Phó Kỳ Tu cảm thấy buồn cười. Cô quá ngây thơ rồi, ngây thơ đến mức làm cho người ta không nhìn được muốn hảo hảo đùa cô một phen, làm cho cô hiểu lòng người hiểm ác, quá nhẹ dạ tin tưởng người khác rất nguy hiểm.

Tiểu bạch thỏ đơn thuần...

Anh rất mong đợi những ngày tháng kế tiếp, nhất định có thể mang lại cho anh không ít niềm vui thú!

2. Chương 2:

Tuyên Vũ Đồng vui vẻ nói với mẹ, Phó thiếu gia cho nàng cơ hội đi làm. Bà Tuyên cảm thấy kỳ quái, vốn không hi vọng con gái đi làm, chuyên tâm đi học là tốt rồi, nhưng con gái chưa từ bỏ ý định, ngàn xin, vạn xin, rốt cục cũng đành thỏa hiệp, ra điều kiện thành tích học tập không được thụt lùi.

Cho nên, Tuyên Vũ Đồng liền vui vẻ bắt đầu làm việc.

Mỗi ngày buổi tối bảy giờ đến mười giờ, cô đến thư phòng lầu ba tìm Phó Kỳ Tu trình diện, nếu như có việc thì làm, nếu như rảnh rồi cô có thể ở một bên nghỉ ngơi, đọc sách chờ thiếu gia ra lệnh.

“Tiểu người hầu.”

“Dạ!”

Vốn đang trên ghế sofa bên cạnh đọc sách, Tuyên Vũ Đồng lập tức đứng dậy, đi đến bên bàn học, chờ thiếu gia chỉ thị.

“Đến thư viện mang “Từ điển” lại đây!”.

“Dạ!”

Cô xoay người rời khỏi thư phòng, từ lầu ba xuống lầu một, vào thư viện lấy sách.

Cô ở bên cạnh anh suốt nửa tháng, mới biết được anh mỗi ngày đều đọc sách đến tận mười hai giờ đêm mới đi ngủ. Cô vốn là khó hiểu, chương trình trung học có nhiều đến mức phải đọc đến mười hai giờ mới hết sao? Sau cô mới hiểu được sự việc căn bản không phải như vậy.

Anh phi thường thông minh, tương lai là con trai độc nhất sẽ kế thừa thương nghiệp, từ nhỏ ở nhà đã được dạy cho rất nhiều loại kiến thức. Lấy trình độ hiện tại của anh, việc học trung học hoàn toàn không đáng để vào mắt, đã sớm tiếp xúc với các loại sách chuyên sâu dành cho sinh viên đại học. Hơn nữa, sớm có kế hoạch sau khi lên đại học sẽ bắt đầu đến công ty nhà thực tập, vì tương lai mà chuẩn bị.

Thái độ chăm chú của anh làm cho cô phi thường bội phục, nhưng cũng cảm thấy như vậy rất khổ cực. May là mẹ đối với cô yêu cầu không cao, thành tích không cần nhất định phải thật tốt, chỉ cần có thể hoàn thành bài vở và bài tập là được.

Cô đi tới thư viện, tìm một lúc lâu mới tìm được quyển “Từ điển” theo như lời Phó Kỳ Tu nói, nhưng tìm được rồi cô lại ngây ngốc trước giá sách, không biết phải làm thế nào đem được sách lên lầu.

“Từ điển” tổng cộng có 3 quyển, sách bìa cứng, mỗi một quyển cũng rất dày, so với sách bình thường phải cao hơn gấp gấp đôi, một quyển ít nhất cũng phải nặng đến một kí lô.

Cô thử lấy ra một quyển, quả nhiên nặng trĩu. Nếu đem từng quyển một nhất định rất chậm, vẫn là một hơi đem cả ba quyển lên lầu là tiện nhất.

Đem ba quyển “Từ điển” vừa dày vừa nặng, cô phải mất một phen khí lực, từ từ lên ba tầng lầu, thở hồng hộc trở lại thư phòng.

“Thiếu gia, “Từ điển” đã mang tới rồi”.

Cô nặng nề đem sách đặt lên bàn, thở ra một hơi.

Phó Kỳ Tu nhìn thoáng qua, liền nói:

“Em mang cái này tới làm gì?”

“Ách? Không phải thiếu gia muốn em đi lấy sao?”

Cô ngu ngơ ở bên cạnh bàn học, cô nhớ kỹ rất rõ ràng, là “Từ điển” không sai nha!

“Tôi hiện tại đang đọc sách tiếng Anh, cần tra thuật ngữ tiếng Anh chuyên ngành, như thế nào lại muốn em mang “Từ điển” Trung văn tới đây?”

“Ách? Là như vậy a...”

Nhìn nét mặt nghiêm túc của anh, cô thật đúng là khó hiểu, chẳng lẽ cô thật sự nghe lầm?

Không để cho cô có thời gian suy tư, Phó Kỳ Tu nói tiếp:

“Tôi muốn chính là “Từ điển Khoa Học Kỹ Thuật tiếng Anh”, mau đi đổi lại, lần này đừng nhầm nữa”.

“Dạ”.

Cô không thể làm gì khác hơn là ôm lấy mấy quyển từ điển Trung văn vừa dày, vừa nặng lần nữa rời khỏi thư phòng.

Phó Kỳ Tu nhìn bóng lưng cô cố sức ôm sách rời đi, nét mặt vốn nghiêm túc lại dấy lên một nụ cười giảo hoạt.

Cô càng biết điều tùy ý anh chà xát, bóp nghiền, anh càng muốn trêu chọc cô. Những ngày tháng khô khan của anh trước đây chưa từng có niềm vui thú giống như vậy. Không biết tại sao, anh chính là đặc biệt thích khi dễ cô, rất có cảm giác thành tựu, cũng rất có cảm giác mới mẻ.

Tóm lại, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô!

Tuyên Vũ Đồng trở lại thư viện, đem sách trả lại chỗ cũ, tìm một lúc lâu mới tìm được “Từ điển Khoa Học Kỹ Thuật tiếng Anh” theo lời Phó Kỳ Tu nói, hoàn toàn không nghĩ bản thân mình đang bị đùa bỡn, ôm lấy sách nhanh chóng lên thư phòng.

Sau khi trở về thư phòng, nàng lơ đãng nhìn về phía đồng hồ báo thức treo trên tường, cây kim chỉ còn kém năm phút là đến chín giờ.

“A, sắp đến chín giờ rồi, em đi lấy điểm tâm”.

Đầu bếp của Phó gia mỗi ngày đều sẽ vì thiếu gia chuẩn bị một loại điểm tâm khác nhau. Tuyên Vũ Đồng đi xuống phòng bếp, cắt một khối bánh ngọt đặt ở trong mâm, bưng lên lầu cho anh.

Trong lúc nàng mang bánh ngọt lên, Phó Kỳ Tu hỏi:

“Có trà không? Tôi muốn uống trà.”

“Dạ, em lập tức chuẩn bị.”

Nàng ngay cả thời gian nghỉ ngơi lấy hơi cũng không có, tựa như con ong mật chum chỉ bay ra bay khỏi thư phòng đi pha trà.

Chỉ trong một buổi tối, nàng không biết mình đã đi lên, xuống lầu bao nhiêu lần. Trong lúc nàng bưng tách trà ngon, vô cùng cẩn thận đi qua chỗ rẽ cầu thang lầu hai, sau lưng đột nhiên vang lên thanh âm của một tiểu nam sinh.

“Chị!”

Tuyên Vũ Đồng xoay người:

“Lý Hòa, có chuyện gì?”

“Chị, chị đừng có dằn như vậy có được không?”

Tuyên Lý Hòa tức giận nhướn mày.

“Anh ta là cố ý đùa bỡn chị, chị càng loay hoay xung quanh, anh ta càng vui vẻ.”

Cậu mặc dù mới có sáu tuổi, so với chị gái là Tuyên Vũ Đồng trưởng thành sớm hơn không ít. Theo như cậu quan sát thấy, tên Phó thiếu gia này chính là thích sai chị cậu làm một đồng chuyện, nhìn cô loay hoay xung quanh hẳn. Hết lần này đến lần khác, cô đều loay hoay rất vui vẻ, một chút cũng không có phát hiện

bản thân mình đang bị người ta khi dễ. Cậu nhin không được lắc đầu than thở, cậu sao lại có một bạ chị gái chậm hiểu như vậy?

“Lý Hòa, em không nên nói thiếu gia như vậy, thiếu gia thật sự cần chị giúp.”

“Có mới lạ, em đoán nhất định là bởi vì chị không cẩn thận nhìn thấy “nguyên hình” của hắn, khiến khiến cho hắn không vui, cho nên mới tìm lý do để khi dễ chị.”

Trên dưới người hầu trong Phó gia đều biết, Phó Kỳ Tu rất kiêng kỵ người khác nhìn thấy song sắc đồng của anh ta, cậu suy đoán như vậy rất hợp lý.

“Đủ rồi, đừng nói tiếp nữa!”

Tuyên Vũ Đồng sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn cảnh cáo em trai, nhin không được thay Phó Kỳ Tu bất bình.

“Thiếu gia không phải là người xấu như vậy.”

Tuyên Lý Hòa thật cảm thấy bất đắc dĩ, chị của cậu nhất định chính là đứa ngốc dù bị bán vẫn cứ vui vẻ giúp người ta kiếm tiền.

“Được rồi, mẹ đâu?”

Tuyên Vũ Đồng đột nhiên nhớ tới.

“Ở trong phòng của phu nhân, giúp phu nhân đầm bóp.”

Kể từ khi bà Tuyên đến Phó gia, Phó phu nhân liền có thêm một người hợp cạ để nói chuyện, buổi tối bà Tuyên thỉnh thoảng đến đầm bóp cho phu nhân, hai nguwoif thuận tiện tâm sự.

“Tuyên Lý Hòa, chờ sau khi mẹ về phòng em cũng không được đem những lời này nói với mẹ. Nếu hại chị không thể tiếp tục đi làm, chị sẽ không để ý tới em nữa.”

Cô cố uy hiếp nói.

“...”

Cậu tức giận mím môi không nói.

“Tốt lắm, cứ như vậy, chị còn có việc, không rảnh cùng em nói chuyện.”

Cô vội vàng lên lầu, thừa dịp trà vẫn còn nóng đưa đến thư phòng.

Tuyên Lý Hòa giận dữ xoay người trở về phòng.

“Chị hai ngốc, em không thềm quan tâm đến chị nữa!”

Tuyên Vũ Đồng biết em trai rất quan tâm đến cô, nhưng cô cảm thấy những gì mình làm đều là chuyện thuộc bốn phận của cô, làm gì có ai bắt?

Cô một lòng muốn kiếm tiền giảm bớt gánh nặng cho mẹ, không có nghĩ nhiều như vậy, bất kể thiếu gia muốn cô làm cái gì, cô cũng sẽ không chối từ, chỉ trừ—

Ngày hôm đó, chính là một ngày chủ nhật đẹp trời, mặt trời nóng rát treo trên cao, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không ai cũng không muốn đi lại dưới ánh mặt trời.

Tuyên Vũ Đồng sau bữa trưa liền đi học bổ túc, không ngờ đột nhiên đến “kỳ”, bụng mơ hồ đau, cho nên chỉ học được một tiết, cô liền xin phép trở về Phó gia nghỉ ngơi. Không nghĩ tới vừa mới đi vào Phó gia, đã gặp ngay Phó Kỳ Tu vừa lúc xuống lầu.

Phó Kỳ Tu thấy cô trở về, không có chú ý tới sắc mặt tái nhợt của cô, trong mắt hiện lên tia sáng. Anh đang cảm thấy không thú vị, cô trở lại vừa đúng lúc.

(==')

“Tiểu người hầu, tôi muốn đi bơi ở hồ bơi, em đi chuẩn bị khăn lông lớn.”

Phía sau, trong hoa viên Phó gia có một hồ bơi ngoài trời, vào những lúc trời nóng nực, Phó Kỳ Tu thường đi bơi.

“Ách? Nhưng là em...”

“Em không rảnh?”

Phó Kỳ Tu nhượng lông mày, nói rõ không muốn bị cự tuyệt.

Tuyên Vũ Đồng vô ý thức sờ sờ bụng mình, bất quá chẳng qua là ở một bên chờ mà thôi, nhìn xem thiếu gia thiếu cái gì thì lấy cái đó, cũng không mệt gì. Cô suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu, thuận ý anh.

“Được, em đi chuẩn bị khăn lông lớn.”

Cô đến phòng giặt quần áo, cầm theo khăn lông sạch đi ra, đi tới bên cạnh hồ bơi, chờ thiếu gia sai khiến. Bên cạnh hồ bơi bày ra hai ghế nằm có tán che nắng, cô thân thể không thoải mái, đứng phơi nắng càng khó chịu, liền nhanh chóng đứng vào dưới tán che nắng.

Cô cầm khăn lông, có chút không yên lòng. Nếu như là bình thường, cô rất có tâm tư nhìn ngắm Phó Kỳ Tu động tác bơi vừa chuẩn xác, lại đẹp đẽ, trong lòng len lén sùng bái anh vừa học giỏi, giỏi vận động, rất lợi hại mà không nở dỗi đi ánh mắt. Nhưng hôm nay cơ thể không thoải mái, không chút tâm tình xem xét “cảnh đẹp” trước mắt.

Cô vẫn tự vuốt bụng, mơ hồ cảm thấy đau, cảm giác tựa hồ như so với ban nãy càng đau hơn. Trên đầu mặc dù có tán che nắng, nhưng nhiệt khí bốc lên vẫn khiến cô thấy không thoải mái. Đầu tiên là đầu óc choáng váng, ngay sau đó tựa hồ có chút say, mệt mỏi quá nhắm mắt lại...

Cô lắc lắc đầu, hy vọng có thể thanh tỉnh một chút, nhưng vẫn cứ một ngất đi. Mệt mỏi quá, thậm chí những cảnh tượng trước mặt cũng bắt đầu mờ dần, càng ngày càng khó mở mắt ra...

“Bá” một tiếng, Phó Kỳ Tu từ dưới bể bơi trồi lên, định lên bờ. Tuyên Vũ Đồng cố gắng tỉnh lại, đi tới bên thanh cạnh bể bơi, chuẩn bị đem khăn lông lớn đưa cho anh.

“Thiếu gia... khăn”

Nàng vì ngồi xổm người xuống, cơn chóng mặt mãnh liệt lại đột nhiên ập tới, trọng tâm không vững khê lay động, liền ngã về phía trước.

“A —— ”

Phó Kỳ Tu sững sốt, lên tiếng kinh hô.

“Uy, chờ một chút —— a —— ”

Không còn kịp rồi, cô ngã mạnh về phía anh, hai anh ôm lấy cô ngã nhào trở lại vào hồ bơi, nổi lên một trận bọt nước. Hai người ở dưới mặt nước giây phút, Phó Kỳ Tu dẫn đầu toát ra mặt nước, mới vừa rồi không cẩn thận uống vài hớp nước, không ngừng mà ho.

Nước ao rất sâu, Phó Kỳ Tu cao gầy vẫn miễn cưỡng chạm chân được tới đáy bể, nhưng Tuyên Vũ Đồng không thể chạm chân được tới đáy bể, lại không biết bơi, chỉ có thể ở trong nước giây phút. Anh thấy tình huống không ổn, liền nhanh đưa tay kéo cô.

Có thể, cô lập tức ôm chặt lấy cổ anh, ho sặc sụa.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...”

Hồ chết cô, cô mới vừa rồi thiếu chút cho là mình sẽ chết đuối, nhẹn không được cảm giác sợ hãi, liền mạng ôm lấy anh, khóc lên.

“Em khóc cái gì?”

Anh trong nháy mắt luống cuống tay chân, bị tiếng khóc của nàng hù dọa. Anh chưa bao giờ biết thế nào là an ủi người khác, lại đừng nói đến cần phải an ủi một tiểu nữ sinh, chỉ có thể phi thường ngốc vô nhẹ lưng của cô.

“Đừng khóc, đã không có chuyện gì , không có chuyện gì ...”

Luôn luôn vừa vui vẻ vừa nhận mệnh giống như chuyện gì cũng không thể khiến cho cô khóc, điều này làm anh rung động không nhỏ, rất cực ý thức được, cố chẳng qua cũng chỉ là một cô bé con bình thường, tính tế mẫn mai, nên được hảo hảo mà che chở.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, cảm giác được cơ thể cô xinh xắn, mềm mại, trong tim dường như xuất hiện một loại cảm thụ kỳ quái, có chút ấm áp, có chút mềm mại, giống như... có vật gì đó đã được hòa ta.

Rốt cuộc là “Cái gì” hòa tan? Anh nói không nên lời, chỉ biết không nên làm cho cô tiếp tục khóc, anh phải nhanh dủ dỗ cô ngừng khóc mới được.

“Ô... Khụ khụ... Em nghĩ là mình sẽ phải chết đuối...”

“Không có việc gì, có anh ở đây, em sao có thể dễ dàng như vậy chết đuối?”

Anh kiên nhẫn tiếp tục dỗ , ngược lại cảm giác bản thân sắp bị tay cô siết chết :D

“Ô ô... Thật là đáng sợ... Khụ khụ khụ...”

“Tốt, chớ sợ chớ sợ...”

Anh bắt đầu dĩ trợn trắng mắt, chỉ có thể tiếp tục vỗ nhẹ lưng của cô, hy vọng cô có thể nhanh tỉnh táo lại.

Cô nấc nghẹn khóc nước nỡ, anh khó khăn lại ôn tồn dỗ lần nữa, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này thật buồn cười.

Anh đường đường là một Đại thiếu gia, lại phải ăn nói khép nép, dỗ dành một tiểu người hầu, chỉ sợ cô khóc không dứt. May là tạm thoif không có người hầu nào đi qua, bằng không anh thật không mặt mũi nào tiếp tục dỗ cô.

Tuyên Vũ Đồng gục trên vai anh khóc một lúc, tâm tình rất cực bình tĩnh trở lại, trong lúc bất chợt bụng lại mơ hồ đau, cô mới bất chợt nhớ tới bản thân đang trong chu kỳ sinh lý, không thể ngâm mình trong hồ bơi.

“A! Em... Em muốn ra khỏi hồ bơi!”

Cô bắt đầu giãy dụa, trong nước chân loạn đã một phen, làm hại Phó Kỳ Tu thiếu chút đứng không vững, lại muốn ôm cô cùng ngã xuống nước.

“Uy, chớ lộn xộn!”

“Thiếu gia, em không thể ở trong nước nữa, nhanh cho em lên bờ.”

Thang ở ngay sau lưng cô, khoảng cách chỉ chừng hai thước, cô không biết bơi, chỉ có thể vô cùng đáng thương nhìn Phó Kỳ Tu, mong chờ anh sẽ mang cô đi qua.

“Tại sao?”

Anh nghi ngờ.

“Thiếu gia, anh có thể... Không hỏi không?”

Cô thẹn thùng, thanh âm càng nói càng nhỏ, chuyện như vậy rất mất mặt, có chết cô cũng không muốn anh biết.

“Được thôi, một mình em bơi qua đó đi.”

Anh bất động như núi, đứng nguyên tại chỗ.

Cô chân chừ một lúc lâu, dưới tình thế bức bách, đành phải thỏa hiệp.

“Thiếu gia, anh nghe... sẽ hối hận...”

“Anh không tin có lý do gì có thể làm cho anh hối hận.”

Anh hừ nhẹ một tiếng, anh cũng không phải là kẻ hay sợ hãi.

“Em... “cái kia” tới”

(>_<)

Nếu anh không tin, cô cũng không biết phải làm thế nào hơn là nói ra.

Anh không hiểu, nhượng mi:

“Ai?”

“... Dì Nguyệt tới”

Cô không được tự nhiên bổ sung.

“Làm sao em biết dì em tới, vừa không có ai báo cho.”

Thần kỳ như thế?

“Ai hừm...”

Cô bất đắc dĩ cảm thán một tiếng rõ to, không thể làm gì khác là đành nói trắng ra.

“Dì Nguyệt chính là cách gọi khác của kinh nguyệt”.

“Tháng...”

Anh rốt cục đã nghe rõ, sắc mặt trong nháy mắt khó xử hồng lên, ôm chặt cô hướng phía cầu thang đi tới.

“Em tại sao không nói sớm?”

“Em đã tận lực nói sớm...”

Cô cúi đầu, từ lúc anh ôm nàng lộ tqua hồ bơi căn bản không dám nhìn anh bây giờ là nét mặt gì. Rốt cục bắt được lan can cầu thang, Tuyết Vũ Đồng vội vàng lên bờ. Sau khi lên bờ, cô cũng không ngẩng đầu, lập tức trở về phòng, đem một thân quần áo ướt sũng thay ra, sấy khô mái tóc dài. Cảm giác đau đớn ở bụng tăng lên, nàng không thể làm gì khác hơn là nằm trên giường nghỉ ngơi, chờ đau đớn qua đi.

Lúc này, Tuyên Lý Hòa đột nhiên ở bên ngoài gõ cửa.

“Chị có trong này không, em vào được không?”

Phó gia cho bọn họ hai căn phòng, một gian để bà Tuyên cùng Tuyên Vũ Đồng ở, Tuyên Lý Hòa một mình một gian. Ở trong phòng làm bài tập, cậu nghe được tiếng mở khóa ở phong bên cạnh, không biết là ai trở về nên đi qua xem.

“Vào đi.”

Tuyên Lý Hòa đẩy cửa đi vào bên trong, trên sàn nhà có tí nước, một bên giỏ quần áo đựng y phục ướt đầm, nghi ngờ hỏi:

“Chị, chị không phải đi học bổ túc sao, thế nào chưa hết giờ đã trở về, lại còn ướt thế này? Ngoài trời có mưa sao?”

“Ách... Cái này...”

Em trai cô rất hay hặc hỏi, nhất định sẽ hỏi cho đến cùng mới thôi, thay vì giấu, cứ đem những chuyện vừa xảy ra đơn giản nói cho cậu biết thì hơn.

Lúc này Phó Kỳ Tu đã thay xong y phục, vừa lúc đến xem tình hình của Tuyên Vũ Đồng. Kết quả, mới đi đến trước cửa phòng của cô, đã thấy cửa đang mở ngổ, bên trong truyền ra thanh âm của Tuyên Lý hòa nhắc đi nhắc lại, tỷ đệ thân phận hoàn toàn đảo ngược.

“Chị, chị nếu không thoải mái tại sao không cự tuyệt hẳn? Nếu như chị không cố gắng chịu đựng, cũng sẽ không rút xuống hồ bơi.”

Cậu giận đến mức chỉ thiếu hơi chân lên đá một phát, thế nào chị hai ngay cả cự tuyệt cũng không biết?

Cô thân thể không thoải mái? Đứng ngoài cửa Phó Kỳ TU khé nhướn lông mày, có chút băn khoăn. Anh không biết cô không khỏe, càng không biết cô tới kỳ sinh lý, nếu như biết trước, anh sẽ để cho cô nghỉ ngơi.

Anh thật ra chỉ muốn có cô ở bên cạnh, bởi vì... Bởi vì sao?

Thật là buồn cười, không ngờ chính anh cũng không thể nói ra về sau. Anh chỉ biết, bản thân vừa thấy cô, sẽ có một loại ước muốn kỳ dị, muốn dùng các loại lý do đem nàng giữ ở bên người.

“Chị nghĩ là mình chịu đựng được, không ngờ lại chóng mặt mà ngã vào trong hồ.”

Cô bắt đầu dĩ chỉ cãi lại .

“Tại sao chị cũng không cự tuyệt đi?”

“Bởi vì thiếu gia trả công cho chị a”.

Cô nói thẳng, đây là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất.

“ ... ”

Tuyên Lý Hòa thật là khí đến không biết nói gì .

“Em không biết thì ra chị là người yêu tiền như vậy.”

“Nhưng thật ra... Vẫn còn một nguyên nhân...”

Tuyên Vũ Đồng do dự một chút, đối với em trai thẳng thắn.

“Bởi vì chị vẫn cảm thấy, anh ấy rất cô độc, mới có thể tìm lý do muốn chị làm bạn. Anh ấy là thiếu gia, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, nhưng kỳ thực bản chất cũng không xấu.”

Cô không biết mình cảm giác được có đúng hay không, nếu như có thể giúp anh thoát khỏi cô đơn, cô nguyện ý ở bên cạnh anh.

Ngoài cửa Phó Kỳ Tu kinh ngạc sửng sốt, nội tâm vô cùng rung động, cảm xúc vốn mơ hồ không rõ, sau khi nghe đến lời của cô, đột nhiên tất cả đều sáng tỏ, rốt cục hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Bởi vì có song sắc đồng, cho nên anh bài xích những người khác tới gần, mà cô sau khi ngoài ý muốn bắt gặp song sắc đồng của anh, không chỉ không đối với anh bằng ánh mắt khác thường, vẫn phi thường hâm mộ, thậm chí nói thích, điều này làm cho anh vốn chủ tâm phòng bị đối với cô từ từ rộng mở, mong đợi có thể cùng cô giao tiếp nhiều hơn nữa.

Thì ra anh vẫn luôn khát khao có người nguyện ý thật lòng tiếp nhận bản thân.

Đây là cô đơn sao? Anh bắt đầu dĩ cười, nhưng không cách nào phủ nhận. Đúng là anh đã cô đơn rất lâu, cho đến khi cô xuất hiện, sự cô đơn của anh mới tìm được lối ra, tâm tình bắt đầu từ từ thay đổi.

Nguyên lai là như vậy, là bởi cô khiến cho anh tin tưởng cô thật tâm đối đãi với anh, không có bất kỳ thành kiến hoặc khinh miệt nào, cho nên, anh mới thích có cô làm bạn, mới có thể tín nhiệm cô, để cho cô đi vào thế giới của anh. Hơn nữa, còn không muốn để cô rời đi...

Bên trong phòng Tuyên Lý Hòa tiếp tục đối với chị mình liên tục nhắc nhở, Phó Kỳ Tu quyết định xoay người rời đi, không muốn làm cho cô cảm thấy khó xử.

Tim của anh tràn đầy một cổ ấm áp, bỗng nhiên đã hiểu. Anh đối với cô, không chỉ có ý muốn đùa cợt, trong lúc trêu chọc cô, cũng đồng thời đại biểu anh đối với cô không giống những người khác, rất có hảo cảm.

Đối với một mình cô có hảo cảm...

Bởi vì chu kỳ sinh lý chỉ gây khó chịu có một ngày, cho nên buổi tối hôm sau Tuyên Vũ Đồng vẫn đến thư phòng trình diện Phó Kỳ Tu.

Kết quả Phó Kỳ Tu vừa nhìn thấy cô xuất hiện, lông mày nheo lại, giọng nói phi thường không vui .

“Em không phải là tới chu kỳ sinh lý? Mau về nghỉ ngơi đi.”

“Ách?”

Gương mặt cô nhất thời đỏ lên, nhớ tới chuyện xảy ra tại hồ bơi ngày hôm, cảm thấy có chút mất thể diện.

“Em không sao.”

“Thật sự không có chuyện gì? Nhưng anh cảm thấy sắc mặt em không tốt, em vẫn nên mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Cho dù sắc mặt của em có chút không tốt, cũng chỉ là vì... Thiếu một chút máu mà thôi, kia thật sự không có gì lớn...”

Cô càng nói thanh âm càng nhỏ, thật vô cùng xấu hổ nha.

“Chẳng lẽ em không biết cảm thấy mệt mỏi mái sao?”

Cô không biết anh nghe được cuộc trò chuyện của hai chị em cô, anh không thể làm gì khác hơn là lại phải nhắc nhở cô, không hi vọng cô cơ thể không thoải mái vẫn cứ căng rắn cựa mạnh.

Nếu đã hiểu tự mình đối với cô có hảo cảm, anh vừa sao lại nhẫn tâm tiếp tục khi dễ cô? Chỉ bất quá anh vẫn là không từ bỏ được tư thái của một thiếu gia, tiếp tục lấy khẩu khí của một cậu chủ che giấu sự quan tâm đối với cô.

“Cho dù thật sự không thoải mái, cũng chỉ là chuyện một, hai ngày đầu, không cần cả chu kỳ sinh lý đều nằm ở trên giường nghỉ ngơi.”

Cô tại sao phải cùng anh thảo luận vấn đề khó xử như vậy? :D

“Được rồi, em ít nhất cũng phải nghỉ ngơi ba ngày, anh mới có thể yên tâm.”

“A?”

Lúc này, Phó Kỳ Tu trực tiếp từ trên ghế đứng dậy, hai tay đặt lên bả vai của cô, đem cô chuyển một trăm tám mươi độ, hướng ngoài thư phòng đẩy.

“Ách? Thiếu gia...”

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn, cô thật không có suy yếu đến phải nghỉ ngơi ba ngày mới được.

Phó Kỳ Tu bất kể ánh mắt khẩn cầu của cô, sau khi cô đã đứng ở ngoài cửa thư phòng, liền đối với cô khẽ mỉm cười, hoàn toàn không mềm lòng.

“Ngũ ngon.”

“Thiếu...”

Cô xem thấy anh không chút do dự đóng cửa lại, nhịn không được thở dài.

Cô thật sự không có chuyện gì, có cần thiết phải như vậy sao?

Biết quyết định của anh sẽ không thay đổi, cô có lại đi vào cũng chỉ sẽ bị anh lại một lần nữa đuổi ra, không thể làm gì khác hơn là rất bất đắc dĩ xoay người rời đi, trở về phòng biết điều một chút nghỉ ngơi.

Mà ở bên trong cửa Phó Kỳ Tu cũng không gấp về lại trên ghế, anh dựa lưng vào cửa phòng, yên lặng lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, đến khi nghe tiếng bước chân, anh mới yên tâm, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên.

Anh khó lắm mới đối với cô tốt, nhưng cô lại ngược đến không hiểu được nên cảm kích, vẫn bày ra nét mặt ủy khuất cho anh nhìn, để anh dễ khóc dễ cười.

“Thật là tiểu bạch thủ ngược ghê.”

Ngoài miệng tuy là nói như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy, cô ngu (“ngu” là từ của tác giả, không phải của ta)... Nhưng thật ra vẫn rất khả ái, đáng yêu...

3. Chương 3:

“Kỳ quái... Tôi hôm qua tại sao đột nhiên lại mơ tới chuyện rơi xuống hồ bơi?”

Một ngày đông ẩm áp, Tuyên Vũ Đồng một mình ngồi trong phòng ăn của một nhà hàng tên là “Phương Chi Đình”. Chỗ ngồi của nhà hàng này được chia làm bên trong cùng bên ngoài, bên trong nha trang hoàng đậm phong cách Châu Âu phong tình, thỉnh thoảng phát ra giai điệu nhẹ nhàng, ưu nhã. Bên ngoài sân là phong cách Âu Mỹ, bàn ăn đặt giữa các loại hoa cỏ, còn có một cái thác nhỏ đổ xuống một con sông nhỏ len lỏi xuyên qua khuôn viên.

Tuy nói là mùa đông, mấy ngày gần đây nhiệt độ thật ẩm áp, giống như tiết trời đầu thu, cho nên Tuyên Vũ Đồng chọn ngồi ở ngoài sân, bên trên có tán che nắng giúp che ánh mặt trời, gió nhẹ nhàng thổi qua, rất là thoải mái.

Thực đơn chính của nhà hàng này là các món ăn Tây Âu, xế chiều, sau hai giờ có trà chiều cùng điểm tâm nhẹ, cô chọn một phần Xảo Khắc Lực cùng một bình trà hoa quả, mở ra sổ tay, tiện ghi lại những linh cảm bất chợt.

Cô rất thích không khí nơi này, cảnh đẹp nơi đây có thể kích thích linh cảm của cô. Nếu như muốn thư giãn hoặc tìm linh cảm, cô lại đến nơi này, gọi một phần trà chiều, thoải mái, tự tại qua một buổi chiều.

Cô cầm lấy cây bút kim nguyên tử gạch gạch xóa xóa mấy dòng vừa viết, không hiểu tại sao đột nhiên lại nhớ tới chuyện ở hồ bơi. Bất quá như vậy lại làm cho cô nhớ tới, tựa hồ như từ sau sự kiện đó, thái độ của Phó Kỳ Tu đối với cô cũng có chút thay đổi.

Cô vẫn làm tiểu người hầu cho anh, nhưng không bị sai làm đông, làm tây nữa, anh chỉ cần cô ở bên cạnh là được. Cô cảm thấy rất không quen, sau ngược lại chủ động nghĩ ra chuyện để làm, đem mình loay hoay xoay quanh.

:D :D :D

Nhưng khi nhìn thấy, phản ứng của Phó Kỳ Tu chính là không hài lòng, ngược lại còn đối cô sinh khí.

Kỳ quái, đem cô theo bên người, không phải là để giúp anh làm việc vặt? Cô không hiểu, anh rốt cuộc khí cái gì?

Khí cô quá mức cần lao? Di, có người tức giận vì việc như vậy sao?

Lúc này, có người tới gần bên bàn, mang đồ ăn ra cho cô, đầu tiên là mùi hương Xảo Khắc Lực mới ra lò, thêm một ấm trà trái cây, cuối cùng là một khối bánh ngọt Hắc Sâm Lâm. (Đừng hỏi, ta cũng không hiểu mình đang gõ cái gì =.)

“Di?”

Cô lập tức ngẩng đầu lên.

“Tôi không có gọi bánh ngọt Hắc Sâm Lâm.”

“Cô là khách quen của tiệm, cho nên bánh ngọt này là tặng cho cô.”

Nam nhân đưa bữa điểm tâm tới cười nhạt.

“Thật sự?”

Cô kinh ngạc địa nhìn tên nam nhân, nhận ra anh là chủ quán, nhưng anh không thường xuyên ở quán, không ngờ tới hôm nay anh lại tự mình giúp cô mang điểm tâm tới.

“Kia, tôi thật ngại”

Vị chủ quán trẻ tuổi Khang Văn Thăng mới trên dưới ba mươi tuổi, tư văn hữu lễ, nhìn cô đang mở to mắt nét mặt vô cùng kinh ngạc, khóe miệng nét cười càng sâu.

“Không có gì.”

“Vậy thì cảm ơn nhiều.”

Chỉ cần là Xảo Khắc Lực cô thích, cho nên cô cũng không có từ chối lâu, liền nhận lấy bánh ngọt Hắc Sâm Lâm được anh tặng kèm.

Khang Văn Thăng chú ý đến Tuyên Vũ Đồng đã một thời gian ngắn. Cô mỗi lần đều một mình đến vào lúc xế chiều, luôn là lấy ra một quyển bút ký, không biết viết những thứ gì.

Cô mặc dù không phải là nữ nhân có ngoại hình xinh đẹp, nhưng khí chất thanh nhã, rất hấp dẫn hẳn, cho nên hôm nay anh mới thừa dịp đưa điểm tâm đến tìm cơ hội cùng cô bắt chuyện.

“Tôi biết hỏi như thế rất mạo muội, nhưng mỗi lần đều gặp cô viết viết trong sổ, cảm thấy khá hiếu kỳ, cô là tiểu thuyết gia?”

Anh đứng ở bên cạnh cô tán gẫu.

“Không phải.”

Ăn thật một miếng bánh, cô không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng hồi đáp:

“Tôi viết ”Hương Phổ” .”

“Hương Phổ?”

Khang Văn Thăng nhỏ nhẹ lên tiếng, không giải thích được

“Hương Phổ” là cái gì?

“Thật ra tôi là ”Điều hương sư“, đặc biệt giúp khách hàng điều chế nước hoa độc nhất vô nhị.”

Tuyên Vũ Đồng đơn giản giải thích.

“Mỗi loại nước hoa , tùy theo tốc độ bay hương nhanh chậm có thể chia làm trước điều, chứa điều, đáy điều, mỗi một điều cũng tùy những tinh dầu khác nhau tổ hợp mà thành, cho nên tôi phải tùy theo yêu cầu đặc thù của mỗi một vị khách nhân, thiết kế ra Hương Phổ, sau mới bắt đầu điều chế nước hoa .”

Một cái nước hoa bôi trên người khách hàng, mùi đầu tiên ngửi thấy chính là trước điều. Trước điều phát huy được nhanh nhất, chờ trước điều phát huy hoàn sau, loại mùi vị thứ hai xuất hiện chính là chứa điều, thời gian lưu lại có lâu hơn một chút, chờ sau khi chứa điều cũng phát huy tác dụng xong, cuối cùng lưu lại mùi vị chính là đáy điều, mùi có thể duy trì phi thường lâu mới tản đi.

Mà quá trình từ trước điều đến chứa điều rồi đáy điều, mùi thơm thay đổi dần, giống như một bản hòa âm vậy, từ từ tạo thành một giai điệu của mùi thơm.

Điều hương là một loại mùi thơm nghệ thuật, cô trước tiên dựa vào những hiểu biết của bản thân đối với các loại tinh dầu, trong đầu tưởng tượng những tinh dầu khác nhau phối hợp lại sẽ có hiệu quả gì, sau đó thử soạn nhạc một tổ Hương Phổ, tiếp nữa tiến hành điều hương.

Khang Văn Thăng rất có hứng thú nghe cô giải thích như thế nào điều chế nước hoa , không nghĩ tới nghề nghiệp của cô lại kỳ diệu như vậy, thì ra điều chế nước hoa là một chuyên ngành không chỉ cần học vấn cao thâm còn rất nghệ thuật.

“Kia trên các loại nước hoa trên thị trường, cùng nước hoa do cô điều chế có cái gì khác biệt?”

“Khác biệt rất lớn, nước hoa trên thị trường được tinh chiết từ các loại hoa chết, mùi cũng rất cố định, mà tôi dùng tinh dầu thiên nhiên điều chế ra nước hoa sống, từ lúc bắt đầu phát ra mùi thơm đến kết thúc, mùi thơm sẽ thay đổi.”

Mỗi lần nói đến công việc của mình, cô liền thao thao bất tuyệt, rất hưng phấn.

“Thật là thú vị, nếu như không phải là nghe cô nói, tôi còn không biết thì ra là một lọ nước hoa bên trong còn có nhiều tri thức như vậy.”

Khang Văn Thăng vùng lên cười, trong tươi cười lộ vẻ tán thưởng.

Cô có chút thẹn thùng cười nhẹ.

“Nếu như sau này có dịp, tôi có thể mời cô điều phối nước hoa được không?”

“Dĩ nhiên có thể.”

Cô gật đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Bắt quá tốt nhất nói cho tôi sớm một chút, bởi vì đơn đặt hàng của tôi không ít, phải chờ một thời gian ngắn.”

Thật ra tài ăn nói của cô không tốt lắm, cũng không giỏi ứng đối với khách hàng, cho nên chỉ phụ trách điều nước hoa, về phần cùng khách hàng bàn bạc, tất cả đều là em trai xử lý, cho nên cậu ấy chính là người đại diện của cô.

Cô rất thích phân phối công việc như vậy, không có những chuyện tình vụn vặt làm phiền cô, cô mới có thể không lo lắng chuyên tâm công tác.

“Xem ra công việc của cô rất phát đạt, những điều này là học ở trường học?”

“Không phải, tôi là bởi vì hứng thú, cho nên tự học mà thành.”

Cô là ở trong thư viện của Phó gia vô tình tìm thấy một bộ sách có liên quan đến nước hoa, tiến tới đối với điều chế nước hoa sinh ra hứng thú, từ trung học lại bắt đầu từ từ nghiên cứu, đánh bậy đánh bạ tiến vào lĩnh vực này, cô cũng chưa từng nghĩ tới, tự mình cuối cùng lại có thể dựa vào nước hoa kiếm tiền.

Điện thoại di động trong túi đúng lúc này vang lên, cô đành gián đoạn cuộc nói chuyện, cười xin lỗi nói:

“Xin lỗi, tôi có điện thoại.”

“Vâng, tôi quá rầy rồi, cô cứ từ từ thưởng thức điểm tâm.”

Khang Văn Thăng khách khí hành lễ, không quá rầy nữa, nội tâm cũng đã bắt đầu tính toán, lần tới cô đến, anh có thể cùng cô hàn huyên cái gì.

Sau khi Khang Văn Thăng rời khỏi, Tuyên Vũ Đồng cầm lấy điện thoại di động, không tự chủ dâng lên cười.

“Uy, thiếu gia.”

“Em hiện tại ở đâu?”

Phó Kỳ Tu vừa ở phòng làm việc xử lý văn kiện, vừa dùng tiếng nói trầm thấp mê người hỏi thăm.

“Uống trà chiều.”

“Lại đi tìm linh cảm?”

Cô từng đề cập tới chuyện cô thường một mình đi đến một nhà hàng tìm linh cảm, cho nên anh cũng không ngoài dự đoán.

“Tìm được rồi sao?”

“Cũng tạm được, hôm nay không phải là rất thuận lợi, anh gọi điện thoại, hẳn không phải là muốn hỏi em chuyên linh cảm?”

Nhất định là có sự tình khác.

“Em tối hôm qua vội vàng trở về, hai anh quên đem quà mùa từ Nhật Bản về đưa cho em. Hôm nay sau bữa cơm chiều em qua chỗ anh một chuyến, mang quà về.”

Anh sẽ không nói cho cô biết, anh là “Cố ý” quên mất, như vậy mới có lý do đem cô lừa gạt đến chỗ ở của anh, có thể tạo ra càng nhiều cơ hội được ở một mình cùng cô.

“Anh mua quà cho em?”

Cô kinh ngạc thấp giọng hô.

“Ai hừm, không cần mua cái gì đâu, em lại không thiếu thứ gì.”

“Dù sao anh cũng đã mua, em không đến lấy, anh không thể làm gì khác hơn là đem làm đồ bỏ.”

“Được rồi được rồi, em đi lấy.”

Cô nhanh trả lời, miễn anh thật sự đem quà đi vứt bỏ.

Dễ dàng lại cần phải mồi do anh quăng ra, một điểm cảnh giác cũng không có.

“Tốt lắm, buổi tối gặp.”

Anh câu khởi vẻ cười mờ ám, tiểu bạch thổ thuận lợi mắc câu .

“Ừ, buổi tối gặp.”

Tuyên Vũ Đồng ngắt cuộc gọi, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào, mặc dù cô không cần anh mua quà cáp gì, trong lòng vẫn là hiện lên một cổ vừa hạnh phúc lại ấm áp, cả người lâng lâng, khó nén vui vẻ.

Không biết anh mua quà gì cho cô? Thật là thất bại, cô đã khẩn cấp muốn cùng anh gặp mặt .

Cô ở phòng ăn đợi đến chừng bốn giờ, liền về nhà chuẩn bị bữa ăn tối cho hai chị em, chờ đến tối chín giờ, cô mới kiểm soát đi ra cửa tìm anh.

Cô ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, chờ Phó Kỳ Tu lấy quà từ trong phòng ra.

Phó Kỳ Tu cầm một cái túi giấy màu xanh nhạt từ trong phòng đi ra, ngồi vào bên cạnh cô, phi thường tự nhiên rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cơ hồ dựa vào sát vào người cô, mới đưa túi giấy giao cho cô.

“Quà của em.”

Hơi thở của anh nháy mắt vây quanh cô, làm cho cô có chút tâm hoảng ý loạn, không biết phải làm sao, rồi lại không hiểu mình luống cuống cái gì?

“Sao vậy? Đột nhiên lại nhìn anh sững sờ?”

Khóe miệng anh vì câu khởi cười, tiếp tục phát ra cường đại mị lực, nhìn có thể hay không đem cô khiến cho hoàn toàn mê đảo.

“Không có... Không có chuyện gì.”

Cô cúi đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, nhanh nhanh lấy túi giấy đựng quà mở ra, nhìn qua mới biết đó là một cái khăn quàng cổ bằng lông dê (lại lông dê =.) màu lông Lạc Đà (???) có những ô vuông màu trắng tinh khiết. Vừa nhìn thấy nhãn hiệu nổi trên khăn cũng biết khăn quàng cổ này giá trị không rẻ.

“Khăn quàng cổ này rất quý...”

Cô kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Anh đối với gái tiền của khăn quàng cổ không có khái niệm, cảm thấy đẹp mắt nên mua cho em.”

Anh cố ý ngăn lời của cô, không để cho cô cự tuyệt, tự động tự phát lấy ra khăn quàng cổ, trực tiếp quàng trên cổ của cô.

“Anh xem cái khăn quàng cổ lông dê màu vàng nhạt của em cũng cũ rồi, cũng nên đổi lại một cái .”

“Cái khăn quàng cổ kia vẫn còn rất tốt, cần gì đổi lại?”

Cô vội vã muốn đem cái khăn quàng quý giá trên cổ mình lấy xuống.

“Thiếu gia, em không...”

“Em quàng rất đẹp, đừng lấy xuống.”

Anh lông mày một chau , cố ý giả bộ mất hứng.

“Tâm ý của ta anh so sánh với giá cả còn quý trọng, em nếu là không nhận, sẽ lãng phí một phen tâm ý của anh.”

“Đó, được sao...”

Cô không hi vọng anh tức giận, cũng không muốn cô phụ tâm ý của anh, mặc dù vẫn là cảm thấy khăn quàng cổ này quý đến làm cho cô đau lòng, cũng chỉ có thể biết điều một chút nhận lấy.

“Như vậy mới đúng.”

Phó Kỳ Tu một lần nữa lại nhẹ cười, hơi cúi người giúp cô chỉnh lại khăn quàng cổ, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt rút ngắn lại không ít.

Nhìn khuôn mặt của anh càng lúc càng đến gần, cô ngừng thở, tim không khỏi đập gia tốc, cơ hồ đều rối loạn.

Rõ ràng anh chẳng qua là cúi đầu tới giúp cô chỉnh khăn quàng cổ, là chuyện rất đứng đắn, cô cũng ngốc nghếch suy nghĩ miên man, tâm hoảng ý loạn.

Rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu, khi đối mặt với anh liền sinh ra loại rung động kỳ lạ này?

Tựa hồ... Gần đây mới bắt đầu a!

Lúc cô còn ở Phó gia, hết thầy cũng rất bình thường. Năm năm trước, sau khi bọn họ rời khỏi Phó gia, anh vẫn chủ động quan tâm cô, hai người vẫn giữ vững liên lạc, thậm chí ngay cả cô phát sinh chuyện gì, không nói anh cũng biết. Cô mặc dù kinh ngạc, cũng không có suy nghĩ nhiều, coi như thêm một bằng hữu quan tâm cô.

Kết quả ba tháng trước, anh từ biệt thự của Phó gia chuyển ra, đến ở đối diện nhà cô, mà khoảng cách giữa hai người tựa hồ cũng theo đó mà gần hơn...

Cô suy nghĩ nhiều sao? Nhưng thật ra cô rất khó hiểu, đối với hành động không giống lúc trước của anh, cũng đối với tâm tư hỗn loạn của chính mình...

Phó Kỳ Tu từ từ giúp cô sửa sang lại khăn quàng cổ, hưởng thụ lấy niềm vui thú được chăm sóc cô.

“Lẽ bái thiên mẹ anh sẽ ở tiệm cơm Tây Hoa tổ chức bán hàng từ thiện, em có tới không?”

Cô hoàn hồn, thu hồi hoảng loạn trong lòng, trấn định địa trả lời:

“Có, em sẽ đi.”

Nói đến sự nghiệp điều chế nước hoa của cô, vị khách hàng đầu tiên chính là Phó phu nhân, sau khi bà biết được cô rất có hứng thú đối với nước hoa, liền muốn cô tự mình giúp bà điều chế một lọ nước hoa. Vốn là không ôm kỳ vọng quá lớn, không ngờ đến sau khi ngửi thấy mùi nước hoa do cô điều chế, thấy thích vô cùng, mỗi lần đi tham dự yến tiệc đều mang ra bôi. Kết quả, một số vị phu nhân là bằng hữu của Phó phu nhân cũng theo đó tìm cô muốn điều chế nước hoa, cứ như vậy mà tạo thành danh hiệu, đơn đặt hàng nhiều đến đáp ứng không xuể, hoàn toàn ngoài dự liệu của cô.

Phó phu nhân chính là ân nhân của nhà họ Tuyên, cho nên dù bọn họ đã rời khỏi Phó gia, ít nhiều cũng vẫn còn liên lạc với bà. Mà mỗi lần Phó phu nhân cử hành hoạt động gì, mời bọn họ đến giúp, chị em bọn họ dĩ nhiên sẽ không vắng mặt. Hơn nữa, cô cũng đã điều chế riêng một lọ nước hoa, để góp một khoản vào buổi bán hàng từ thiện của Phó phu nhân.

“Anh đón em cùng đi.”

Anh đã được mẹ nhắc nhở, nhất định phải đến tham dự, đồng thời để hấp dẫn giới truyền thông, kéo theo càng nhiều người trong giới thượng lưu tới, mặc dù bản thân anh không hề thích xã giao.

“Không cần!”

Cô sợ hết hồn, vội vàng ngăn lại.

“Tại sao?”

Anh buồn bực nhẹ nhún mày.

“Em đi cùng với Lý Hoa được rồi.”

Nếu là đồng ý để anh đưa đón, Lý Hòa nhất định sẽ khó chịu, vẫn là không nên thì hơn.

Phó Kỳ Tu trầm mặc, biết cô ngại Lý Hoa, cũng không có tiếp tục miễn cưỡng.

“Vậy cũng được.”

Anh vẫn biết Tuyên Lý Hòa đối với anh rất không có hảo cảm. Nói thật, anh đối với Tuyên Lý Hòa cũng không có cái gì hảo cảm. Mức độ Tuyên Lý Hòa bảo vệ cô, thật khiến cho anh phải hoài nghi Tuyên Lý Hòa có phải hay không “Yêu chị gái”?!

Dù sao còn nhiều thời gian, anh trước mắt phải giải quyết xong tiểu bạch thỏ ngu ngốc này, chờ khi tiểu bạch thỏ rơi vào tay anh rồi, em trai của cô cũng không thể làm gì.

Chủ nhật, trên tầng hai của nhà hàng Tây Hoa tụ tập toàn khách quý, chùm đèn thủy tinh hoa lệ trên cao tỏa ra những tia sáng lấp lánh như ngọc, bên dưới, những nữ nhân trang phục tỉ mỉ, gương mặt trang điểm kĩ lưỡng vô cùng xinh đẹp, không giống như đến tham dự buổi bán hàng từ thiện mà giống một hội thi sắc đẹp.

Phó phu nhân khách mời hôm nay phần lớn là các vị phu nhân, nam khách tương đối ít, mà những vị phu nhân có con gái chưa lập gia đình đều cố ý đưa theo các cô đến đây, nguyên nhân ai cũng biết, đương nhiên là vì Phó Kỳ Tu.

Anh ba mươi tuổi, độc thân, lại đang điều hành một công ty điện tử có tiếng, chính là người đàn ông độc thân hoàng kim người người mơ ước. Mà Phó phu nhân cũng muốn mượn cơ hội này để giúp con trai có cơ hội quen biết nhiều những tiểu thư khác, xem xem có thể tiến thêm một bước nữa hay không. Nhìn cậu con trai gần ba mươi tuổi chưa chưa có dự định kết hôn, bà thật lo lắng.

Tối nay Phó Kỳ Tu mặc một bộ đồ vest màu xám được cắt may khéo léo, làm nổi bật thân hình cao gầy của anh. Phó phu nhân không buộc anh đi theo bên người, hy vọng anh có thể “nhìn xung quanh”. Anh dĩ nhiên hiểu mẹ mình có ý tứ gì, chỉ tiếc bản thân đối với những nữ nhân trong bữa tiệc một chút hứng thú cũng không có.

Đang đứng một mình, đột nhiên có một vị khách nữ to gan muốn tiếp cận với anh, không nghĩ tới vừa đi được hai bước đã thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đi tới bên cạnh anh, công khai gọi to:

“Kỳ Tu, thì ra anh ở trong này!”

Cô vô cùng thân mật kéo ống tay áo của anh, đối với những nữ nhân phía sau liếc mắt một cái, công khai biểu thị chủ quyền của mình. Cô thân hình cao ráo, mỹ miều, mái tóc dài được búi trên đầu buông xuống vài lọn tóc mềm mại, ngũ quan xinh đẹp, bộ sườn xám màu đỏ không tay càng tôn lên nước da trắng ngần của cô.

Rất nhiều quan khách nhận ra cô, cô chính là người mẫu đang nổi tiếng La Dĩ Na, cùng Phó Kỳ Tu tới lui khá thân thiết, có khi còn theo anh xuất hiện ở các bữa tiệc, quan hệ tựa hồ không tầm thường.

“Dĩ Na, em đến muộn.”

Anh nhẹ chau lông mày tỏ ý bất mãn.

“Buổi bán hàng từ thiện còn chưa bắt đầu, em muộn lúc nào?”

La Dĩ Na kiêu diễm cười, dùng chỉ âm lượng chỉ hai người có thể nghe được nói:

“Cậu dùng “bia đỡ đạn” một cách không khách khí như vậy, không sợ tôi sẽ bỏ đi mặc kệ cậu?”

La Dĩ Na cùng Phó Kỳ Tu thật ra là bạn học đại học, cũng một trong những người bạn hiếm hoi của Phó Kỳ Tu.

Mà hai người bọn họ sở dĩ có thể trở thành bạn tốt, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là “Vật hợp theo loài”. Hai người ở trường học đều là nhân vật nổi tiếng, nhưng cá tính giống nhau cao ngạo, độc lai độc vãng, cũng không để ý đến những người hâm mộ, hết lần này tới lần khác vô cùng lạnh lùng, ngược lại, lại càng được mọi người sùng bái.

La Dĩ Na là con gái độc nhất của giám đốc một ngân hàng nổi, bất quá cô đối với sự nghiệp của gia đình một chút hứng thú cũng không có, sau khi trải qua một cuộc cách mạng với gia đình, mới như ý nguyện bước lên con đường người mẫu.

Phó Kỳ Tu thỉnh thoảng cần phải có bạn gái cùng đi đến những buổi yến tiệc, để tránh phiền toái, anh đều đi cùng La Dĩ Na, mà La Dĩ Na vì muốn thu hút sự chú ý của giới truyền thông, cũng vui vẻ giả vờ làm bạn gái của anh, hai người đều có mục đích, phối hợp với nhau đóng kịch rất tốt.

Quả nhiên, La Dĩ Na vừa xuất hiện, những nữ nhân khác liền không dám đến gần anh nữa, chỉ dám đứng từ xa mà nhìn, Phó Kỳ Tu dễ dàng đạt được mục đích. Anh biết mẹ của mình suy nghĩ cái gì, sớm đã có biện pháp đối phó.

Phó phu nhân vốn đang cùng các phu nhân khác nói chuyện, vừa nhìn thấy La Dĩ Na đứng bên cạnh bên cạnh con trai mình, liền biết anh đang giở trò gì, nhin không được nhịu mày, sau khi cùng những các phu nhân khác nói tiếng xin lỗi, liền hướng bọn họ đi qua.

“Dĩ Na, cháu cũng tới sao.”

“Bác Phó.”

La Dĩ Na mỉm cười ngọt ngào.

“Thật xin lỗi, cháu nên đến chào bác trước, bất quá cháu nhìn thấy bác đang cùng những người khác nói chuyện phiếm, chưa dám đi qua quấy rầy.”

Phó phu nhân biết La Dĩ Na cùng con trai bà giao tình rất tốt, ấn tượng đối với nàng cũng không kém, nhưng bà biết, Dĩ Na chỉ là bìa đỡ đạn cho con bà.

“Này chỉ là chuyện nhỏ, không cần để ý.”

Phó phu nhân cười cười, sau ngược lại trừng mắt nhìn cậu quý tử đang đứng một bên.

“Kỳ Tu, đừng tưởng rằng ta không biết con đang làm trò gì.”

Bà vốn tưởng rằng anh và Dĩ Na có tình cảm, lại phát hiện quan hệ của bọn họ căn bản không giống với suy nghĩ của bà, phi thường đơn thuần, đơn thuần đến mức khiến bà hoài nghi con trai mình không biết có phải là đồng tính không? (TT-TT)

Mặc dù anh đã từng giải thích, xu hướng giới tính của anh hoàn toàn bình thường, bất quá trước mắt anh chỉ muốn khuếch đại sự nghiệp, chờ cho nên tảng vững chắc mới nghĩ đến chuyện kết hôn. Bà vẫn là không khỏi lo lắng, chỉ cần có cơ hội liền tìm biện pháp giới thiệu những cô gái chưa lập gia đình cho anh.

“Mẹ, con biết mình đang làm cái gì, mẹ không cần phải lo lắng.”

Anh không phải không muốn kết hôn, cũng không phải là không có đối tượng, chỉ bất quá thời cơ chưa tới, để tránh đả thảo kinh xà, trước mắt vẫn cứ nên yên lặng thì hơn.

“Con thật không muốn khiến mẹ lo lắng, tốt nhất nhanh chóng tìm đối tượng tốt...”

“Phó bá mẫu.”

Lúc này, Tuyên Vũ Đồng cùng Lý Hòa song song tiến vào khách sảnh, vừa thấy được Phó phu nhân lập tức chạy tới chào hỏi.

“Bác Phó, đã lâu không gặp.”

“Mặc dù lâu không gặp mặt, trông bác vẫn trẻ trung như xưa.”

Tuyên Lý Hòa nở nụ cười điềm nhiên nói, đối với bác Phó từ lúc nhỏ đã luôn chiếu cố gia đình bọn họ, anh là phi thường tôn kính.

Tuyên Vũ Đồng hôm nay mặc một bộ váy liền màu hồng phấn tới ngang đầu gối, gấu váy có hai tầng viền hoa, còn Tuyên Lý Hòa vẫn giống như thường mặc một cái áo sơ mi màu trắng, quần âu đen.

Rất cục cựa đợi được cô tới! Mặc dù cô ăn mặc cũng không đặc biệt, Phó Kỳ Tu hai mắt vẫn sáng ngời, khóe miệng khẽ vung lên. Ở trong mắt của anh, cô mặc cái gì cũng đều đẹp, điều hấp dẫn anh chính là khí chất đơn thuần động lòng người của cô.

Vừa nhìn thấy chị em cô xuất hiện, lực chú ý của Phó phu nhân lập tức dời đi, bà cũng rất thích hai đứa trẻ vừa biết điều lại nghe lễ phép này.

“Vũ Đồng, Lý Hòa, mẹ các cháu gần đây có khỏe không?”

“Rất khỏe ạ. Mẹ cháu vẫn thường nói, nếu bác có thời gian rảnh rồi mời bác đến cửa hàng của họ, mẹ cháu nhất định sẽ chiêu đãi miễn phí”

Tuyên Lý Hòa trả lời.

Tuyên Vũ Đồng liếc thấy Phó Kỳ Tu đang nhìn chăm chăm cô, không khỏi cảm thấy có chút thẹn thùng, nhưng sau khi thấy bên cạnh hắc La Dĩ Na cũng đồng dạng nhìn cô cười, tâm trạng rung động đột nhiên trầm xuống, cảm thấy có chút... Rầu rĩ, ê ẩm.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy La Dĩ Na, trước đây, cô cũng đã được nghe nói cái tên này, những lời đồn đãi xung quanh nói La Dĩ Na là “Hong phần tri kỷ” của Phó Kỳ Tu, mặc dù Phó Kỳ Tu chưa từng thừa nhận, chỉ nói hai người là bằng hữu bình thường, nhưng không ai tin tưởng.

Nhìn La Dĩ Na đứng bên cạnh anh, thật sự rất xứng đôi, trong lòng cô cảm thấy buồn bực, nhưng tại sao buồn bực, cô cũng không hiểu...

“Vũ Đồng, lần trước cháu giúp Chu phu nhân, Vương phu nhân điều chế nước hoa, bọn họ rất thích, cũng muốn gặp cháu!”

Phó phu nhân mỉm cười kéo tay Tuyên Vũ Đồng, muốn đưa cô đến giới thiệu cho những người khác biết, tạm thời mặc kệ gã gã quý tử kia ở đó diễn trò.

“Lý Hòa, cháu cũng cùng tới đây đi, có lẽ tối nay các cháu có thể có thêm mấy cái đơn đặt hàng.”

“Cảm ơn bác, bác thật đúng là quý nhân của chị em cháu.”

Có mối làm ăn dang dở tới cửa, Tuyên Lý Hòa dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, mừng rỡ đi theo xã giao.

Tuyên Vũ Đồng biết điều một chút theo sát Phó phu nhân rời đi, nội tâm một cỗ buồn bực, toan toan vẫn không có tản đi, nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh, cố gắng mỉm cười, không suy nghĩ nhiều nữa.

Phó Kỳ Tu nhìn cô rời đi, mặc dù trong lòng rất muốn kéo cô ở lại bên cạnh mình, nhưng tạm thời vẫn chỉ có thể nín nhịn, đem phần quyến luyến này đè xuống.

La Dĩ Na nhạy cảm phát hiện ánh mắt Tuyên Vũ Đồng mới vừa rời nhìn cô có chút khác thường, cảm thấy hơi có ý tứ.

“Tiểu bạch thỏ của cậu, tựa hồ có chút không vui nha.”

La Dĩ Na cũng là lần đầu tiên chính thức gặp Tuyên Vũ Đồng, trước đây cô đã sớm biết đến sự tồn tại của Tuyên Vũ Đồng từ Phó Kỳ, đối với cô gái này rất có hứng thú.

Từ lúc hai người bọn họ đạt thành hiệp nghị “Theo như nhu cầu”, cả hai đều thẳng thắn bộc lộ tâm ý của mình, tiết lộ bản thân đã có người yêu, miễn đối với nhau có hiểu lầm.

Cô thật sự rất muốn biết, rốt cuộc là cô gái như thế nào có thể bắt được trái tim của một nam nhân cao ngạo như Phó Kỳ Tu, không nghĩ tới cô thật đúng như cái nickname mà anh đã đặt, là một “Tiểu bạch thỏ” điển hình, kiểu nữ nhân đơn thuần đến mức làm cho người ta nghĩ... muốn bắt nạt nàng.

“Sao cậu biết?”

Anh chỉ cảm thấy cô có chút không được tự nhiên, bởi vì cô không am hiểu các loại phép tắc xã giao.

“Trực giác của nữ nhân. Khi cô ấy nhìn thấy tôi đứng bên cạnh cậu, nét mặt liền thay đổi, nếu như tôi đúng, cô ấy chính là đang ghen.”

Phó Kỳ Tu kinh ngạc địa nhìn cô.

“Cậu xác định?”

Ghen? Nếu như Vũ Đồng bởi vì anh mà ghen, anh có cầu cũng không được. Anh chỉ sợ cô không ăn giấm, bởi vì những chuyện trước đây cho thấy, cô căn bản là không có đem anh để ở trong lòng.

Chỉ tiếc là người vô cùng chậm hiểu về chuyện tình cảm, một chút cũng không có phát giác ra anh sợ dĩ có đối với cô tốt, đó là bởi vì... Anh thích cô.

Vừa bắt đầu, anh cũng không tùy tiện biểu lộ rõ tâm ý của mình, là bởi vì nếu như cô đối với anh không có có ý tứ, nhất định sẽ hù dọa đến cô, ngược lại tạo thành phản hiệu quả, cho nên anh hi vọng trải qua thời gian bên nhau thử dò xét tâm ý của cô, như vậy khi tỏ tình mới có hy vọng thắng.

Không ngờ đến năm năm trước, cô theo mẹ rời khỏi Phó gia, cơ hội gặp mặt giữa hai người liền ít đi, anh chủ động cùng cô giữ liên lạc, không để cho duyên phận giữa hai người đứt rời. Sau cha của anh mắc bệnh qua đời, anh chính thức tiếp nhận công ty điện tử Phó Đạt, công ty thế cục có chút hỗn loạn, một số chủ quản cao cấp hoài nghi một người trẻ như anh có bao nhiêu khả năng? Khiến cho anh chỉ có thể chuyên tâm vào công việc, cố gắng đem thế cục ổn định lại.

Trải qua mấy năm cố gắng, điện tử Phó Đạt ở trong tay của anh ngày càng phát đạt, quy mô mở rộng gấp ba lần, anh vững vàng ngồi lên vị trí giám đốc, vì vậy quyết định xuất thủ đối với tiểu bạch thỏ ngu ngốc này.

Anh lấy lý do chỗ ở mới cách công ty tương đối gần, chuyển tới ở đối diện với nhà cô, chính là vì mục đích “nhất cự ly”. Tiểu bạch thỏ đúng là mắc câu, ngu ngốc tùy ý anh chế tạo ra không khí ám muội, nhưng là từ phản ứng của cô mà thấy, tựa hồ vẫn là không hiểu tâm ý của anh.

Nhưng La Dĩ Na bây giờ lại nói, cô đang ghen? Anh cỡ nào hi vọng La Dĩ Na suy đoán đúng!

“Tôi cũng không có thể xác định đúng trăm phần trăm, nhưng trực giác của phụ nữ cậu tốt nhất không nên xem thường.”

Chỉ e tiểu bạch thỏ bản thân có thể vẫn không biết mình là đang ghen đi, Phó Kỳ Tu lại có coi trọng một người ngu ngốc đến vậy, căn bản là tự mình chuốc lấy khổ.

Bất quá cô là người đứng xem lại cảm thấy rất có hứng thú, mong chờ được xem một vở kịch vui.

Phó Kỳ Tu không nhận được mong đợi, hi vọng Tuyên Vũ Đồng thật sự thông suốt, đừng khiến cho anh lại thất vọng.

“Có biện pháp gì có thể xác định cô ấy có phải ghen thật hay không?”

Càng là để ý, lại càng bất an, rất sợ một bước sai lầm, sẽ khiến tất cả đều mất hết. Anh đối với Tuyên Vũ Đồng là vô cùng cẩn thận, phải chờ đến lúc có thể nắm chắc phần thắng trăm phần trăm mới xuất thủ.

“Tôi làm sao biết?”

La Dĩ Na nhún nhún vai.

“Cậu...”

Anh tức giận trợn mắt nhìn cô, biết cô là cố ý khiêu khích anh.

“Bất quá cậu có từng nghĩ đến chuyện thay đổi “phương thức săn thú”? Có lẽ thêm chút kích thích, sẽ thu được kết quả không tưởng cũng không chừng.”

Trong mắt cô hiện lên một đạo tinh quang, thật muốn làm chút chuyện gì, khiến cho tình huống càng trở nên “Thú vị” .

“Cậu căn bản là e sợ thiên hạ bất loạn.”

Anh hừ lạnh một tiếng, anh như thế nào không hiểu cô, trạng huống càng hỗn loạn, cô đứng ngoài xem càng thấy vui.

“Tôi đây là đang giúp cậu, cậu rốt cuộc có hiểu hay không?”

La Dĩ Na phát hiện Tuyên Vũ Đồng lúc này đã lui ra sau, đứng cách Phó nhu nhân một đoạn, tùy Tuyên Lý Hòa cùng phu nhân khác thân thiện nói chuyện với nhau, cô liền bắt đầu triển khai hành động.

“Tôi cảnh cáo cậu, nếu dám ngăn trở tôi và tiểu bạch thảo nói chuyện, sau đờng hờng tiếp tục tìm tôi làm bia đỡ đạn.”

“La Dĩ Na!”

Anh không cho phép La Dĩ Na đem tình huống làm cho hỗn loạn hơn nữa, vội vàng muốn tiến lên ngăn cản, không ngờ những vị khách nữ này giờ đứng một bên lập tức thừa cơ tiến lên, ngăn trở đường đi của anh, cùng anh bắt chuyện.

Vừa lúc có người ngăn trở, La Dĩ Na mỉm cười bước những bước dài đến trước mặt Tuyên Vũ Đồng, chủ động vươn tay chào hỏi.

“Hello, tôi là La Dĩ Na.”

Tuyên Vũ Đồng sững sốt một chút, không nghĩ tới cô sẽ chủ động tới đây, trì hoãn trong chốc lát mới đưa tay ra.

“Xin chào, tôi là Tuyên Vũ Đồng.”

“Tôi biết cô, Kỳ Tu đã từng nói về cô.”

La Dĩ Na thái độ hào phóng, nụ cười rực rỡ, Tuyên Vũ Đồng dĩ nhiên cũng rất khách khí nở nụ cười, mặc dù không hiểu, La Dĩ Na vì cái gì chủ động tìm tới cô?

“Nghe Kỳ Tu nói, cô là điều hương sư của ‘TheOnly’, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, vẫn rất muốn gặp mặt một lần, hôm nay rốt cũng có thể gặp được.”

“Cô nói như vậy thật khiến tôi thấy xấu hổ.”

Tuyên Vũ Đồng có chút thẹn thùng cười khẽ.

“Có cái gì phải ngại?”

La Dĩ Na tiến gần hơn một chút, đôi mắt đẹp chớp chớp.

“Tuyên tiểu thư, thật ra... Tôi rất muốn nếu có một lọ nước hoa đặc chế cho riêng mình, cô có thể nhận đơn đặt hàng của tôi được không?”

“Đương nhiên có thể. Cô muốn mùi hương của cô sẽ mang lại cho người khác cảm giác gì? Giống như là tinh khiết, trong sáng hay có chút lạnh lùng...?”

Miếng ăn đến cửa, cô không có lý do gì lại từ chối, liền rất tự nhiên đáp ứng.

“Tôi hi vọng cô có thể giúp tôi điều chế một lọ nước hoa có khả năng hấp dẫn nam giới, đàn ông chỉ cần vừa ngửi thấy mùi thơm kia, lập tức sẽ bị dụ dỗ, không biết có được hay không?”

Cô phi thường mong đợi, nụ cười mập mờ mang theo ý tứ không rõ.

“... Tôi sẽ cố gắng.”

Thật ra từ xưa tới nay, nước hoa đều có năng lực quyến rũ, thậm chí một số loại nước hoa còn có hiệu quả kích thích ân ái, cô cũng từng gặp qua những vị khách có yêu cầu tương tự, hơn nữa còn thuận lợi giúp khách hàng điều chế ra nước hoa, nhưng không có cảm giác không dễ chịu giống như lần này.

La Dĩ Na muốn dùng nước hoa dụ dỗ ai? Phó Kỳ Tu sao? Trong đầu vừa xuất hiện ý nghĩ này, trái tim cô liền cảm thấy vô cùng buồn bực.

Cô hơi nướg lông mày, vuốt ngực, không hiểu tại sao mình lại khó chịu? Có thể bởi vì bên trong phòng nhiều người, không khí có chút không thoáng, có lẽ cô nên đi ra ngoài hít thở chút khí trời.

“Tuyên tiểu thư, vậy cảm ơn cô trước.”

La Dĩ Na vui vẻ tiến thêm một bước yêu cầu.

“Tôi biết cô có nhiều đơn đặt hàng, cần phải chờ đợi, nhưng tôi đang rất vội, có thể hay không nể mặt ”Quan hệ đặc biệt” giữa tôi và Kỳ Tu, giúp tôi nhanh một chút? Tôi nhất định sẽ trả thêm thù lao cho cô.”

“Đặc biệt thế nào?”

Cô vô thức hỏi ngược lại.

La Dĩ Na nụ cười càng trở nên mập mờ, cố ý nói không rõ.

“Tôi không tiện trả lời, cô nên tự mình hỏi Kỳ Tu thì hơn.”

Nụ cười mập mờ của cô trong nháy mắt đắm vào tim Tuyên Vũ Đồng, làm cho cô không khỏi cảm thấy không thoải mái, rất muốn lập tức kết thúc câu chuyện với La Dĩ Na.

Quan hệ đặc biệt thế nào? Cô thật muốn cắn lưỡi chính mình, tại sao lại thốt ra câu hỏi ngu ngốc như thế?

Nội tâm cảm giác buồn bực càng lúc càng tăng, cơ hồ khiến cho cô không cách nào hô hấp. Cô thật không hiểu bản thân rốt cục là bị làm sao, chỉ biết cần phải lập tức ra ngoài hít thở khí trời, bằng không có lẽ cô thật sự có thể buồn chết.

4. Chương 4:

Thật bết bát, cô hoàn toàn không có tâm tư điều phối nước hoa .

Tuyên Vũ Đồng đang ngồi trong phòng làm việc, bao nhiêu lần muốn lên tinh thần điều nước hoa , nhưng luôn là vừa cầm đến ống nhỏ giọt liền nhụt chí để xuống, một chút tâm tình cũng không có.

Tối hôm qua, sau khi cùng La Dĩ Na nói chuyện xong, tâm tình của cô đột nhiên vô cùng buồn bực, sau đó Phó Kỳ Tu tới bên cô, cô liền vô ý thức đến gần bên Phó phu nhân hoặc là Lý Hòa, không muốn cùng anh nói chuyện, cho đến khi buổi bán hàng từ thiện kết thúc mới thôi.

“Có thể hay không nể mặt ”Quan hệ đặc biệt” giữa tôi và Kỳ Tu, giúp tôi nhanh một chút?”

“Tôi không tiện trả lời, cô nên tự mình hỏi Kỳ Tu thì hơn.”

Trong đầu của cô giống như một cái đĩa nhạc tua đi tua lại, liên tục lặp lại hai câu nói này của La Dĩ Na, cô thậm chí không muốn tiếp tục nghĩ nữa, thế nhưng vẫn bị hai câu nói này cuốn lấy toàn bộ giấc ngủ, sáng nay rời giường với đôi mắt thâm quầng như gấu mèo.

Tại sao phải để ý hai câu nói này như vậy? Bọn họ trong lúc có quan hệ đặc biệt gì, cần bản cùng cô một chút quan hệ cũng không có!

Đặt điện thoại di động lên bàn, lúc này vừa vãn vang lên tiếng chuông, hôm nay đây là lần thứ ba Phó Kỳ Tu gọi điện thoại tới. Hai lần trước cô cũng không có nhắc máy, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, anh nhất định sẽ gọi cho tới khi cô chịu nghe mới thôi. Không thể làm gì khác hơn cô hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình, tay cầm lấy điện thoại di động.

“Ừ.”

“Vũ Đồng, mới vừa rồi em tại sao không nghe?”

Phó Kỳ Tu khẩu khí rõ ràng mang theo lo lắng cùng bất mãn.

Tối hôm qua anh cũng đã cảm giác được cô cố ý tránh anh, trải qua một đêm nghĩ ngợi mới quyết định gọi điện cho cô, không nghĩ tới phải gọi nhiều lần cô mới nhắc máy.

“Em để điện thoại trong phòng làm việc, lúc này lại không có mặt trong đó nên không nghe thấy điện thoại đổ chuông.”

Cô nhàn nhạt trả lời.

Phó Kỳ Tu trầm mặc một hồi, mới lại hỏi:

“Em không vui? Tại sao không vui?”

“Em rất vui về a, hắc hắc.”

Cô cố gắng cười khan hai tiếng, nhưng chỉ là giấu đầu hở đuôi.

Phó Kỳ Tu nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, thanh âm của cô rõ ràng là không vui, cô cho là cười khan hai tiếng có thể gạt được ai?

“Vũ Đồng...”

“Anh gọi điện thoại tối cũng chỉ là muốn hỏi em có vui hay không sao? Nếu quả thật là như vậy, em gác máy đây, em còn đang bận.”

Cô dứt khoát đi trước một bước chặn đầu anh, miễn cho anh tiếp tục ép hỏi.

Tiểu bạch thỏ này lại dám đối với anh giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo? Anh thật kinh ngạc, bởi vì ... tình huống này trước đây chưa từng gặp qua, từ trước cô đối với anh có thể nói là muốn gì được đó, giống như là ngay cả từ “Không” nói như thế nào cũng không biết. Nhưng từ sau buổi tối hôm qua, mọi thứ đã trở nên không giống trước đây.

Anh lo lắng cho cô, nhưng cô hiện tại lại không muốn cùng anh nói chuyện, anh cố gắng nhin xuống, ngược lại nói:

“Anh gần đây buổi tối ngủ không ngon, em giúp anh ở trong phòng điểm chút tinh dầu giúp dễ ngủ đi.”

Muốn cô đến nhà anh? Nhưng cô hiện tại không muốn gặp anh.

“Anh đang ở đâu?”

“Vẫn ở công ty.”

“Còn bao lâu nữa mới trở về?”

Hiện tại đã là tám giờ tối, anh vẫn còn làm thêm giờ, cô cảm thấy có chút đau lòng.

“Có thể sẽ rất trễ.”

“Vậy cũng được, em qua giúp anh điểm chút tinh dầu, anh... Không nên làm việc quá sức.”

Cô vẫn là nhin không được toát ra sự quan tâm đối với anh.

“Anh biết, nhờ em.”

“Vâng.”

Sau khi tắt điện thoại, cô lập tức giúp Phó Kỳ Tu chọn tinh dầu. Huân y thảo, hoa chanh, cam, tinh dầu hoa nhài cũng có thể giúp ngủ ngon. Cô nhớ rõ anh thích mùi thơm của huân y thảo, liền giúp anh chọn tinh dầu huân y thảo.

Cầm lấy tinh dầu, cô rời khỏi phòng làm việc đến phòng của anh, ở trong kho tìm ra đèn đốt tinh dầu, đặt trên bàn trà nhỏ trong phòng của anh.

Cô rót nước vào trong đèn, đem vài giọt tinh dầu huân y thảo nhỏ vào trong nước. Chờ anh trở lại, chỉ cần đốt đèn lên, mùi thơm của huân y thảo sẽ tràn ngập cả gian phòng, giúp anh có một đêm ngủ ngon. Nhất cử nhất động đều vô cùng tỉ mỉ, nơi nơi bộc lộ ra của cô đối với toàn tâm toàn ý quan tâm.

Sau khi làm xong công tác chuẩn bị, cô lẽ ra nên lập tức rút lui, nhưng lại ngồi ở bên bàn trà, nhìn ngọn đèn tinh dầu, nhin không được sưng sờ.

Cô tại sao phải trốn anh? Tại sao phải vì mấy lời tối hôm qua của La Dĩ Na mà cảm thấy không thoải mái?

“Không nên tiếp tục nữa, nhanh lên một chút khôi phục bình thường...”

Cô vỗ vỗ khuôn mặt của mình, muốn xoa dịu những toan tính buồn bực không nguôi trong lòng, nhưng cho dù cô đã liều mạng tự nói với mình không cần để ý, tựa hồ vẫn là một chút điểm tác dụng cũng không có.

Cô thật là càng ngày càng không thể hiểu nổi chính mình...

“Cách!”

“Ách?”

Thanh âm mở cửa đột nhiên vang lên, hai cô sợ hết hồn, muốn đứng lên, đầu gối lại thành linh đưng vào bàn trà, đau đến mức nhìn không được ngồi chồm hổm ở trên mặt thảm.

“Ai nha, đau quá...”

“Vũ Đồng, làm sao vậy?”

Phó Kỳ Tu vừa nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc thét liền chạy vào, lo lắng cô đã xảy ra chuyện gì.

“Sao anh về sớm vậy? Không phải nói phải ở lại công ty sao?”

Cô kinh ngạc tròn to hai mắt, còn tưởng rằng là có trộm tới.

“Anh mới rồi có nói với em như vậy sao?”

Anh cố ý giả ngu, thật ra lúc này khi nói chuyện với cô anh đang trên đường trở về nhà.

“Anh rõ ràng nói như vậy.”

Cô lần nữa từ trên mặt thảm cố gắng đứng dậy, không muốn ở lâu, tính toán lập tức rời đi.

“Em đã giúp anh chuẩn bị đèn tinh dầu rồi, ngủ ngon.”

“Đợi một chút, Vũ Đồng.”

Anh bắt lấy cánh tay cô, không để cho cô đi.

“Chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Nếu nói qua điện thoại rất có thể sẽ bị cô cúp máy, cho nên anh không thể làm gì khác hơn là giao hoạt một chút, đem cô lừa tới nơi này. Hai người mặt đối mặt, cô không muốn nói cũng không được.

“Nói chuyện gì?”

Cô có chút chột dạ cúi đầu, căn bản là không dám nhìn anh.

“Em đang trốn tránh anh, tại sao phải trốn tránh anh?”

Tim của cô trong nháy mắt đập mạnh, anh quả nhiên là muốn hỏi vấn đề này, nhưng cô trước mắt một chút cũng không muốn nói.

“Em... không có trốn anh...”

“Em nói láo, bắt đầu từ tối hôm qua em đã không được bình thường.”

Tối hôm qua, sau khi La Dĩ Na cùng cô nói chuyện, cô liền trở nên là lạ, cố ý trốn anh, khiến anh không chuẩn bị kịp. Anh hỏi La Dĩ Na rốt cuộc đã nói với cô những gì, La Dĩ Na chết cũng không nói, chỉ nói nếu anh chú ý phản ứng của cô, liền biết cô có phải hay không đang ghen.

“Em có trốn anh sao?”

Cô cũng học theo anh giả bộ ngu,

“Em không cảm thấy là mình đang trốn anh, là anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Nhìn cô không chỉ phản kháng anh, thậm chí còn nói dối anh, khiến anh hoàn toàn không thể ngờ được.

“Vũ Đồng...”

“Em còn phải trở về đây nhanh tiến độ làm việc, không làm phiền anh nghỉ ngơi.”

Cô hất ra tay của anh, bối rối muốn lao ra, nếu còn không đi, cô sẽ bị anh ép hỏi khó có thể chống đỡ được.

“Đợi một chút!”

Phó Kỳ Tu trong lòng gấp gáp, từ phía sau đuổi theo ôm chặt lấy cô, làm cho cô muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cô hít vào một hơi, vừa thẹn vừa sợ giãy dụa, hơi thở của anh trong nháy mắt nồng đượm vờn quanh cô. Tim cô đập rộn lên, hô hấp dồn dập, cảm giác bản thân tựa hồ như sắp ngất tới nơi.

“Anh... Mau buông...”

Anh chưa từng như vậy ôm cô, mà anh cũng không nên như vậy ôm cô nha. Quan hệ của bọn họ cũng không có thân mật đến độ có thể làm ra loại hành động này.

“Vũ Đồng, nguyên nhân em trốn tránh anh là bởi vì ghen, có phải hay không?”

Anh đã sớm trông bận tâm được nhiều như vậy, nếu cô thủy chung không chịu thừa nhận, anh dứt khoát phải nói cho rõ ràng, làm cho cô không cách nào trốn tránh vấn đề này.

Có lẽ anh nên nghe theo đề nghị của La Dĩ Na, thay đổi phương thức đối đãi với cô, nếu như anh cứ tiếp tục đối xử tốt với cô, mà cô vẫn còn không nhận ra, vậy thì anh dứt khoát làm rõ bằng bất cứ giá nào !

“Em không biết!”

Cô thật sự không biết tâm trạng buồn bực, đau nhói này rốt cuộc đại biểu cho cái gì. Loại tình cảm quá xa lạ này, cô chưa từng trải qua, đầu óc cũng vô cùng hỗn loạn.

“Tại sao lại không biết? Thấy Dĩ Na ở bên cạnh anh, em không vui, cho nên mới cố ý tránh anh, anh có nói sai không?”

Cô im lặng trước ngực của anh, nửa cam chịu trả lời:

“Đúng, anh nói đúng, nhưng điều này có thể nói lên cái gì?”

Anh không nghĩ tới một chiều này thật đúng là kích thích cô thẳng thắn nói ra.

“Này đại biểu em yêu anh, cho nên mới ghen với Dĩ Na.”

“Ách?”

Cô sửng sốt, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, phải mất một lúc lâu mới mở được miệng.

“Anh... Anh nói gì?”

“Em yêu anh, cho nên mới ghen với Dĩ Na.”

“Em... Yêu...”

Đáp án của anh đối với cô mà nói quá mức chấn động, đầu của cô không cách nào thuận lợi tiếp thu tin tức, mà ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm.

Cô mở to mắt, thật lâu lại trở về thần thờ, khiến anh dở khóc dở cười.

Chẳng lẽ thừa nhận thương anh gặp người chết sao?

“Vũ Đồng, nhanh lên một chút lấy lại tinh thần...”

Cái điện thoại di động “kỳ đà” đột nhiên vào thời khắc này vang lên, thanh âm phát ra từ trong túi áo khoác của Phó Kỳ Tu, khiến cả hai người giật mình, Phó Kỳ Tu hơi chút buông lỏng tay, Tuyên Vũ Đồng liền vội vàng từ trong ngực của anh tránh thoát, bối rối chạy ra khỏi phòng của anh.

“Vũ Đồng!”

Phó Kỳ Tu nhanh chóng đuổi theo cô ra khỏi phòng, chỉ tiếc tốc độ chạy trốn của cô nhanh đến mức làm anh há hốc mồm, mới chỉ trong một cái nháy mắt, cô đã vọt ra cửa sắt, cũng không quay đầu lại chạy trốn chết.

Anh bất đắc dĩ thở dài, không tính toán tiếp tục đuổi theo, bởi vì anh biết, trước lúc cô có thể tiếp thu, nhìn thẳng vào tình cảm của mình, anh có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Trong túi áo, điện thoại di động tiếp tục vang, giống như vẫn chưa từ bỏ ý định, chờ đến lúc anh chịu nhắc máy mới thôi.

“Đáng chết!”

Anh đại hỏa lấy điện thoại di động ra, dè dặt xuống khóa trò chuyện ——

Tuyên Vũ Đồng vội vội vàng vàng trở lại nhà mình, sau khi cửa phòng làm việc đóng lại sau lưng, cô mới ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhịn không được liều mạng thở.

Tim của cô đập nhanh thật là nhanh, giống như có thể từ trong lồng ngực chui qua miệng mà bật ra ngoài vậy (=.= hình dung kiểu gì vậy). Nhưng cô không xác định được, tim mình sở dĩ đập nhanh như vậy, là vì chạy trốn, hay là bởi vì khẩn trương, thẹn thùng, tâm hoảng ý loạn?

Cô vẫn cho là, bất cứ chuyện gì cũng dựa vào anh, cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì cho anh, đó là vì thói quen trong một thời gian dài. Cũng bởi vì quá quen, nên cô chưa bao giờ từng cẩn thận suy tư, loại này vô oán vô hối vì đối phương kính dăng đích tình cảm, rốt cuộc ý vị như thế nào?

Cô vượt xuống trái tim kinh hoàng, đầu vẫn là một đoàn hỗn loạn, chỉ có thể tiếp tục ngốc ngời dưới đất, gương mặt không tự chủ địa đỏ bừng.

Tối nay nhất định lại mất ngủ...

Đến tốt cùng phải như thế nào mới có thể xác định mình là thật sự đã yêu một người?

“Thấy Dĩ Na ở bên cạnh anh, em không vui, cho nên mới cố ý tránh anh...”

“Này đại biểu em yêu anh, cho nên mới ghen với Dĩ Na.”

“Ghen... Là như vậy a...”

Tuyên Vũ Đồng ngồi ở “Phương Chi Đình” cô có thói quen ngồi ở bên ngoài sân, có chút hoảng hốt lắm bầm tự nói. Một người đối với tình cảm vốn dĩ thường chậm lụt như cô, sau khi trải qua kích thích mấy ngày hôm trước, tựa hồ có chút thông suốt, bắt đầu suy tư về vấn đề tình cảm.

Cô sớm đã có thói quen trở thành tiểu nữ bộc của anh, nhưng cái loại cảm giác này tựa hồ không giống với công việc. Bởi vì cô không phải là nhận lệnh giúp anh làm đông, làm tây, mà là mang theo tâm tình vui sướng vì anh mà hành động.

Đối với khăn quàng cổ anh tặng, cô rất quý trọng, cơ hồ không nỡ dùng, thỉnh thoảng mới lấy ra nhìn một chút, sờ sờ, xong liền xếp lại cất đi, cô đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cô thích nghe được thanh âm của anh, thích cùng anh gặp mặt, làm việc vặt cho anh, cho đến khi La Dĩ Na xuất hiện, cô mới cảm nhận thấy tư vị chưa xót chưa từng có.

Thấy La Dĩ Na rúc vào bên cạnh anh, cô rất không thoải mái, thậm chí cảm thấy chướng mắt.

Thì ra là cái này kêu là ghen!

Cô không tự chủ mà ghen với La Dĩ Na, nếu như Phó Kỳ Tu không có trực tiếp thức tỉnh cô, cô có lẽ vẫn sẽ tiếp tục không hiểu, thậm chí cho là mình mắc một loại bệnh gì đó.

(Không còn lời nào để nói =.=)

Cho nên... Cô thật... Yêu Phó Kỳ Tu...

Tâm hoảng hốt nhảy loạn, càng nghĩ càng thẹn thùng, thật muốn đào một cái hố đem mình chôn xuống.

Cô chùng nào thì bắt đầu yêu anh? Tại sao cô không có phát hiện? Là bởi vì hai người biết nhiều năm, vì vậy lâu ngày sinh tình, cho nên cô mới chậm lụt mà không hiểu được sao?

Nhưng là anh đã có La Dĩ Na !

La Dĩ Na chẳng những xinh đẹp, gia thế cũng tốt, bọn họ là rất đẹp đôi. Xem lại cô, bề ngoài bình thường, cái gì gia thế bối cảnh cũng không có, căn bản là không xứng với anh!

Giờ phút này tâm tình cô giống như đang tắm trong ánh nắng ấm áp, từ thẹn thùng tung tăng trong nháy mắt biến thành mát mát như đưa đám. Hai người bọn họ ở phương diện nào cũng cách biệt quá lớn, căn bản là không thích hợp.

Huống chi... Anh cũng không yêu cô, người anh yêu là La Dĩ Na...

Không nghĩ tới cô lần đầu tiên yêu một người, nhưng cũng đồng thời thất tình, điều này khiến cô sau này biết lấy bộ mặt như thế nào để đối mặt với Phó Kỳ Tu? Cô căn bản là không dám gặp anh.

Từ hôm cô bỏ chạy từ nhà anh về, anh gọi điện thoại cho cô, cô đều không nghe máy, cuối cùng thậm chí tắt điện thoại làm bộ không có chuyện này. May là anh không có trực tiếp tìm tới cửa, bằng không cô thật không biết nên ứng phó như thế nào.

Nhưng khi anh không hề có thêm bất kỳ động tĩnh nào nữa, cô lại nhịn không được thất vọng. Tâm tình phản phản phúc phúc, thật là mâu thuẫn cực kỳ, ngay cả bản thân cũng chịu không hiểu được mình.

“Ai...”

Tại sao phải làm cho cô hiểu ra tâm ý của mình? Nếu như thế này, thà là giống như lúc trước, chậm lụt đến mức cảm giác gì cũng không có, không biết có tốt hơn không?

Đúng lúc này điểm tâm do cô gọi được đưa lên, lại thêm một khối hương thảo Mộc tự, cô phục hồi tinh thần lại.

“Tôi nhớ kỹ tôi không có gọi...”

“Tôi biết, coi như làm là tôi mời không được sao.”

Khang Văn Thăng đối với cô ôn văn cười một tiếng.

“Ách?”

Cô không nghĩ tới Khang Văn Thăng lại tự mình đưa điểm tâm đến, vị chủ quán này gần đây thực rảnh rồi?

“Anh tại sao đối với tôi tốt như vậy?”

Này quá kì quái.

Nếu như là một người quen đối với cô tốt, cô có thể vui vẻ tiếp nhận, sẽ không nghĩ nhiều như vậy, nhưng một người không quen đối với cô tốt, cô có chậm lụt đến mấy cũng cảm giác được không đúng lắm.

Khang Văn Thăng đầu tiên là sững sốt, không nghĩ tới cô trực tiếp hỏi như vậy. Bất quá, nếu người ta mở miệng, anh cũng dứt khoát, trực tiếp bày tỏ tâm ý của mình, không tiếp tục quanh co lòng vòng.

“Thật ra tôi đối với cô rất có hảo cảm, muốn cùng cô kết bạn. Sau này nếu như cô tới tiệm của tôi, chúng ta có thể đơn thuần tâm sự, cô không cần cảm thấy có bất kỳ áp lực nào, cũng chỉ làm bạn bình thường mà thôi.”

Anh chừng như cũng đoán được cá tính của cô e lệ, trước cùng cô thân quen một chút, tiếp nữa mới nghĩ đến tiến thêm một bước phát triển, tương đối dễ dàng thành công hơn.

Tuyên Vũ Đồng sững sốt, nhìn bộ dáng chân thành của anh, thành thật mà nói ấn tượng của cô đối với anh cũng không xấu, liền gật đầu đáp ứng.

“Được.”

Cô biết anh cũng không có ác ý, mà cô cũng đang muốn tìm sự tình khác dời đi chú ý, giải quyết tâm tình đang xuống thấp của mình.

“Thật tốt quá.”

Khang Văn Thăng cười, anh vốn đang lo lắng cô sẽ cự tuyệt!

Cô cũng cười đáp lại, không muốn tiếp tục suy nghĩ đến vấn đề đau đầu của bản thân. Cô nghĩ, Khang Văn Thăng có lẽ cũng là một người bạn không tệ...

Buổi tối mười giờ, Phó Kỳ Tu rốt cục đem tất cả công văn xử lý xong, mệt mỏi trở về nhà, đem cửa sổ trong phòng mình mở ra, vốn cho là có thể thấy ánh đèn trong phòng làm việc của Tuyên Vũ Đồng ở phía đối diện, lại không nghĩ rằng tầng sáu đối diện vẫn còn tối om.

Anh nhăn lại lông mày, anh biết rõ thói quen của Tuyên Vũ Đồng, buổi tối cô hầu như đều ở nhà, thậm chí có lúc chăm chú nghiên cứu đặc tính của tinh dầu trong phòng làm việc cho đến nửa đêm, nhưng nhìn tình hình trước mắt có vẻ cả cô và Tuyên Lý Hòa đều không có ở nhà.

Cô đi đâu? Anh lấy điện thoại di động ra, nhấn mã số của cô, nghĩ muốn tìm cô, một lòng phiền não bất an, cảm thấy tình huống bây giờ quả thực là hỏng bét.

Buổi chiều hôm ấy anh chỉ ra cô thương anh, khiến cô bị làm cho sợ chạy trốn chết. Anh biết cô cần có thời gian đối mặt với lòng mình, nhận rõ tình cảm của mình, cho nên anh cho cô thời gian mấy ngày để tĩnh táo lại.

Mấy ngày sau, anh lần nữa gọi điện thoại cho cô, cô mặc dù tiếp, nhưng luôn nói mình gần đây phi thường bận rộn, ứng phó vài câu xong sẽ đem điện thoại tắt máy.

Sách, cô có so với anh bận rộn sao? Lý do kém bản lĩnh như vậy làm sao có thể qua mặt được anh? Cô rõ ràng là cố ý trốn tránh, không dám đối mặt anh!

Tại sao? Thừa nhận yêu anh là chuyện tình đáng sợ vậy sao?

Điện thoại di động truyền đến tiếng tút dài đều đặn, đối phương chậm chạp không nhắc máy. Anh buồn bực chờ, không thể không nghĩ biện pháp thay đổi thể cục.

Lúc trước anh băn khoăn cô không muốn để Tuyên Lý Hòa biết, cho nên mới phối hợp cô, nhưng nếu như cô tiếp tục cố ý tránh né anh, anh sẽ phải trực tiếp “Tới cửa báo phỏng” ! Anh đã sớm muốn công khai quan hệ của hai người, để Tuyên Lý Hòa biết hai người bọn họ vẫn còn qua lại.

Điện thoại vang lên thật lâu cuối cùng cũng có người nhắc máy, thanh âm vọng lại từ bên kia vô cùng âm ỉ, giống như là ở trong phòng ăn.

“Ừ?”

“Vũ Đồng, em ở đâu?”

Anh cố nén lửa giận, tận lực giữ vững tiếng nói nhẹ nhàng.

“Ách... Em đang ở bên ngoài.”

Trả lời cũng như không!

“Nơi nào bên ngoài? Làm cái gì?”

Người đầu dây bên kia do dự một chút, có chút bối rối luống cuống trả lời:

“Em... Ở trong phòng ăn, cùng bạn đi ăn khuya.”

“Bạn?”

Thanh âm của anh trong nháy mắt cao lên tới quãng tám, loại bạn gì chứ?

“Em không phải nói gần đây bề bộn nhiều việc, đến mức không có thời gian nghỉ ngơi, hiện tại cũng có thời gian cùng bạn đi ăn khuya, công việc xong rồi sao? Anh đây cũng muốn mời em ăn bữa cơm, cùng em nói chuyện, không biết em chừng nào rảnh rồi? Hử?”

Anh mặt lạnh, biết sự nhẫn nại của mình đã đến cực hạn, cô nếu như dám tiếp tục trả lời anh không rảnh, anh không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa, bực cô cùng anh gặp mặt.

“A? Kia... Cái kia...”

Cô khẽ thấp giọng hô, giống như là khẩn trương đến không cẩn thận lật úp cái gì.

“Vũ Đồng, cẩn thận. Y phục có bị ướt không?”

:D :D :D :D :D

Đầu bên kia điện thoại xuất hiện thanh âm của một nam nhân khác quan tâm hỏi thăm, còn trực tiếp gọi tên của cô.

Cùng cô ăn cơm là “Bạn” nam? Phó Kỳ Tu trong nháy mắt tròn to hai mắt.

“Không có chuyện gì...”

Cô trả lời với người đang cùng mình ăn cơm, sau mới rồi hướng Phó Kỳ Tu nói:

“Chuyện đi ăn cơm từ từ nói sau. Em... Điện thoại di động của em sắp hết pin, cứ như vậy nha, bye bye!”

“Tuyên Vũ Đồng —— ”

“Cách! Đô đô đô...”

Nghe thanh âm điện thoại di động cắt đứt, Phó Kỳ Tu không dám tin nhìn chằm chằm điện thoại di động, cô lại vừa tắt điện thoại của, cô lại vừa tắt điện thoại của anh!

Tình huống càng ngày càng không ổn, nam nhân cùng cô ăn cơm là ai? Cô thậm chí cả ngày tránh anh, nhưng lại cùng những nam nhân khác ra ngoài ăn cơm, hơn nữa còn không dám cho anh biết!

Cảm giác nguy cơ trong nháy mắt dâng cao, vừa tức vừa giận vừa không cam lòng, nếu tiếp tục để cho cô lần tránh, vậy “Phó Kỳ Tu” ba chữ sẽ phải lật ngược lại rồi!

(Tu Kỳ Phó... Nghe cũng được mà =.=)

5. Chương 5:

Sớm hơn một chút, trong phòng ăn của Mỗ Nghĩa Đại Lợi.

“Vũ Đồng, tôi có hai vé đi nghe nhạc miễn phí người khác cho, buổi tối ngày mai diễn, thời gian hơi gấp không thể tìm được người cùng đi xem, cô có thể đi cùng tôi cùng được không?”

Hai người ăn được một nửa, Khang Văn Thăng đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy. Tuyên Vũ Đồng ngừng ăn, suy nghĩ có nên hay không nhận lời mời của người này.

Ngày mai thứ sáu, cô đối với âm nhạc rất có hứng thú, nhưng là nội tâm lại có phần chần chờ.

Vì muốn dời đi sự chú ý, cô đáp ứng lời mời của Khang Văn Thăng, buổi tối cùng anh đi ăn tối. Nhưng cô mặc dù cùng Khang Văn Thăng gặp mặt, trong lòng vẫn nhớ tới Phó Kỳ Tu, căn bản không cách nào chuyên tâm dùng cơm. Cô biết như vậy thật không tốt, nhưng có... Chính là không điều khiển được trái tim mâu thuẫn của mình.

Khang Văn Thăng thấy cô có vẻ khó xử, vội nói:

“Nếu như cô cảm thấy không tiện, không cần miễn cưỡng, tôi sẽ tìm xem có còn ai khác có thể đi cùng không.”

“Ách... Thật ra cũng không phải là miễn cưỡng.”

Cô nở một nụ cười, cảm thấy có lỗi khi cự tuyệt, cuối cùng vẫn là nhận lời.

“Vậy cũng được, chương trình diễn ra ở đâu?”

“Hội trường âm nhạc Quốc gia.”

Khang Văn Thăng cũng cười, biết cô là một nữ nhân dễ dàng mềm lòng.

“Vậy tối mai chúng ta hẹn ở đâu...”

Điện thoại di động vào thời khắc này vang lên, cô không có suy nghĩ nhiều, ngay lập tức đem điện thoại di động từ trong bọc móc ra, nhìn thấy tên người gọi hiển thị, trong nháy mắt thần kinh căng thẳng, như lâm đại địch.

Phó Kỳ Tu, anh vừa gọi điện thoại tới!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Cô hoảng hốt đầu óc vô cùng hỗn loạn, không biết rốt cuộc có nên bắt máy hay không.

“Vũ Đồng, không phải là có điện thoại sao, thế nào không tiếp?”

Khang Văn Thăng hảo ý hỏi thăm.

Cô phục hồi tinh thần lại, dưới cái nhìn soi mói của Khang Văn Thăng, kiên trì dè xuống tâm trạng nhấc máy.

“Ừ?”

“Vũ Đồng, em ở chỗ?”

Nam nhân mặc dù giọng nói bằng phẳng, nhưng tựa như có mùi thuốc súng.

“Ách... Em ở bên ngoài.”

“Nơi nào bên ngoài? Làm cái gì?”

“Em... Ở trong nhà hàng, cùng bạn ăn khuya.”

Cô chột dạ, vốn không rành nói dối, không thể làm gì khác hơn là dùng từ “bạn” không rõ ràng mà nói.

Thật không hiểu nổi bản thân, rõ ràng chính là bình thường cùng bạn bè ăn cơm mà thôi, cô tại sao lại lo lắng như vậy, sợ anh tức giận?

Nhất định là lúc trước bị anh ức chế quá lâu, chuyện gì cũng cho anh biết, không có bất kỳ giấu diếm, mới có thể không quen với trạng huống hiện tại.

“Bạn? Em không phải nói gần đây bề bộn nhiều việc, vội vàng đến không có thời gian nghỉ ngơi, hiện tại cũng có thời gian cùng bạn bè ăn khuya, hết bạn rồi sao? Anh đây cũng muốn mời em ăn bữa cơm, cùng em nói chuyện, không biết em chừng nào rảnh rồi? Hử?”

“A? Kia... Cái kia...”

Cô bị làm cho sợ đến khuỷu tay không cẩn thận đụng vào chén nước, thấp hô ra tiếng, nhanh lên lấy khăn tay nếu lau cái bàn.

“Vũ Đồng, cẩn thận. Y phục có bị ướt không?”

Khang Văn Thăng cũng vội vàng lấy khăn tay giúp cô lau.

“Không có chuyện gì...”

Cô trước đối với Khang Văn Thăng xin lỗi cười một tiếng, sau mới đúng điện thoại di động nói:

“Chuyện ăn cơm nói sau. Em... Điện thoại di động của em sắp hết pin, cứ như vậy nhé, bye bye!”

“Tuyên Vũ Đồng —— ”

Cô quyết định thật nhanh, cúp điện thoại, thuận tiện cũng tắt điện thoại. Anh muốn cùng cô nói chuyện gì? Cô cũng không dám nghĩ. Bởi vì ngữ khí của anh rõ ràng không vui, giống như là muốn bằm vằm cô ra.

Thật là đáng sợ, cô nên làm thế nào mới tốt, cô có một loại dự cảm xấu, anh đang phát điên...

“Vũ Đồng, mới vừa rồi là ai gọi điện thoại tới?”

Khang Văn Thăng quan tâm hỏi.

“Nhìn nét mặt của em tựa hồ rất sợ người đó?”

“Không có gì, không có gì.”

Cô vội mỉm cười, không muốn nói chuyện nhiều.

Nếu cô không muốn nói tới, Khang Văn Thăng cũng rất thức thời nói sang chuyện khác, muốn khôi phục vốn lại không khí vui vẻ lúc này. Nhưng Tuyên Vũ Đồng đã sớm không yên lòng, rất nhanh, hai người ăn tối xong, sau khi hẹn thời gian cùng địa điểm ngày mai gặp mặt, liền tự mình về nhà.

Trở lại phòng làm việc, cô thở dài một hơi gục xuống bàn, thật không rõ tại sao mình phải khẩn trương như vậy, cô vừa không có phạm pháp, lại chỉ ăn một bữa cơm trong sáng mà thôi, cho dù anh có biết, cũng có thể đối với cô như thế nào?

Nhìn trên bàn lọ nước hoa đã vô keo, cô lại thấy nhức đầu, đây là nước hoa của La Dĩ Na, cô làm như thế nào có thể đem nước hoa giao cho La Dĩ Na?

Cô không biết cách cự tuyệt người khác, cho nên khi La Dĩ Na hướng cô cầu khẩn, cô lại kiên trì đẩy nhanh tốc độ.

“Nước hoa đã xong rồi? Thật tốt quá, Tuyên tiểu thư, thật sự rất cảm ơn cô. Số tiền còn lại ngày mai tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô. Bất quá tôi gần đây có chút bận, không có thời gian đi lấy nước hoa. Bằng không, cô đem nước hoa giao cho Kỳ Tu! Hai chúng tôi tương đối thường gặp mặt, chờ lần gặp tới tôi sẽ lấy nước hoa từ chỗ anh ấy là được.”

Nghĩ tới nội dung cuộc điện thoại mấy ngày hôm trước cùng La Dĩ Na, cô lại càng nhức đầu hơn.

Cô hiện tại căn bản không dám đi gặp Phó Kỳ Tu, lại càng không nói đến phiền toái anh đem nước hoa giao cho La Dĩ Na.

Nhưng La Dĩ Na căn bản chưa cho cô thời gian cự tuyệt, vội vã nói điện thoại xong liền gác máy.

Làm sao bây giờ? Thật sự phải đem nước hoa giao cho Phó Kỳ Tu? Cô phải nghĩ được phương thức không đụng mặt anh, bằng không bị anh bắt được, cô sẽ xong đời ...

Tuyên Vũ Đồng kể từ sau khi ngắt điện thoại ở nhà hàng kiên trì tắt điện thoại, buổi sáng hôm sau cũng không có mở, hoàn toàn không để cho Phó Kỳ Tu có cơ hội liên lạc với cô, hoàn toàn làm một con rùa rút đầu.

Đến tối, Phó Kỳ Tu thoải mái tất cả các cuộc xã giao, trước bữa ăn tối đã trở về nhà, quyết định tự mình tới cửa đi chặn Tuyên Vũ Đồng.

Anh trước về nhà mình, muốn làm xong công việc lập tức qua tìm cô, lại phát hiện căn nhà vốn tối lại có ánh đèn.

Vũ Đồng đã tới? Anh vội vàng đi tới bên bàn ăn, nhìn thấy trên bàn có một cái hộp bọc vải nhung màu đen, bên dưới cái hộp còn có một tờ giấy, chữ viết trên đó chỉ liếc mắt một cái anh liền nhận ra, là chữ của Vũ Đồng.

Anh cầm lấy giấy, buồn bực nhìn xem trên giấy viết gì, không nghĩ tới càng xem càng hỏa đại, nữ nhân liều mạng làm con rùa rút cổ kia có can đảm nói anh “Hỗ trợ” đem nước hoa chuyển giao cho La Dĩ Na, cũng không dám ngay mặt cùng anh nói chuyện này!

Thật là tức chết người đi được, cô đem anh trở thành cái gì, người giao hàng sao?

“Tuyên Vũ Đồng, em xong rồi!”

Sự kiên nhẫn đối với cô đã dùng hết, anh không thể nhịn được nữa, tính toán muốn đem cô từ trong động bắt được. Anh đi tới tầng sáu tòa nhà đối diện nhấn chuông cửa, không bao lâu, bên trong cửa truyền đến thanh âm của Tuyên Lý Hòa.

“Tối!”

Tuyên Lý Hòa qua Miêu Nhân trên cửa thấy người đứng bên ngoài là Phó Kỳ Tu, kinh ngạc sửng sốt.

Anh mở cửa, nét mặt có chút lãnh đạm, hoàn toàn không cho Phó Kỳ Tu sắc mặt tốt.

“Phó thiếu gia, có chuyện gì sao?”

Anh một chút cũng không ngạc nhiên vì sao Phó Kỳ Tu biết chỗ bọn họ ở, dù sao nhất định là bà chị dẫn kia chủ động nói cho Phó Kỳ Tu biết.

“Vũ Đồng đâu? Tôi muốn gặp cô ấy.”

Anh mặc kệ nét mặt lãnh đạm của Tuyên Lý Hòa, anh hiện tại chỉ muốn lập tức nhìn thấy Tuyên Vũ Đồng, làm cho cô không cách nào tiếp tục trốn tránh anh.

“Thật đáng tiếc, chị tôi bây giờ không có ở nhà.”

“Cô ấy không ở nhà? Cô ấy đi đâu?”

“Phó thiếu gia, chúng tôi cùng anh đã không còn quan hệ gì, chị tôi muốn đi đâu, còn cần phải thông báo với anh sao?”

Tuyên Lý Hòa lạnh lùng trào phúng nói.

Phó Kỳ Tu lông mày mày một chau, cố gắng đè lửa giận, cũng không dễ dàng chết tâm như vậy.

“Tôi có chuyện gấp muốn cùng cô ấy nói, có thể để tôi vào nhà chờ được không?”

“Có cần gấp như vậy sao? Chỉ sợ chị ấy sẽ không về sớm.”

“Tại sao?”

“Chị ấy đã là người trưởng thành, đi ra ngoài ‘hẹn hò’, về muộn một chút cũng là rất bình thường.”

Tuyên Lý Hòa vì câu khởi vẻ cười, cố ý kích thích Phó Kỳ Tu.

Tốt nhất hẳn ta có thể thức thơi một chút, đừng tiếp tục không có việc gì quần quít lấy chị gái anh, miễn pha hỏng số đào hoa gần đây mới có của cô.

“Hẹn hò?”

Phó Kỳ Tu lông mày chau càng chặt hơn, có phải hay không là người tối hôm qua cùng cô ăn cơm?

“Đúng vậy, chị ấy vừa mới quen ‘Bạn trai’.”

Anh sẽ không nói cho Phó Kỳ Tu, người kia thật ra là “Nam bằng hữu”.

“Cho nên phó thiếu gia vẫn là đi về trước đi, tôi nghĩ tối hôm nay chị ấy không có thời gian cùng anh nói chuyện rồi.”

Phó Kỳ Tu sắc mặt trong nháy mắt trở nên phi thường khó coi, cô lại dám có bạn trai? Đầu của cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Cô rõ ràng là thương anh, tại sao vẫn cùng nam nhân khác gặp gỡ ?

Không đúng, này không phải là tác phong của cô, có lẽ là Tuyên Lý Hòa cố ý khuyếch đại sự thật, muốn để anh hiểu lầm. Dù sao chuyện Tuyên Lý Hòa nhìn anh không vừa mắt cũng không phải là chuyện ngày một, ngày hai, anh một chút cũng không nghi ngờ chuyện cậu ta có thể thừa cơ cản trở chuyện của anh và Vũ Đồng.

Tuyên Lý Hòa khó thấy được bộ dáng kinh ngạc khó coi của Phó Kỳ Tu, âm thầm sáng khoái không dứt.

Anh thật sự không hi vọng chị gái mình tiếp tục bị Phó Kỳ Tu kiềm chế, giống như vĩnh viễn cũng không thoát được khỏi thân phận tiểu nữ bộc, cho nên chỉ cần có cơ hội phá hư, anh luôn không chút do dự hạ thủ.

“Thật xin lỗi, quấy rầy.”

Phó Kỳ Tu cố nén khí, lập tức xoay người rời đi.

Đừng tưởng rằng như vậy anh sẽ buông tha tìm người, không có đơn giản như vậy, anh không dễ bị đánh gục đâu!

Anh trở lại nhà mình, đầy bụng khí không chỗ phát, biết rõ chuyện Tuyên Vũ Đồng gặp “Bạn trai” có thể là Tuyên Lý Hòa lừa gạt anh, vẫn là nhịn không được rồi “toan” mọc lan tràn, bị chính mình tức làm cho chua chết được.

Nếu như biết cô lúc này đang ở đâu “hẹn hò”, anh nhất định lập tức chạy vội đi qua, một chút lý trí cũng không có. Nhưng anh bây giờ chỉ có thể nôn nóng ở trong phòng đi qua đi lại, giống như dã thú bị nhốt ở trong lồng táo bạo, bất an.

Không được, anh không có biện pháp đợi ở nhà, anh phải tìm một chỗ phát tiết tâm tình, bằng không anh sẽ phát điên !

Anh nhìn về phía hộp nước hoa trên bàn ăn, tâm niệm vừa động, lập tức lấy điện thoại di động ra, giận chó đánh mèo, dùng sức nhấn mã số quen thuộc.

“La Dĩ Na, nếu như cậu muốn có được nước hoa của mình, lập tức, đến gặp tôi lấy!”

La Dĩ Na vội vội vàng vàng đến một quán rượu kín đáo, quán này áp dụng chế độ lựa chọn hội viên, chỉ có khách quen mới có thể vào.

Trong quán rượu trang hoàng theo phong cách sâu lắng, ánh đèn hoàng hôn lại thêm âm nhạc dịu dặt, làm cho người ta vừa tiến vào quán rượu, liền buông lỏng một cách tự nhiên.

La Dĩ Na thoáng cái liền thấy được Phó Kỳ Tu, anh đang một mình ngồi bên quầy bar, không đợi cô, sớm đã một mình buồn bực ngồi uống rượu.

“Trời ạ, đây là lần đầu tiên tôi bộ dạng thất hồn lạc phách như vậy của cậu.”

La Dĩ Na cười ở ngồi xuống bên cạnh anh.

Tối nay cô thật vất vả mới có thời gian rảnh rỗi để nghỉ ngơi, lại bị anh tìm được, vốn đang có chút không tình nguyện, nhưng thấy bộ dáng trăm năm khó gặp của anh, tối nay xem như cũng đáng.

“Ai thất hồn lạc phách?”

Phó Kỳ Tu tức giận trừng cô một cái, tuyệt không thừa nhận loại chuyện này.

“Chỉ cần là người có mắt đều nhìn ra được.”

Cô không sợ chết tiếp tục tố khổ, anh bình thường luôn là cao cao tại thượng, khó được có người có thể khiến anh như thế mất mát, thật sự thật không đơn giản.

Phó Kỳ Tu không để ý tới cô tố khổ, anh tìm cô đi ra là muốn giải buồn, không nghĩ tới buồn bực hơn, thật là thất sách.

Anh đem hộp nước hoa đưa cho cô.

“Nhanh lên cầm lấy đi, đừng nữa để tôi thấy được bình nước hoa chương mắt này nữa.”

“Ôi, nước hoa của ta!”

Cô vui vẻ cầm lấy bình nước hoa, vội vàng mở bình ngửi chút hương nước hoa, vừa ngửi thấy liền đã yêu... Cô không biết nên như thế nào hình dung mùi thơm tuyệt diệu này, là một loại mùi thơm thần bí, khiến người ta vừa ngửi thất lại muốn tiếp tục ngửi thêm chút nữa.

Nhìn cô nét mặt say mê, Phó Kỳ Tu khinh thường hừ lạnh một tiếng, không hiểu nước hoa ở đâu ra mị lực, để nhiều như vậy nữ nhân trầm mê lệ thuộc vào.

La Dĩ Na không đếm xỉa đến ánh mắt khinh thường của anh, dù sao nam nhân không hiểu được nữ nhân lãng mạn, vui vẻ, liền nói sang chuyện khác.

“Thế nào, cậu gần đây cùng tiểu bạch hổ có cái gì đặc biệt tiến triển không?”

Đừng nói cô không phải là bạn chí cốt, cô rất có nghĩa khí giúp anh chiếu cố, cố ý kích thích Tuyên Vũ Đồng, kích thích cô ấy phát ghen. Không chỉ thế cô còn cố ý yêu cầu Tuyên Vũ Đồng đem nước hoa giao

cho Phó Kỳ Tu, cũng là giúp Phó Kỳ Tu chế tạo cơ hội, để tiểu bạch thỏ chủ động rơi vào trong ngực của hắn. Cô chính là dụng tâm lương khổ nha!

“Đừng nói nữa.”

Vừa nói đến tiến triển anh lại khí, đích thật là rất có tiến triển, nhưng không phải là tiến triển mà anh muốn.

“Gi? Nhìn sắc mặt của cậu, nhất định không phải là tiến triển gì tốt.”

Bất quá điều này làm cho cô càng muốn biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ hơn. Cô không sợ chết hỏi tới:

“Cậu cũng còn không thành thực khai ra, đem tôi hẹn đến chỗ này, tuyệt đối không phải là chỉ có giao nước hoa đơn giản như vậy, có phải hay không có cái gì nghĩ không ra? Đã như vậy còn không mau nói ra! Tôi rất sẵn lòng nghe.”

Cô căn bản là mừng rỡ xem kịch vui! Anh tức giận trừng mắt nhìn cô một cái. Nhưng thực cô nói không sai, anh chính là nghĩ không ra, mới đem cô gọi tới.

Ở La Dĩ Na không ngừng hỏi tới, anh vẫn là đem đem những chuyện gần đây phát sinh nói ra.

“Phốc... Ha ha ha, không nghĩ tới thật thỏ đến miệng lại bay!”

La Dĩ Na phi thường không lưu tình, cuồng tiếu.

“Trời ạ, cũng chỉ có tiểu bạch thỏ mới như vậy trốn. Nàng ngốc này chắc chắn là khắc tinh của cậu. Thì ra là trên đời này cũng có chuyện cậu không làm được.”

Cô lần này xem như được mở rộng tầm mắt, thì ra là tiểu bạch thỏ năng lực cũng rất lớn. Anh vốn tưởng rằng nắm chắc phần thắng, không nghĩ tới ngược lại bị chuyện Tuyên Vũ Đồng có bạn trai khác khiến cho trở tay không kịp, mới có thể chạy đến nơi đây uống rượu giải sầu!

“Đến miệng?”

Hắn tự giễu hừ một tiếng.

“Nếu quả thật đến miệng thì tốt quá, cô ấy căn bản là không thể bay mất.”

Anh không muốn hù dọa đến cô, cho nên vẫn chịu đựng không có xuất thủ, kết quả anh nhẫn lâu như vậy, nhưng vẫn là đem cô hù dọa chạy, ngược lại để một người đàn ông khác cướp mất, nghĩ như thế nào anh cũng không thể cam lòng.

Sớm biết như thế sẽ biến thành như vậy, anh đã sớm liệu lĩnh trước tiên đem nàng ăn!

Nhìn Phó Kỳ Tu nghiêng răng nghiêng lợi nét mặt phần hận, La Dĩ Na nhin không được cười ra tiếng.

“Ha ha ha... Cho nên cậu quyết định từ bỏ sao?”

“Muốn tôi từ bỏ? Chờ kiếp sau đi!”

Anh uống một hớp rượu, nói tiếp.

“Chết có cũng có thể sống tiêu (câu này không hiểu), huống chi chỉ mới là nam nữ bằng hữu gặp gỡ?”

Anh không có dễ dàng như vậy từ bỏ, điểm tiểu ngăn trở này anh còn không để ở trong mắt, huống chi cô có phải thật vậy hay không có bạn trai cũng chưa xác định.

Trừ phi cô chính miệng nói cô không thương anh, bằng không muốn buộc anh buông tha cho, không có đơn giản như vậy!

“Nga, có người nghĩ hoành đao đoạt ái làm phá hư?” (Câu này ai hiểu giải thích giùm ==)

La Dĩ Na cố ý giương cao âm điệu, nghe ra chính là cảm giác chờ xem kịch vui.

“Tôi rất mong đợi phát triển kế tiếp.”

Dù sao không liên quan chuyện của cô, cô đương nhiên là có tâm tình ở một bên xem kịch vui, chờ nhìn tiểu bạch thủ có thể hay không có hành động ngoài ý muốn, lần nữa phá hỏng Phó Kỳ Tu tính toán.

Cả buổi tối, Tuyên Vũ Đồng đều là không yên lòng.

Từ lúc bắt đầu bữa ăn tối cùng Khang Văn Thăng, cô vẫn nghĩ đến chuyện Phó Kỳ Tu khi thấy bình nước hoa cùng tờ giấy kia sẽ phản ứng thế nào, anh nhất định sẽ rất khí! Cô cũng biết làm như vậy là không tốt, nhưng cô bây giờ thật sự không biết làm như thế nào đối mặt anh.

Sau khi chương trình âm nhạc bắt đầu, cô cũng không có tâm tình chăm chú lắng nghe, phần lớn thời giờ đều thất thần, cho nên sau khi kết thúc, Khang Văn Thăng đưa cô đi ăn khuya, hỏi cô tối nay nghe nhạc có cảm tưởng gì, cô hoàn toàn không trả lời được.

Trên đường về, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cô rốt cục cũng mở điện thoại di động lên, sợ trở về quá muộn Lý Hòa lo lắng gọi điện. Không nghĩ tới, vừa mở điện thoại liền phát hiện có vài cuộc gọi nhỡ của Phó Kỳ Tu.

Cô còn có thể trốn anh bao lâu? Cô thầm than một tiếng, cảm thấy có chút mệt, không phải là cơ thể, mà là tâm lý mệt mỏi...

Hơn mười một giờ khuya, Khang Văn Thăng lái xe đưa cô về nhà, cô cảm thấy vạn phần xấu hổ, nhưng mà hương anh nói xin lỗi.

“Văn Thăng, tối nay thật sự rất thật xin lỗi, tôi thật không phải là cố ý không chuyên tâm.”

“Cô không cần vì chuyện này mà xin lỗi tôi.”

Khang Văn Thăng mỉm cười.

“Cô hôm nay tâm tình không tốt, cũng không phải là chuyện cô có thể điều khiển được, tôi như thế nào lại trách cô?”

Anh nhìn ra được cô có tâm sự, nhưng anh cũng không hỏi nhiều.

Khang Văn Thăng có thể thông cảm, ngược lại càng làm cho Tuyên Vũ Đồng cảm thấy có lỗi, nếu như anh cau mày tỏ ý không vui, thậm chí hướng cô tả oán, có lẽ cô còn có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Được rồi, tôi thật sự không để ý, cô đừng để ở trong lòng.”

Khang Văn Thăng cười vỗ vỗ cái trán của cô, ôn nhu dễ dàng.

“Thời gian đã không còn sớm, nhanh về nghỉ ngơi đi.”

“Tối nay cảm ơn anh.”

Cô rốt cục cố gắng lộ ra nụ cười.

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi Tuyên Vũ Đồng mở cửa xuống xe, Khang Văn Thăng mới phát hiện ở chỗ ngồi bỏ quên cái khăn quàng cổ màu hồng, anh cầm lấy khăn quàng cổ, vội xuống xe đuổi theo.

“Vũ Đồng, chờ một chút!”

“Ách?”

Tuyên Vũ Đồng dừng ở phía trước cửa sắt.

“Văn Thăng, còn có việc gì sao?”

“Cô bỏ quên khăn quàng cổ trên xe.”

Anh cười, lắc lư cái khăn quàng cổ trong tay.

“A...”

Cô khó xử cười một tiếng, không nghĩ tới tự mình hôm nay lại lơ thất thần đến mức này, ngay cả khăn quàng cổ để ở xe của anh cũng không biết.

Khang Văn Thắng đi tới trước mặt cô, khẽ cúi người xuống, giúp cô choàng khăn quàng cổ, hành động này so sánh với bằng hữu bình thường có chút thân thiết hơn, làm cho cô nhất thời sửng sốt, cảm thấy phi thường... Không có thói quen.

Đều là giúp cô choàng khăn quàng cổ, Phó Kỳ Tu tới gần sẽ làm cô tim đập rộn lên, hưng phấn thẹn thùng, nhưng đối mặt với Khang Văn Thắng cô lại chỉ muốn lùi lại phía sau, cảm thấy điều này đã vượt quá phạm vi cô có thể tiếp thu.

Nhưng anh chẳng qua là có hảo ý giúp cô choàng khăn quàng cổ mà thôi, cô tựa hồ không nên như vậy ngạc nhiên, phải không?

Cùng trong lúc đó, một chiếc tắc xi dừng lại trên đường cái, Phó Kỳ Tu từ trên tắc xi đi xuống, anh vốn là tự mình lái xe đến quán rượu, nhưng vì có uống rượu, đành phải ngồi tắc xi trở về.

Anh vừa xuống xe, liền thấy bóng lưng Khang Văn Thắng đang cúi người, giống như đang ở trước cửa hôn một nữ nhân, anh tức giận nhẹ nhúu mày. Anh gần đây tình đường không thuận, lại đụng phải có người ở trước mắt ầu ầu yếm yếm, có phản ứng tốt mới kỳ quái.

Khang Văn Thắng giúp Tuyên Vũ Đồng quàng xong khăn quàng cổ, đứng thẳng lên, gương mặt Tuyên Vũ Đồng từ đang hoàn toàn bị che khuất, lộ ra một nửa khuôn mặt có thể nhìn thấy rõ ràng. Phó Kỳ Tu trong nháy mắt dừng bước, không thể tin được nhìn chằm chằm nữ nhân ở phía sau Khang Văn Thắng, có cảm giác như bị dồn hết sức mà đánh một cái tát.

Tình thiên phích lịch! Tim của anh giống như là bị người hung hăng ngắt nhéo, vừa buồn bực vừa đau, mãnh liệt không cam lòng, trong nháy mắt hóa thành hừng hực đại hỏa từ giữa ngực bốc lên, khiến cho ngay cả tia lý trí cuối cùng cũng hoàn toàn bị thiêu rụi, không thể điều khiển nổi tâm tình của chính mình.

Cô ở trước cửa nhà cùng nam nhân khác hôn môi? Cô từ lúc nào trở nên như vậy cõi mở, như vậy to gan, ngay cả ánh mắt của người khác cũng không để ý?

“Tuyên Vũ Đồng!”

Tiếng gầm quen thuộc của nam nhân trong nháy mắt dọa Tuyên Vũ Đồng sợ hãi kêu to một tiếng, cô từ sau bả vai Khang Văn Thắng nhìn qua, thỉnh linh bất gặp sắc mặt khó coi của Phó Kỳ Tu, liền hít vào một hơi, có một loại dự cảm không tốt, như tai vạ đã đến nơi.

Lúc này thế nào anh vẫn còn ở bên ngoài, còn tốt hơn nữa là tình cờ nhìn thấy Khang Văn Thắng đưa cô về?

Tuyên Vũ Đồng kinh ngạc đến mức quên mất phản ứng, hại Phó Kỳ Tu càng hiểu lầm sâu hơn, cho là cô đang chột dạ bị anh nhìn thấy bản thân để cho người khác hôn.

Khang Văn Thắng buồn bực nhìn Phó Kỳ Tu một cái, rõ ràng cảm giác được không khí giữa hai người phi thường không tầm thường.

“Vũ Đồng, anh ta là...”

“Ách... Lúc này không còn sớm, anh mau về nhà đi, có gì lần sau lại nói chuyện. Bye bye!”

Cô không biết nên giải thích như thế nào về quan hệ giữa Phó Kỳ Tu và mình, dứt khoát giả ngu, sau khi hướng Khang Văn Thắng nói lời từ biệt liền nhanh nhanh tiến vào bên trong cửa sắt, giống như đang chạy trốn.

“Vũ Đồng, chờ một chút!”

Phó Kỳ Tu giờ phút này không tâm tư để ý tới Khang Văn Thắng, lập tức chạy ào vào trong cửa, nếu để anh bắt được, anh còn tiếp tục để cô làm một con rùa rụt đầu, anh sẽ đối họ theo cô!

(Ai theo họ ai thì cũng dính lấy nhau thôi ==)

Tuyên Vũ Đồng vội vội vàng vàng chạy vào trong hoa viên, vốn chỉ còn mấy bước là có thể tới thang máy, không nghĩ tới chỉ còn kém một chút, Phó Kỳ Tu đột nhiên tới gần, thật chặt chế trụ cổ tay của cô, đem cô kéo về phía tòa nhà của anh.

(tung hoa ** tung hoa ** tung hoa)

“Để... Buông.”

Cô sợ đến mức không dám giãy dụa, chỉ có thể bị động để anh lôi kéo.

“Em rất mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi.”

“Anh sẽ buông em ra.”

Anh quay đầu lại, lạnh lùng liếc cô một cái, cước bộ không dừng lại.

“Nhưng không phải là bây giờ.”

Cô toàn thân lông măng lập tức dựng ngược, từ trước tới giờ cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng như vậy của anh, lần này cô thật sự hoàn toàn đem anh chọc cho nổi điên rồi!

Phó Kỳ Tu không nói thêm gì nữa, cố ý đem cô mang về phòng mình, Tuyên Vũ Đồng cũng không dám tái phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Cho đến khi hai người cùng đi vào trong nhà, Phó Kỳ Tu mang cửa đóng lại, rốt cục cũng thể tiếp tục khắc chế nỗi tâm tình của mình, đem cô đặt ở ván cửa thượng, liều lĩnh cúi đầu hôn môi của cô.

Có lẽ do trong cơ thể hơi men quấy phá, hơn nữa khiếp sợ cùng với ghen tỵ, khiến sự tự chủ của anh hoàn toàn biến mất, biết rõ làm như vậy có thể hù dọa đến cô, anh vẫn là vọng động hôn cô, muốn xóa sạch ấn ký của nam nhân kia trên môi cô.

Tuyên Vũ Đồng đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ, môi của anh có vị rượu nhàn nhạt, khiến cho cô tựa hồ cũng có chút men say, cả người đầu óc choáng váng.

Anh cũng không có đè nén cơ thể cô, nhưng cô lại không cách nào nhúc nhích, toàn thân hoàn toàn không có khí lực, bản thân chỉ có thể tùy ý bị hơi thở của anh vờn quanh, tim đập được càng lúc càng nhanh.

Qua một lúc lâu, anh mới kết thúc nụ hôn, nhẹ mơn trớn đôi môi của cô, ánh mắt dị thường thâm thúy nhìn cô.

“Nam nhân kia còn hôn em chỗ nào?”

Anh muốn xóa sạch tất cả ấn ký nam nhân kia lưu lại trên người cô, trên người của cô chỉ có thể lưu lại hơi thở của anh, cô là người phụ nữ anh đã khát vọng từ lâu, anh tuyệt không dễ dàng để cho cô rơi vào vòng tay của người đàn ông khác!

“Ách? Hôn?”

Cô thật vất vả rốt cục mới có thể phục hồi tinh thần, thẹn thùng đến mức da mặt nóng rực đỏ lên, ngay cả nói chuyện cũng cà lăm.

“Anh nói đến... Văn Thắng? Anh ấy... Anh ấy mới vừa rồi... Không có hôn em.”

“Hắn ta không có hôn em?”

Anh buồn bực nhăn đầu lông mày.

“Vậy hắn ta mới vừa rồi cúi đầu đối với em làm cái gì?”

“Anh ấy giúp em choàng khăn quàng cổ...”

Cô bỗng nhiên có chút bừng tỉnh đại ngộ.

“Anh hiểu lầm anh ấy mới vừa rồi hôn em?”

“Choàng khăn quàng cổ?”

Cái này đổi lại Phó Kỳ Tu ngu ngơ.

“Đúng... Cho dù anh ấy mới vừa rồi thật sự ở hôn em, anh tại sao lại hôn em?”

“Bởi vì anh tức giận, anh ghen tỵ. Anh thật không biết trong đầu em rốt cuộc đang suy nghĩ gì!”

Mượn cảm giác say, anh kích động đem tất cả tâm tư của mình thẳng thắn nói ra, đã không muốn dấu diếm nữa .

“Em rõ ràng yêu anh, nhưng lại trốn tránh anh, không chịu gặp anh, thậm chí còn cùng nam nhân khác hẹn hò, em đây là cố ý chọc tức anh sao?”

“Cái gì?”

Cô khốn hoặc nhăn lại lông mày, không hiểu anh rốt cuộc đang nói cái gì.

“Em cùng nam nhân khác hẹn hò? Em cùng anh ấy chẳng qua chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi, như vậy cũng coi là hẹn hò sao?”

“Là em trai của nói, cậu ta nói em gần đây mới quen ‘Bạn trai’ mới.”

Ánh mắt anh lóe sáng, phản ứng của cô xác minh giả thiết lúc trước của anh là đúng, Tuyên Lý Hòa cố ý lừa gạt anh.

“Ách... Em nghĩ Lý Hòa chẳng qua là đem ‘Nam bằng hữu’ không cẩn thận gọi tắt thành ‘Bạn trai’!”

“Cho nên hẳn ta không bạn trai của em?”

Anh vốn là tức giận cùng ghen tỵ trong nháy mắt tiêu tan hơn phân nửa, bắt đầu có loại cảm giác vui vẻ.

“Dĩ nhiên không phải!”

Cô vội vàng lắc đầu, lại nhớ đến lời nói mới vừa rồi anh, cô không hiểu ý nghĩa.

“Được, anh mới vừa nói anh đang... Ghen? Tại sao?”

“Còn hỏi tại sao? Bởi vì anh yêu anh, thỏ dần!”

Anh nhận không được chán nản, cô nhất định phải trì hoãn như vậy mới được sao? Anh đều nhanh khí tới nội thương.

“Anh... Yêu em?”

Những lời này so sánh với nụ hôn mới vừa rồi còn khiến cho cô cảm thấy rung động kinh ngạc, cô lần nữa ngu ngu ngơ ngơ, phải tốn một thời gian ngắn mới miễn cưỡng tiêu hóa được đáp án của anh.

Một cổ vui sướng không điều khiển được ngay sau đó từ đáy lòng xông ra, lớn dần trong lòng của cô. Anh yêu cô, này có thật không? Cô không phải là đang nằm mộng?

“Có thể... Nhưng là, người anh yêu không phải là La Dĩ Na sao?”

La Dĩ Na bất luận phương diện, điều kiện nào so sánh với cô đều tốt hơn, anh thế nào có thể yêu cô?

“La Dĩ Na chỉ là ‘Bạn nữ giới’ của anh, huống chi anh cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận cô ấy là bạn gái của anh.”

Anh ngữ khí kiên định cường điệu.

“... Cũng đúng.”

Cho nên mọi người thật sự đã hiểu lầm anh, cho là anh cố ý không thừa nhận quan hệ giữa mình và La Dĩ Na.

Phó Kỳ Tu cũng nhất thời hiểu ra điểm mấu chốt khác.

“Em cũng hiểu lầm anh yêu Dĩ Na, gần đây mới cố ý trốn anh?”

Cô khó xử cúi đầu, không phủ nhận chẳng khác nào gián tiếp thừa nhận .

“Em đứa ngốc này!”

Anh thật là vừa bực mình vừa buồn cười, dứt khoát cầm lấy mặt cô, bắt cô nhìn thẳng anh, nhìn thấy tâm ý của anh đối với cô.

“Người anh yêu chính là em, vẫn luôn là em. Anh một mực chờ em thông suốt, chờ em cũng phát hiện mình đã sớm yêu anh, bằng không anh lo lắng nếu tùy tiện hướng em biểu lộ, em không có cách nào tiếp thu, thậm chí bị làm cho sợ chạy.”

Kết quả cô vẫn là chạy, thật là làm cho anh dở khóc dở cười.

“Anh thật sự yêu em?”

Vui sướng khó nói nên lời lại lần nữa phình lên lòng của cô, giờ khắc này hạnh phúc đến mức không chân thật.

“Nhưng là... Em điều kiện gì cũng không có, ngay cả gia thế cũng không xứng với anh, chỉ xứng làm tiểu nữ bộc của anh, một chút cũng không tốt, tại sao anh lại...”

“Ai nói em không tốt?”

Anh cắt lời của cô, không muốn nghe cô tự hạ thấp mình như thế,

“Ai nói em chỉ xứng làm tiểu nữ bộc của anh? Ở trong mắt anh em rất tốt, cho dù người khác cảm thấy em không tốt, chỉ cần anh cảm thấy tốt là đủ rồi.”

Cô ôn nhu, thể thiết, thiện lương, cô đối với anh thủy chung chưa từng thay đổi, chân thành tha thiết, đối với anh mà nói chính là bảo vật trân quý nhất, bất kể bao nhiêu tiền cũng không mua được, chính là bảo vật vô giá anh vẫn luôn muốn hảo hảo quý trọng.

Cô là người đầu tiên khiến anh nguyện ý mở rộng lòng tiếp nhận, nguyện ý biểu hiện mặt chân thật nhất của mình một. Anh chỉ nhận định một người, toàn tâm toàn ý, cho dù sau cô có xuất hiện những người có điều kiện tốt hơn, xinh đẹp hơn, anh cũng không quan tâm.

Mà cô lo lắng vấn đề gia thế, anh một chút cũng không lo lắng, anh có đầy đủ năng lực làm chủ chuyện của mình, anh yêu ai, muốn kết hôn với ai, không ai ngăn cản được. Huống chi mẹ anh vốn cũng không phải là xuất thân từ nhà giàu có, cho nên cũng không có ghét bỏ con dâu không có gia thế bối cảnh.

(Đúng rồi, bác ý chỉ mong anh mau kết hôn, ai cũng được, miễn là... con gái :D :D :D)

Tuyên Vũ Đồng si ngốc nhìn anh, bị biểu lộ chân thành của anh thật sâu đã động, không nghĩ tới trong mắt anh, cô lại tốt đẹp như thế, hơn nữa anh đã sớm đem cô để ở trong lòng.

Này thật không phải là mộng sao? Cô thật vui vẻ, rồi lại sợ chỉ nháy mắt, trước mắt mộng đẹp tự biến mất không thấy.

Có biện pháp gì hay không có thể làm cho cô xác định, bản thân hiện tại không phải nằm mộng?

“Vũ Đồng, đây tuyệt đối không phải là mộng, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ làm cho em tin tưởng này hết thấy cũng là thật sự.”

“Ách?”

Thì ra là cô đã mang những suy nghĩ trong lòng lẩm bẩm nói ra khỏi miệng, trước lúc cô kịp đáp, anh đã nhanh chóng lần nữa cúi đầu hôn môi của cô, làm cho cô hoàn toàn phản ứng không kịp.

“Ngô...”

Nụ hôn lần này cùng mới vừa rồi bất đồng, không chỉ tinh khiết dán lên môi của cô, mà nóng bỏng cuồng nhiệt cùng môi, lưỡi của cô thật chặt dây dưa, mang cho cô kích thích cùng rung động hoàn toàn mới mẻ.

Cô... cô sắp không cách nào hô hấp !

Càng gần đến mức cuối, suy nghĩ của cô cũng càng ngày càng hỗn loạn, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn cuồng nhiệt cường thế của anh, trái tim hoàn toàn bị anh thu phục...

6. Chương 6:

Rất cục cựa như trở bàn tay, cảm giác thật đúng là... Sảng khoái!

Phó Kỳ Tu khước miệng tràn ngập ý cười, tựa vào cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng Tuyên Vũ Đồng vội vàng nấu trà giải rượu, nội tâm tràn đầy thỏa mãn trước nay chưa có.

Mới vừa rồi hai người cuối cùng đem mọi chuyện nói rõ ràng, hơn nữa còn xác định tâm ý của nhau, cô không hề tiếp tục tránh né anh, khua lên dũng khí chính thức cùng anh hẹn hò.

Anh chờ giờ khắc này không biết đã chờ bao lâu, rất cục cựa như nguyện. Nhưng anh cũng không có vì vậy cảm thấy thỏa mãn, trái tim ngược lại trở nên tham lam hơn, hi vọng quan hệ của hai người có thể tiến xa thêm một bước, dù sao anh đối với cô yêu thích đã sớm không phải là ngày một, ngày hai.

Anh đi tới sau lưng của cô, cũng không chỗ nào cổ kị ôm hông của cô, đem cằm tựa vào trên vai cô, thân mật ở bên tai cô trầm thấp lắm bầm.

“Làm xong rồi chưa? Bận rộn lâu như vậy còn chưa xong sao?”

Anh cũng không có uống đến mức say, qua mấy giờ sẽ không việc gì, nhưng cô vẫn là kiên trì phải giúp anh nấu trà giải rượu. Anh thích hành động quan tâm của cô với mình, cho nên để tùy ý cô.

“Đừng tới gần quá, miễn không cẩn thận bị nước nóng bắn vào.”

Cô nghiêng đầu kiêu liếc anh một cái, giống như là đang mắng anh không có báo trước lại đột nhiên bỏ nhào tới đây, hại cô giật mình.

Sau khi xác định tâm ý của nhau, anh ôm, thậm chí chỉ cần cảm nhận được hơi thở của anh, nhiệt độ cơ thể anh, cô liền thẹn thùng đến tim đập rộn lên. Thậm chí ngay cả ánh mắt thâm thúy anh nhìn cô, cũng cất dấu một loại khát vọng như ẩn như hiện, giống như là hận không được ngay lập tức đem cô ăn vào bụng.

Tuy nói nam nữ trong lúc đó có một chút cử động thân mật là chuyện rất bình thường, nhưng bọn họ chỉ vừa mới xác định tâm ý của nhau, đối mặt với cử chỉ thân mật tự nhiên của anh, phản ứng của cô có chút mới lạ không được tự nhiên.

“Còn một chút nữa là xong rồi, anh không nên ở trong bếp phá em, hại em phân tâm, mau ra bên ngoài chờ đi.”

Cô mắc cỡ đỏ mặt đẩy đẩy lồng ngực của anh, miễn anh càng ôm càng được vui đòi tiên, hại cô không thể chống đỡ được.

“Như vậy thẹn thùng?”

Anh cười đến vui vẻ, rất yêu thích nhìn bộ dáng cô bị chọc cho đến không biết phải làm sao, thật sự rất đáng yêu.

“Đừng làm rộn em nữa, nhanh lên một chút đi ra ngoài.”

Cô tròn to mắt nhìn anh.

Anh vừa cười cùng cô dây dưa trong chốc lát, mới như cô mong muốn rời khỏi nhà bếp, đến phòng khách đợi chờ.

Vừa ta đến phòng khách, đã nghe thấy vang lên thanh âm điện thoại di động cô để ở túi xách trên ghế salon, anh từ trong túi của cô lấy điện thoại di động ra, vốn định mang vào bếp cho cô, nhưng vừa nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, liền thay đổi tâm ý, khước miệng câu khởi vẻ cười lạnh.

Tuyên Lý Hòa!

Anh cũng không phải là cái loại biết điều, chịu một chút khinh bỉ sẽ không qua lại đánh người, hiện tại điện thoại di động rất không đúng dịp rơi vào trong tay của anh, nhìn xem anh thế nào hảo hảo “Hồi báo” Tuyên Lý Hòa!

Anh nhấc máy, còn chưa kịp nói đến nửa câu, đầu bên kia điện thoại tiếng Tuyên Lý Hòa lo lắng chất vấn liền trong nháy mắt truyền tới, thanh âm lớn tới mức dọa người.

“Chị, chị đang ở đâu? Cũng đã qua mười hai giờ, làm sao chị vẫn chưa về, đi nghe âm nhạc cũng phải nghe lâu như vậy sao?”

Nga, thì ra là cô tối nay cùng vị “Nam bằng hữu” kia đi nghe nhạc, đúng là rất có không khí văn nghệ!

Anh trào phúng không tiếng động cười.

“Anh ta rốt cuộc có hiểu lễ nghĩa không vậy? Lấy giao tình của các người, anh ta không nên lưu chị lại trễ như thế, nên nên trước mười hai giờ đưa chị về.”

Điểm này anh cũng đồng ý. Nếu con gái của anh nửa đêm mười hai giờ còn không có về đến nhà, hơn nữa cũng không có báo trước, anh chỉ sợ cũng sẽ phát điên.

“Hay là anh ta cố ý lưu chị lại trễ như thế, không chịu đưa chị về nhà? Bằng không, nói cho em biết chị hiện tại chỗ nào, em lái xe đến đón chị...”

Đầu bên kia điện thoại Tuyên Lý Hòa đâm đầu nói một tràng dài, thẳng đến hiện tại mới phát hiện tựa hồ chỉ có một mình độc thoại, nhin không được buồn bực.

“Chị, chị có đang nghe không vậy? Chị ở đâu? Uy uy uy...”

“Thật xin lỗi, cô ấy hiện tại không tiện nghe máy.”

Phó Kỳ Tu rốt cục mở miệng, khéo miệng mơ hồ mỉm cười.

“Bất quá cậu yên tâm, cô ấy ở chỗ của tôi rất an toàn, cậu không cần lo lắng như vậy, có gì có thể từ từ nói.”

Tuyên Lý Hòa đột nhiên trầm lặng xuống, giống như kinh ngạc đến nói không ra lời, một lát mới có thể phản ứng.

“... Phó Kỳ Tu?”

“Đúng! Với chuyện cậu có thể nhận ra giọng nói của tôi, tôi có phải hay không nên cảm thấy vinh hạnh?”

Tuyên Lý Hòa hung hăng hít một hơi, chất vấn:

“Chị tôi tại sao lại ở cùng với anh?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, dù sao cô ấy ở chỗ của tôi rất an toàn, mà tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm đưa cô ấy về nhà.”

“An toàn? Chị ấy ở bên cạnh anh mới gọi là không an toàn!”

Tuyên Lý Hòa kích động gào thét.

“Các người hiện tại ở đâu? Tôi bất kể, tôi nhất định phải ngay lập tức đem chị ấy mang về...”

“Hừ, nói nhỏ thôi, miễn ầm ĩ đến chị cậu.”

Ầm ĩ đến cô ở phòng bếp nấu đồ.

Phó Kỳ Tu một cách tự nhiên quăng đến một câu nói kia, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, chờ nhìn xem Lý Hòa có phản ứng gì.

Tuyên Lý Hòa trong nháy mắt vừa ngoan ngoan cũng hít một hơi.

“Anh làm gì chị tôi?”

“Cô nam quả nữ sống chung một phòng, cậu cảm thấy còn có thể làm cái gì?”

“Phó Kỳ Tu, người này cầm thú, lại dám ăn chị của ta ——”

Lý Hòa tức giận rống lên, hoàn toàn trúng kế.

Ăn? Phó Kỳ Tu cười nhẹ mấy tiếng, anh và Vũ Đồng tiến triển cũng mới đến hôn môi mà thôi, cách trình độ chân chính đem cô ăn hết còn kém xa lắm đi.

Mặc dù thật sự anh muốn đem cô cấp ăn.

“Kỳ Tu, anh đang nói điện thoại với ai vậy?”

Tuyên Vũ Đồng đem trà giải rượu mới nấu xong bưng đến bên bàn ăn, buồn bực nhìn Phó Kỳ Tu.

“Cùng em trai yêu quý của em.”

Anh cố nhin cười, đem điện thoại di động đưa cho cô.

“Tìm em.”

“A?”

Cô vội vàng tiếp lấy điện thoại di động, rất cục nhor tới đã trẻ thể này cũng không có báo cho Lý Hòa một tiếng, cậu nhất định sẽ lo lắng.

“Lý Hòa, thật xin lỗi thật xin lỗi, chị đã quên liên lạc với em...”

“Chị, chị không phải đang ngủ?”

Tuyên Lý Hòa phát hiện điện thoại di động thay đổi người nghe, tức giận vẫn chưa nguôi, cảm thấy buồn bực không giải thích được.

“A? Ai nói cho em chị đang ngủ?”

“Vây không phải là...”

Anh đột nhiên trầm xuống.

“Chị, chị mới vừa rồi đang làm cái gì vậy?”

“Ở nấu trà giải rượu.”

“... Cái kia chết tiệt Phó Kỳ Tu, lại như vậy đùa bỡn ta!”

Tuyên Lý Hòa tức giận lớn tiếng hô khiến Tuyên Vũ Đồng nhin không được đưa di động cách xa khỏi tai, ngay cả Phó Kỳ Tu ở một bên cũng nghe được nhất thanh nhị sở.

“Giúp anh nói lại với em trai em —— ‘một đều’ .”

Bọn họ mỗi người đùa bỡn đối phương một lần, coi như là huê nhau, ai cũng không nợ ai.

“Có ý gì?”

Tuyên Vũ Đồng khôn hoặc nhẹ nhú mảy.

“Chị, chị hiện tại ở đâu? Nói cho em biết, em lập tức đi đón chị!”

Anh không yên lòng để cho cô tiếp tục ở lại bên cạnh Phó Kỳ Tu, chỉ sợ Phó Kỳ Tu thật sự thừa cơ ăn cô.

“Ách... Cái này... Cái kia...”

Phải làm sao? Hiện tại mới cho Lý Hòa biết Phó Kỳ Tu mua nhà ở đối diện nhà bọn họ, cậu ấy có hay không rất tức giận,

“Thật ra không cần phải phiền phức như thế, tự chị có thể trở về...”

“Không được, một mình chị nửa đêm về nhà quá nguy hiểm, để Phó Kỳ Tu đưa cũng rất nguy hiểm :D :D :D, cho nên mau nói cho em biết chị hiện tại đang ở đâu, em, ngay, lập, tức, đi, đón, chị!”

Câu nói sau cùng được Lý Hòa dùng sức tăng thêm âm điệu, chính là không để cho cô cự tuyệt.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Cô trì hoãn không dám trả lời cậu.

“Vũ Đồng, nếu cậu ấy muốn đích thân tới đây đón em, cứ để cậu ấy tới, anh không để ý.”

Phó Kỳ Tu dứt khoát tiếp lấy điện thoại di động của cô, muốn giúp cô trả lời, dù sao sớm muộn Tuyên Lý Hòa cũng phải biết.

“A? Chờ... Chờ một chút...”

Không còn kịp rồi, Phó Kỳ Tu đã đem địa chỉ nói cho Tuyên Lý Hòa, sau đó đưa điện thoại di động trả lại cho cô, cô khẩn trương đưa điện thoại di động dán lên lỗ tai, lại phát hiện bên kia an tĩnh không tiếng động, hại cô lại càng kinh hãi.

“Lý Hòa? Uy uy uy...”

Tuyên Lý Hòa trầm mặc hạ xuống, mới mở miệng.

“Chị, chị hiện tại... Ở đối diện nhà của chúng ta?”

“... Đúng vậy .”

Khẩu khí của Lý Hòa đột nhiên tỉnh táo, cô ngược lại cảm thấy chíp bông, rất kinh khủng.

“Căn nhà kia là của hần?”

“Đúng.”

“Hần chuyển tới đây bao lâu rồi?”

“Ách... Có chừng bốn, năm tháng.”

“Cho nên... Chị bốn, năm tháng trước đã biết chuyện này, nhưng không có nói cho em biết?”

“...”

Cô chợt dạ không đáp nổi.

Cô tận lực tránh ở trước mặt cậu cùng Phó Kỳ Tu liên lạc, làm sao dám đem loại chuyện này nói cho cậu biết?

“Đó, cho nên chị buổi tối đôi lúc sẽ ra ngoài cho ‘chó lạc’ ăn, nguyên lai là loại cho ăn này?”

“...”

Anh biết cô không nói lời nào chính là chấp nhận. Tuyên Lý Hòa không nghĩ tới, chị mình lại dấu diếm anh suốt bốn, năm tháng nay, nếu như không phải là tối nay Phó Kỳ Tu cố ý nói ra, không biết cô còn muốn dấu diếm bao lâu?

Anh có một loại cảm giác bị phản bội, giận đến mau hộc máu, khẩu khí trong nháy mắt bạo tố cao rít gào.

“Chị, chị thật chỉ biết nổi giận cho giấc!”

Sự tình bộc lộ, Tuyên Vũ Đồng vốn là cho là cuộc sống của cô sẽ trở thành một đám hỗn loạn, nhưng trên thực tế, cũng không giống như vậy hết.

Tuyên Lý Hòa thật đúng là vọt tới tòa nhà đối diện đón cô về nhà, bày ra bộ mặt khó coi đối diện với cô vài ngày, không chịu cùng cô nói chuyện. Nhưng khí là khí, dù sao hai người bọn họ cũng là chị em ruột, lại sinh hoạt chung một chỗ, vài ngày sau tức giận của cậu cũng tiêu đi, còn dư lại cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Anh thực không hiểu, Phó Kỳ Tu có chỗ nào tốt, cô tại sao lại gây ngốc yêu người ta?

Mà từ sau chuyện đó, chuyện tốt Tuyên Vũ Đồng chưa từng nghĩ tới cũng bắt đầu xảy ra, đó chính là ——

Cô rốt cục có thể ở trong nhà mình quang minh chính đại giúp Phó Kỳ Tu chuẩn bị điểm tâm, không cần tiếp tục lén lút lút nói muốn đi “cho chó lạc ăn” .

Trong phòng bếp, Tuyên Vũ Đồng đang đem bữa ăn tối cho vào hộp cơm, vừa chuẩn bị vừa vui vẻ hát ca, trên mặt trước sau một nụ cười ngọt ngào, chờ lát nữa muốn đích thân đưa cơm đến cho Phó Kỳ Tu vẫn bận rộn ở công ty.

Anh gần đây rất baanh rộn, công ty vừa có một dự án mới, thường phải làm việc tới tối muộn mới xong, cô không nỡ thấy anh khổ cực như vậy, liền chủ động đề nghị giúp anh chuẩn bị bữa ăn tối.

Tình yêu của hai người thật vất vả mới sáng tỏ, hận không được thời thời khắc khắc được dính chung một chỗ, cô nguyện ý làm cơm cho anh, Phó Kỳ Tu dĩ nhiên vui vẻ đáp ứng.

Sau khi đóng gói xong, cô rời nhà đi, ngồi lên tắc xi, ước chừng nửa giờ sau, liền tới tòa nhà công ty điện tử Phó Đạt.

Lúc này đã hết giờ làm việc, không phải là nhân viên làm việc không cách nào tiến vào, cô hướng cảnh vệ ở cổng báo tên, vị cảnh vệ trước đó đã được báo trước liền hướng dẫn cô đi tiếp.

“Tuyên tiểu thư, xin trực tiếp lên tầng mười!”

“Cám ơn.”

Đây là lần đầu tiên cô đến công ty tìm anh, cảm thấy rất mới mẻ, nhưng cũng có chút khấn trương.

Đến lầu mười, cô đi ra khỏi thang máy, bốn phía im ắng, cô đi qua chỗ bàn làm việc của thư ký, mới đến căn phòng có treo bảng “Giám đốc” trước cửa, đưa tay nhẹ gõ cửa.

Bên trong truyền ra thanh âm của Phó Kỳ Tu.

“Mời vào.”

Cô vui vẻ đưa tay vặn nắm đấm cửa, vốn tưởng rằng trong phòng làm việc chỉ có mình anh, không nghĩ tới còn một nam nhân khác mặc đồ tây đang ở trước bàn làm việc cùng anh thảo luận, hơn nữa hai người nét mặt cũng đều rất nghiêm túc.

“Em quấy rầy các anh sao?”

Cô tiểu tâm dục dục hỏi thăm.

Đây là lần đầu tiên cô thấy bộ dạng anh lúc làm việc, một thân áo phục thẳng thớm, nét mặt nghiêm túc chăm chú, trong đôi mắt đen và sâu có một loại cảm giác sắc bén, toàn thân mơ hồ tản ra uy nghiêm không thể mạo phạm.

Anh như vậy đối với cô mà nói thực xa lạ, cô thậm chí thật không dám tới gần.

“Không có.”

Phó Kỳ Tu đem công văn cầm trong tay thu về, giao cho Đặc Trợ, giọng nói như cũ nghiêm túc.

“Phương Đặc Trợ, cậu đi ăn cơm rồi nghỉ trước đi.”

“Dạ.”

Phương Đặc Trợ thu hồi công văn, xoay người rời đi phòng làm việc, khi đi qua Tuyên Vũ Đồng, hữu lễ hướng nàng gật đầu thăm hỏi, thế hai người bọn họ đóng cửa phòng làm việc.

Đợi trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người bọn họ, Tuyên Vũ Đồng vẫn đứng ở cạnh cửa, do dự rất cuộc có nên hay không đi lại gần anh ——

“Vũ Đồng, thế nào đến đây?”

Phó Kỳ Tu khẽ khiêu mi, cô mới vừa sau khi vào cửa nét mặt vẫn rất vui vẻ, thế nào chỉ chớp mắt liền trở nên là lạ ?

Cô trầm mặc hồi lâu, mới thật tình nói.

“Anh thật sự rất nghiêm túc.”

“Ách?”

Anh đầu tiên là sững sốt, tới lúc hiểu ra ý của cô mới cười ra tiếng, thật là đối với tiểu bạch thỏ nhát gan của anh không có biện pháp.

“Thế nào, bị hù dọa rồi?”

Anh từ trên ghế đứng dậy, đi thẳng tới trước mặt cô, kéo tay cô đi qua bộ sa lon ở một bên.

Muốn quản lý một công ty cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu khí thế không thể áp chế thuộc hạ, sợ rằng người khác đã sớm leo đến trên đầu của anh làm loạn.

“Mới rồi không phải bị hù dọa, em chỉ là.. Không thấy quen mà thôi.”

Cô có chút khó xử trả lời.

Anh phá ra cười, cảm giác bị áp bách xa lạ mới vừa rồi tất cả đều biến mất tích.

Hai người vừa đến bên sa lon, anh liền cầm lấy hộp cơm trong tay cô đặt lên bàn. Sau đó anh ngồi xuống trước, công khai đem cô kéo lên ngồi đằng hoàng trên đùi của mình, hai tay đặt ở hông của cô, tư thế phi thường thân mật.

Khuôn mặt cô ửng đỏ, cũng không có giấy dựa, bởi vì cô biết giấy dựa cũng vô dụng, anh vẫn là có thể như vậy ôm cô.

“Anh... Tiết chế một điểm.”

“Anh đã rất tiết chế.”

Anh nói đều là lời nói thật, bằng không anh đã sớm hôn lên môi của cô, nơi nào sẽ chỉ là đơn thuần ôm mà thôi.

“Nơi này là phòng làm việc, lúc nào cũng có thể có người đi vào.”

“Hiện tại đã tan tầm, người lưu lại không có mấy, huống chi Phương Đặc Trợ cũng đã đi nghỉ, ăn cơm rồi.”

Anh cười đắc ý nói. Nói một cách khác, nếu là anh thật muốn đối với cô “Làm loạn”, cũng sẽ không có người xông tới.

Cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái, thật là đối anh không có biện pháp.

Mặc dù cô... thật ra cũng rất thích được anh ôm, thích rúc vào trong lòng ngực của anh ngọt ngào ấm áp, nhưng cho dù Phương Đặc Trợ ra đi ăn cơm, sẽ không có trở lại, cô vẫn là cảm thấy căng thẳng.

“Anh không thấy đói bụng sao? Nhanh lên một chút ăn...”

“Để cho anh ôm em một lát nữa.”

Anh siết chặt hai cánh tay, để hai người không có chút khe hở nào, dán hợp chung một chỗ.

“Cơm cũng sẽ không chạy mất, không vội.”

Anh tựa vào vai của cô khẽ hít hà, Tuyên Vũ Đồng mặc dù là điều hương sư, nhưng không có thói quen bôi nước hoa, bất quá anh phi thường thích mùi thơm tự nhiên nhẹ nhàng khoan khoái phát ra trên người cô.

Cả ngày căng thẳng tâm thần lao lực, vào giờ khắc này rốt cục có thể tạm thời buông lỏng, anh chỉ cần như vậy lắng lắng ôm cô, tâm lý có thể thư giãn, sự mệt mỏi thể xác cũng dần dần tiêu tan.

Tuyên Vũ Đồng lẳng lặng rúc vào trong lòng ngực của anh, hưởng thụ lấy sự ngọt ngào cùng thỏa mãn, nụ cười trên mặt càng ngày càng ôn nhu. Nhưng chuông điện thoại di động không thức thời vào thời khắc này vang lên, phá hư không khí yên lặng ấm áp.

Thấy anh tức giận nhíu mày, cô vội vàng từ trong túi lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy số điện thoại của Khang Văn Thắng, không suy nghĩ nhiều liền nhấn phím nhận cuộc gọi.

“Ừ?”

“Vũ Đồng, cô đang bận sao? Có tiện nói chuyện điện thoại không?”

Cô nhìn Phó Kỳ Tu một cái, như vậy rốt cuộc có coi là bận hay không bận?

“Được, có chuyện gì?”

“Tôi muốn mời cô thứ sáu tuần này đi xem triển lãm tranh, cô có rảnh không?”

“Xem triển lãm tranh?”

“Đúng, dù sao cũng là nhàn rồi, thay vì ở nhà, chẳng thà đi ra ngoài một chút cũng không tồi.”

Khang Văn Thăng khẩu khí thành khẩn mời .

“Này...”

Tuyên Vũ Đồng do dự .

Phó Kỳ Tu theo trực giác nam nhân lập tức cảnh giới, anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, mặc dù không có mở miệng quát rầy cô nói điện thoại, nhưng ánh mắt này thâm thúy giống như đang hỏi cô —— là ai gọi tới ?

Cô cảm nhận được cái nét mặt “Cấp bách giết người” của anh, còn nữa, bàn tay anh ở tay cô cũng khê chặt lại, tham muốn giữ lấy không nói cũng hiểu.

Khang Văn Thăng thấy cô chậm chạp không đáp lại, không thể làm gì khác hơn là chủ động hỏi:

“Có phải hay không cô không tiện?”

“Vâng... Có chút không tiện.”

Cô sợ Kỳ Tu tức giận nha, lúc trước coi như xong, nhưng hiện tại cô là người đã có bạn trai, phải suy nghĩ đến cảm thụ của anh.

Lúc trước anh hiểu lầm quan hệ bằng hữu của cô cùng Khang Văn Thăng, mà biểu hiện ra sức ghen, cô vẫn khắc sâu ấn tượng, cho nên nếu như dễ dàng đáp ứng lời mời của Khang Văn Thăng, anh nhất định sẽ mất hứng. Mà anh híp lại ánh mắt ám hiệu ... Ừ, cô nếu như nói sai bất kỳ một câu nào, chờ sau khi cô cúp điện thoại, có thể phải đối mặt với sự “Thăm vấn” của anh.

Huống chi cô vẫn là hi vọng ngày nghỉ có thể cùng Kỳ Tu ở chung một chỗ, cho dù không ra khỏi cửa cũng cảm thấy vui vẻ. Đối với lời mời của Khang Văn Thăng, cô chỉ có thể nói xin lỗi.

“Đã như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng. Vậy nếu đổi thành ngày khác thì sao?”

“Những khác ngày... Trước tiên để tôi hỏi hỏi bạn trai tôi, sau trả lời cho anh, được không?”

Thực ra từ sau khi cô “thông suốt”, đối với chuyện tình cảm cũng dần dần không còn trì độn nữa, biết Khang Văn Thăng bình thường thường mời cô đi ra ngoài, là do đối với cô có hảo cảm.

Cô quyết định cho anh biết chuyện cô đã có bạn trai, nhìn anh như thế nào phản ứng.

Vừa nghe đến cô nói ra hai chữ “Bạn trai”, Phó Kỳ Tu ánh mắt sáng ngời, cảm xúc trong nháy mắt được trấn an, thậm chí cảm thấy có chút đắc ý.

Anh hận không thể để tất cả mọi người biết cô là thuộc về anh, nhưng anh cây to đón gió, tùy thời đều có những ký giả nhảm chán muốn đào bới nhất cử nhất động của anh, cho nên trước mắt anh vẫn không có ý định để quan hệ của hai người công khai ra trước ánh sáng, tránh cô chịu không được những thứ kia đáng ghét tảo nhiễu.

Đây là phương thức bảo vệ của anh đối với cô, anh hi vọng cô có thể tiếp tục cuộc sống tự do tự tại, không cản trở thành tiêu điểm bình luận của mọi người, cô nếu là vì vậy mà tổn thương, anh hối đau lòng.

Khang Văn Thăng sững sốt một chút, biết mình chậm một bước.

Anh ngầm cười khổ, chỉ có thể đem hảo cảm đối với cô để ở trong lòng, thể hiện ra phong độ nên có.

“Có cơ hội có thể mang bạn trai của cô tới tiệm của tôi, tôi sẽ ưu đãi cho hai người.”

“Cám ơn anh, có cơ hội tôi nhất định sẽ dẫn anh ấy đến.”

Chờ Tuyên Vũ Đồng tắt điện thoại di động, Phó Kỳ Tu rốt cục có thể mở miệng hỏi:

“Ai gọi tới? Nam ?”

“Vâng, là Khang Văn Thăng.”

Cô thản nhiên trả lời.

“Anh ấy nói có cơ hội rủ anh đến quán của anh ấy, anh ấy sẽ ưu đãi cho chúng ta.”

“Hôm nào sao, chờ lúc anh tương đối rảnh rỗi chút.”

Anh vừa nghe cũng biết Khang Văn Thăng cũng không có buông tha cho cô, mà là tính toán ở một bên tùy thời mà động, nhưng anh chắc chắn không để Khang Văn Thăng có cơ hội này.

Thật vất vả mới đưa cô lừa gạt đến tay, hảo hảo đau cứng chịu cô cũng không kịp, vừa làm sao có thể đem cô chấp tay tặng cho nam nhân khác?

Bất quá anh cũng không tới mức cấm cô cùng Khang Văn Thăng tiếp tục lui tới, bởi vì anh tin tưởng trong nội tâm cô chỉ có anh, nam nhân khác cô sẽ không nhìn ở trong mắt.

Anh đối với cô có lòng tin, dĩ nhiên cũng đối với mị lực của mình có lòng tin.

Anh nhẹ mỗ lên phiến môi non mềm của cô, nụ cười thâm tình.

“Chờ anh bận rộn xong, sẽ dẫn em về nhà anh ăn cơm, mẹ anh vẫn muốn anh mau đưa em về ăn bữa cơm thật ngon.”

Cô khẽ hít một hơi, kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Mẹ anh đã biết rồi?”

“Em kinh ngạc cái gì, chẳng lẽ mẹ anh không thể biết?”

Anh chính là sau khi cũng cô xác định tình cảm, thừa dịp mẫu thân gọi điện thoại tới liền chớp cơ hội thuận thế nói.

Nghĩ đến cũng buồn cười, mẹ lúc đầu còn cho là anh đang nói đùa, sau khi liên tục xác nhận không phải là vui đùa, bà liền lên tiếng kinh hô, một bộ bưng tỉnh đại ngộ khẩu khí, nói anh thì ra là đã “nhắm sẵn” Vũ Đồng từ lâu rồi, khó trách năm đó luôn là tìm các loại lý do đem Vũ Đồng giữ ở bên người, rõ ràng chính là ý đồ bắt lương.

Sau mẫu thân ngược lại còn giáo huấn anh, cái gì “Động tác có thể hay không quá chậm rồi”, “Như vậy cũng quá tốn thời gian đi”... Tất cả đều đồng dạng ý tứ, hi vọng anh nhanh nhanh một chút kết hôn với Vũ Đồng, bà mong chờ nhìn thấy con trai cưới vợ đã lâu rồi.

Quả nhiên hết thấy cũng giống như anh đoán, mẹ anh cũng không bài xích Vũ Đồng trở thành vợ anh, thậm chí là thích, hận không được hai người bọn họ có thể nhanh lên một chút cử hành hôn lễ.

“Không, không phải là...”

Cô thoáng cái khấn trương, thoáng cái thẹn thùng, trong đầu nháy mắt loạn thành một đoàn.

“Anh không cảm thấy... Quá nhanh sao?”

Hai người bọn họ vừa mới chính thức gặp gỡ không bao lâu nha! Huống chi mang bạn gái về nhà ăn cơm, giới thiệu cho cha mẹ biết, đó là một chuyện rất chính thức, nếu như không phải là tình cảm đã phát triển đến một loại trình độ nào đó, sẽ không quyết định như vậy.

“Điểm này, anh cùng với mẹ cảm giác là giống nhau.”

“Cái gì giống nhau?”

“Chúng ta chẳng những không cảm thấy mau, vẫn ngại quá chậm.”

Anh đang cảm gương mặt của cô, đột nhiên sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn chất vấn cô.

“Lẽ nào trừ ra Tuyên Lý Hòa, người nhà của em vẫn còn không biết chuyện tình của hai chúng ta sao?”

“Ách... Cái này...”

Gương mặt của không cách gì thoát ra, đành chột dạ chuyển mắt nhìn nơi khác.

“Tuyên Vũ Đồng, nhìn anh! Không được trốn tránh!”

Cô không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ đem con người quay lại, thành thật địa trả lời:

“Em còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để nói cho người nhà.”

Có thể trở thành bạn gái của anh, cho đến hiện tại cũng vẫn giống như là nằm mộng, tốt đẹp đến mức không giống thật, chính cô cũng còn đang phải thích ứng đây!

“Kia em chừng mới có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt?”

Cô chỉ có thể cười khúc khích, loại chuyện này cũng không phải là giống như làm việc, đặt cái kế hoạch, nói đến lúc nào làm được liền có thể làm được.

“Em cho là cười cái anh liền sẽ bỏ qua cho em sao?”

Anh tức giận nhìn chằm chằm cô, sự chịu đựng của anh đã mau ở trên người cô cạn sạch sẽ.

“Bằng không anh muốn như thế nào?”

Cô thoát nhìn rất vô tội hỏi ngược lại, vẫn mang một chút đắc ý làm nũng.

Dám giả bộ vô tội, cho là anh hiểu ý mềm lòng rút lui sao?

“Còn có thể như thế nào? Đương nhiên là nghĩ tất cả biện pháp để nhanh một chút chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhanh một chút nhận định anh, ngoại trừ anh ra, ai cũng không muốn gả.”

Anh cúi người xuống, để đôi môi hai người dán lại thật chặt, giống như là đang trừng phạt cô, nặng nề hôn cô, hôn đến môi của cô có chút đau.

Cô đang muốn lên tiếng kháng nghị, không nghĩ tới anh lại thừa dịp này hôn được càng sâu, xâm nhập trong miệng của cô, thô lỗ trừng phạt trong nháy mắt hòa thành nồng đậm, trở nên kích tình, lửa nóng mập mờ, mới vừa rồi tranh chấp sớm bị vứt đến sau đầu, song song chìm đắm trong càng ngày càng đậm hơn ngọt ngào quần giao, ai cũng không muốn trước một bước dừng lại.

Về phần hộp cơm... Dù sao cũng chạy không được, chờ anh trước “Ăn” cô đủ rồi mới tính...

7. Chương 7:

Tuyên Lý Hòa mặc dù rất không thích cái tên Phó gia thiếu gia kia, nhưng bà chị ngu ngốc của anh chính là chỉ yêu Phó Kỳ Tu, đem cả trái tim cũng tặng cho người ta, anh còn có thể như thế nào?

Anh chỉ có thể cố mà điều chỉnh tâm thái, nếu không ngăn cản được bọn họ chung một chỗ, vậy anh sẽ phải giúp chị của mình hảo hảo trông chừng Phó Kỳ Tu, tuyệt đối không cho phép Phó Kỳ Tu tổn thương cô.

“Chị, chị nếu đã trở thành bạn gái của hắn, vậy thì nên đem hắn quản chặt một chút, đừng cho hắn có cơ hội cùng những nữ nhân khác mập mờ.”

Thật ra anh cũng không phải cố ý nhằm vào Phó Kỳ Tu, nhưng quan hệ mờ ám giữa Phó Kỳ Tu cùng La Dĩ Na lúc nào cũng nghe thấy, gần đây một tạp chí lá cải còn tung ra một bức ảnh hai người bọn họ “hư hư thực thực” mờ ám đi ra từ một quán rượu, không may lại để anh đọc được.

Mặc dù hình chụp phi thường mơ hồ, không cách nào xác định có phải hay không bọn họ, nhưng không có lửa làm sao có khói, anh hi vọng chị mình chú ý chú ý nhiều một chút, cũng là vì cô tốt.

Đang chuẩn bị ra cửa hẹn hò Tuyên Vũ Đồng dừng bước lại suy nghĩ một chút, xoay người hỏi:

“Em là muốn nói đến tám ảnh chụp anh ấy và La Dĩ Na của một tạp chí lá cải gần đây sao?”

Tuyên Lý Hòa tức giận trừng cô một cái, anh như thế thay cô khản trương, lo lắng trực tiếp nói cho cô biết sẽ làm cô bị đả kích lớn, cho nên chậm chạp không biết nên mở miệng như thế nào, thì ra là cô đã sớm biết.

“Kỳ Tu đã theo chị giải thích qua, anh ấy và La Dĩ Na chẳng qua là bằng hữu bình thường, ngày đó chỉ đơn thuần là đưa nước hoa cho Dĩ Na mà thôi.”

Cô nhanh chóng thừa cơ hội này làm sáng tỏ, không muốn để cho Lý Hòa tiếp tục hiểu lầm Phó Kỳ Tu.

Thật ra cô vốn là không biết chuyện này, mấy ngày hôm trước sau khi ra tạp chí kia, Phó Kỳ Tu lập tức chủ động hướng cô giải thích hết thấy, nói cô không nên để ý đến tin tức trên mấy tờ tạp chí lá cải này.

“Hắn nói chị liên tin?”

“Dĩ nhiên.”

Cô không chút do dự gạt đầu.

Tuyên Lý Hòa khẽ thở dài, nhân tình quá mức phức tạp, chị mình như vậy thiếu hụt ý đề phòng người khác, rất dễ bị lừa.

“Chị, em cảm thấy chị nên tự mình suy nghĩ, không thể Phó Kỳ Tu nói gì chị sẽ tin cái gì, nếu như hắn có chủ tâm dụ dỗ chị, chị ngây ngốc tin hắn, cuối cùng bị tổn thương vẫn là chị.”

Cô biết Lý Hòa là đang quan tâm cô, nhưng cậu đối với Phó Kỳ Tu không tín nhiệm, vẫn khiến cô cảm thấy có chút rầu rĩ.

“Chị nghĩ, anh ấy chắc chắn sẽ không gạt chị.”

“Kia rất khó nói, ít nhất em cảm thấy được hắn trước mắt đối với chị còn chưa đủ có thành ý.”

“Anh ấy nơi nào không đủ có thành ý?”

“Chỉ riêng điểm hắn ta không công khai quan hệ của hai người cho mọi người biết, em liền rất bất mãn.”

Cô giống như là nhân tình của Phó Kỳ Tu vậy, hẹn hò rất bề bộn, làm chuyện gì cũng rào trước đón sau, cùng chuyện Phó Kỳ Tu và La Dĩ Na công khai thật sự là cách biệt nhiều lắm.

“Loại chuyện này cũng không cần thiết phải cố ý tuyên truyền, không thể không để cho người khác biết”

Cô vẫn là giúp Phó Kỳ Tu nói chuyện.

“Bằng không chúng ta đi làm trắc nghiệm, nhìn xem hắn có phản ứng gì.”

“Làm cái gì trắc nghiệm?”

“Chị tìm một cơ hội nói với hắn, muốn cùng có cơ hội cùng hắn công khai đến chỗ đông người, nếu như hắn thật sự xem chị là bạn gái, sẽ không chút do dự đáp ứng, thậm chí hận không được đem chị giới thiệu cho những người khác biết mới đúng.”

Nhưng nếu như Phó Kỳ Tu có điều do dự, vậy thì có vấn đề. Anh là nam nhân, đối với nam nhân tâm thái rất hiểu rõ.

Tuyên Vũ Đồng nhẹ chau mày, cô cũng không nghĩ cố ý cùng Phó Kỳ Tu cùng nhau trong trường hợp công khai xuất hiện, cô chỉ cần anh cho cô một câu trả lời nhất định, chứng minh tâm ý của anh là đủ rồi. Nhưng vì chứng minh Lý Hòa hiểu lầm Phó Kỳ Tu, cô vẫn quyết định tìm cơ hội hỏi một câu, như vậy cậu cũng không thể nói gì được nữa.

Rời khỏi nhà, cô cùng Phó Kỳ Tu hẹn gặp tại bãi đậu xe.

Cô ngồi lên ghế lái phụ, đang muốn thắt dây an toàn, Phó Kỳ Tu lại đột nhiên đưa tay bưng lấy gương mặt của cô, kéo cô xoay đầu lại đối mặt với anh.

“Vũ Đồng, em làm sao vậy?”

Anh nghi ngờ hỏi.

Đối với cuộc hẹn hôm nay, cô ngay cả điểm một chút nụ cười vui vẻ cũng không, thật giống như có chút rầu rĩ không vui, khiến anh rất khó có thể không chú ý đến.

“Ách? Không có a.”

Cô buồn bực nhìn anh.

“Em cho rằng anh không hiểu em sao?”

Anh nhẹ mỗ môi của cô, dùng tiếng nói trầm thấp dễ nghe ôn nhu hỏi thăm:

“Tâm tình không tốt? Cùng anh hẹn hò thống khổ như vậy a?”

“Không phải, anh đừng nghĩ lung tung.”

Cô vội vàng giải thích,

“Cùng anh ra ngoài em rất vui vẻ, không có thống khổ.”

“Nếu không phải, em tại sao sầu mi khổ kiếm?”

Anh thấp cười ra tiếng, anh là nói đùa, không nghĩ tới cô tưởng thật.

“Ách...”

Cô do dự, không biết có nên hay không thực tình nói, dứt khoát trả lời.

“Chỉ là vừa mới ra cửa, cùng Lý Hòa phát sinh một điểm nhỏ tranh chấp mà thôi, không có gì.”

“Tranh chấp cái gì?”

Anh khẽ khiêu mi, sẽ không phải là cùng anh có liên quan ?

“Anh còn tiếp tục hỏi tới, chúng ta đến không kịp buổi chiếu phim.”

Cô nhanh chóng dời đi tiêu điểm, đem anh đẩy trở về ghế lái.

“Nhanh lên một chút lái xe đi.”

Cô né tránh quá mức rõ ràng, khiến cho Phó Kỳ Tu càng cảm thấy được có cái gì không đúng. Bất quá cô hiện tại không nói cũng không lo, anh có thể từ từ tìm cơ hội toàn bộ biết được.

Xe rời bãi đậu xe dưới tầng hầm, tốc độ vững vàng chạy trên đường cái, Tuyên Vũ Đồng trong lòng vẫn đặt nặng chuyện Tuyên Lý Hòa nói với cô, nếu còn không sớm hỏi, cô không biết sẽ buồn bực tới khi nào. Được rồi, bây giờ hỏi!

“Cái kia... Kỳ Tu.”

“Ừ?”

Tay anh cầm tay lái, vừa nhìn chằm chằm tình hình giao thông phía trước, vừa phân thần nghe xem cô muốn nói cái gì.

“Anh gần đây có cái gì tụ hội hoặc là xã giao sao?”

“Có, tại sao vậy?”

“Em có thể cùng anh đi không?”

Lúc này vừa lúc gặp phải đèn đỏ, xe dừng lại, anh kinh ngạc địa quay đầu nhìn cô.

“Em muốn theo anh lộ diện?”

Cô gật đầu, có chút khẩn trương, không biết anh sẽ cho cô câu trả lời thế nào?

“Em tại sao đột nhiên muốn làm như vậy?”

“Thân là bạn gái, em cùng anh đến những chỗ đông người, không phải là rất bình thường sao?”

Phó Kỳ Tu cảm thấy phi thường kinh ngạc. Cô nói rất đúng không sai, nhưng cô cũng không thích xã giao, bình thường có thể tránh liên tục tránh xa, hôm nay thế nào sẽ chủ động yêu cầu tham gia?

Cô là vì phối hợp anh, mới tự bức bách mình tham dự những cuộc xã giao của anh, làm chuyện tình bản thân vốn không thích sao?

Mặc dù tâm ý của cô khiến anh cảm động, nhưng anh cũng không hi vọng cô ủy khuất bản thân.

Anh vung lên ôn nhu thỏa mãn cười, vỗ nhẹ gương mặt của cô.

“Em không cần miễn cưỡng tự mình phối hợp với anh, dù sao những thứ tụ hội kia cũng không phải là nhất thiết phải mang bạn gái theo cùng.”

Lúc này đèn đỏ chuyển xanh, anh quay đầu lại, tiếp tục chuyên chú lái xe, khoe miệng nụ cười thật lâu không tiêu tan.

Cô kinh ngạc sửng sốt, anh đang cự tuyệt cô sao?

“Kia nếu quả thật có loại xã giao cần mang theo bạn gái đi thì sao?”

“Em cũng không cần phải lo lắng, anh tự có biện pháp.”

Tại sao có thể như vậy? Đáp án mà cô muốn hoàn toàn không phải là cái này.

Tuyên Vũ Đồng chẳng những tâm trạng không có thả lỏng, ngược lại bắt đầu thấp thỏm bất an, phản ứng của anh cùng cô thiết tưởng hoàn toàn không giống nhau, chẳng lẽ thật sự bị Lý Hòa nói trúng?

Không đúng không đúng, trong này nhất định có cái gì hiểu lầm, cô tin tưởng anh thật sự yêu cô, chẳng qua là... Có thể... Bởi vì có chút nguyên nhân cô không biết, anh mới không hi vọng công khai cô.

Cô cố gắng tự nhủ với bản thân, nhưng càng làm như vậy, lòng của cô ngược lại càng ngày càng bất an, giống như đi vào một đoàn sương mù, tìm không được đường về...

Tuyên Vũ Đồng cảm giác được, Phó Kỳ Tu đối với cô thật sự tốt, nhưng lại không có dự định công khai với cô.

Cô nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này rất mâu thuẫn, anh nguyện ý để mẹ của mình biết quan hệ với cô, nhưng không muốn cho những người khác biết cô là bạn gái của anh, đây không phải là thật kỳ quái sao?

Trừ ra điểm này, nhân tố làm cho cô bất an chính là —— y phục của anh dính mùi thơm không tầm thường!

“Lại là cùng loại mùi thơm...”

Sau giờ ngo, Tuyên Vũ Đồng nhàn rỗi đi tới nhà Phó Kỳ Tu, chuẩn bị cho anh một kinh hỉ, hôm nay là kỷ niệm một trăm ngày bọn họ chính thức hẹn hò, cô muốn làm một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, hảo hảo ăn mừng cái này ngày .

Cô nhìn thấy áo khoác ngoài của anh đặt trong giỏ, chờ người giúp việc đến giặt, nhẹ nhàng đầu lông mày, vì muốn xác định mùi thơm chiếc áo này phát ra, cô đặc biệt cầm lên ngửi một chút.

Giờ này khắc này, cô cảm thấy có chút chán ghét, chán ghét cái mũi của mình tại sao phải đối với mùi thơm như thế nhạy cảm?

Đây là nước hoa cô điều chế riêng cho La Dĩ Na, bình thường nước hoa cô điều chế cho những khách hàng khác, chừng quá một, hai tháng sau sẽ quên, nhưng nước hoa điều chế cho La Dĩ Na cô lại nhớ đặc biệt rõ ràng.

“Tôi hi vọng cô có thể giúp tôi điều chế một lọ nước hoa có khả năng hấp dẫn nam giới, đàn ông chỉ cần vừa ngửi thấy mùi thơm kia, lập tức sẽ bị dụ dỗ...”

La Dĩ Na rốt cuộc muốn dụ dỗ ai? Thẳng đến hiện tại, cô vẫn là không rõ ràng lắm. Nhưng Phó Kỳ Tu trên y phục lại nhiều lần lay dính mùi nước hoa của La Dĩ Na, này đại biểu hai người bọn họ gần đây thường thường gặp mặt.

Mặc dù Phó Kỳ Tu nói anh và La Dĩ Na chẳng qua là bằng hữu, cũng không có bất kỳ quan hệ mập mờ nào, nhưng đây chỉ là ý nghĩ đơn phương của anh, nếu như La Dĩ Na cũng không nghĩ như vậy?

Bằng không... Hôm ở bữa tiệc từ thiện kia, cô cũng sẽ không cố ý nói những lời mập mờ, dẫn đạo cô hiểu lầm quan hệ của hai người bọn họ.

Nếu như La Dĩ Na thật muốn dụ dỗ Phó Kỳ Tu, cô có thể là đối thủ của La Dĩ Na sao? La Dĩ Na các phương diện điều kiện so sánh với với cô đều tốt, nếu như cô là nam nhân, rất dễ dàng cũng sẽ bị La Dĩ Na hấp dẫn, sẽ không coi trọng cô – một đóa hoa bình thường.

“Không được, mình phải tin tưởng anh ấy, anh ấy không phải là loại nam nhân sẽ bị sắc đẹp dụ dỗ, bằng không anh đã sớm lựa chọn La Dĩ Na.”

Cô lắc đầu, muốn vứt bỏ ý nghĩ lung tung trong lòng.

Cô đối với anh có lòng tin, nhưng cô cảm thấy nên làm một số hành động củng cố địa vị của cô trong lòng anh, để anh đối với cô yêu say đắm càng ngày càng sâu, như vậy cho dù La Dĩ Na thật sự muốn dụ dỗ anh, cũng không dễ dàng thành công.

Trong tình cảm, cô trước giờ vẫn đều bị vây trong trạng thái bị động, mà hiện tại cô muốn vì anh thay đổi.

“Không sai, mình cũng phải cố gắng!”

(Hắc hắc, ta cười gian :D)

Cô trong nháy mắt dấy lên hứng hực ý chí chiến đấu, hướng về nhà riêng làm một ... “Tư Bội Tú” chuẩn bị, tối nay phải khiến anh không thể không mê đến thần hồn điên đảo.

Sau khi tắt thủy thu xếp xong, cô quay trở lại nhà của Phó Kỳ Tu, tiếp tục chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, vừa khấn trương, vừa mong đợi, hi vọng tối nay có một sự lãng mạn chưa từng có.

Đến buổi tối, Phó Kỳ Tu tan làm liền về nhà riêng, bởi vì Tuyên Vũ Đồng trước đó dặn dò anh ngày hôm nay nhất định phải về nhà đúng giờ. Nhìn cô thần thần bí bí, nội tâm của anh mặc dù khó hiểu, nhưng lại phi thường mong đợi, không biết cô muốn cho anh niềm vui bất ngờ gì?

Về đến nhà, mở cửa, vừa mới bước vào, Tuyên Vũ Đồng vẻ mặt tươi cười hướng anh đi tới, nhào tới trong ngực của anh.

“Hoan nghênh trở về!”

“Ách?”

Anh ngoài ý muốn sửng sốt.

Từ trước đến giờ đều là anh chủ động kéo gần khoảng cách giữa hai người, cô cơ hồ đều là thẹn thùng bị động, khó được cô chủ động đầu hoài tổng bão, anh dĩ nhiên vui vẻ, đang định ôm lấy cô, không nghĩ tới cô đã trước một bước thối lui, tốc độ nhanh đến làm cho anh bóp cổ tay.

Ngay khi cô bỏ nhào tới, trong nháy mắt đó, anh tựa hồ nghĩ thấy được trên người cô có một mùi hương xa lạ, là ảo giác của anh sao? Anh nhớ kỹ cô không có bôi nước hoa .

Tuyên Vũ Đồng hơi đỏ mặt, trước lấy cặp táp của anh, giúp anh cởi áo khoác, giống như cô vợ trẻ.

“Trước về phòng mang kính sát trùng bỏ ra đi, mang nhiều đối với mắt anh sẽ không tốt.”

Anh tự tiểu phi tiểu nhìn cô, không biết cô rốt cuộc đang chơi trò chơi gì, bất quá anh cũng là phi thường vui lòng phối hợp.

Anh về phòng trước đem kính sát trùng bỏ ra, giải khai cà vạt, vốn là nghiêm chỉnh quần áo trở nên thoải mái, cả người cũng đi theo buông lỏng không ít.

Rời phòng, vừa vào đến phòng ăn, bữa ăn tối dưới ánh nến cô tỉ mỉ bố trí hiện lên trong mắt anh. Trên tấm khăn trải bàn màu hồng bày ra bữa ăn theo kiểu Tây Âu, xem ra cô đã tốn không ít tâm lực. Salad trái cây,

gỏi cá cuốn, súp hải sản, sảy hạnh bảo cô, sảy ngư tiểu bài, sữa tươi lạc, rượu đỏ vân vân, (ta không hiểu nổi mấy món này là gì TT-TT), phong phú bày đầy một bàn, tinh xảo không thua gì khách sạn năm sao.

“Em nghĩ anh nhất định không biết hôm nay là ngày mấy.”

Cô cười ngọt ngào.

“Ngày mấy?”

“Hôm nay là kỷ niệm một trăm ngày chúng ta chính thức gặp gỡ, em đích thân chuẩn bị này một bữa ăn dưới ánh nến, sau bữa ăn tối...”

Cô đột nhiên thẹn thùng dừng lại miệng, không biết có nên hay không nói tiếp đi xuống.

“Ừ?”

Lòng hiếu kỳ của anh cũng bị khơi dậy, cô hôm nay ngôn hành cử chỉ rất không giống với trước đây, khiến anh phi thường mong đợi.

“Chúng ta hay là trước dùng bữa tối đã.”

Cô tính toán trước bán cái nút.

Phó Kỳ Tu kinh ngạc nhú mày, không nghĩ tới cô lại cũng biết cách kích thích trí tò mò của anh, điều này làm cho anh lại càng mong đợi ” tiết mục hứng thú” sau bữa ăn tối.

Hai người theo sát ngồi ở bên cạnh bàn ăn, vừa dùng cơm, vừa nỉ non nói nhỏ, không khí vừa ngọt ngào vừa lãng mạn, thỉnh thoảng lại chơi trò cho nhau ăn.

(=.=)

“Ăn ngon không?”

Cô mong đợi hỏi, vì chuẩn bị bữa ăn này, cô đã tiêu tốn rất nhiều công phu, thời gian. Trước đó luyện tập rất nhiều ngày, buộc Tuyên Lý Hòa ăn đồ cô “Tập nấu”, cho cô ý kiến.

“Em nấu cái gì, anh có từng chê qua sao?”

Anh cười điểm nhẹ đầu mũi của cô, vấn đề này còn cần hỏi?

Cô không cam lòng nhẹ chau lông mày, câu trả lời cô muốn không phải cái này.

“Anh trả lời như vậy không tính, em muốn nghe anh...”

Sát phong cảnh, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vào thời khắc này vang lên, phá hủy không khí lãng mạn.

(Ta nhận ra cứ lúc nào lên đến cao trào là cái điện thoại lại reo -> kinh nghiệm: lần sau muốn làm gì trước phải tắt điện thoại :D)

Tuyên Vũ Đồng ảo não khê thở dài.

“Ai, anh nhanh một chút nghe máy đi.”

Phó Kỳ Tu nhin không được cười khẽ một tiếng, cô ảo não cau mày nét mặt thật là khả ái : đáng yêu,

“Anh rất mau sẽ trở lại.”

Anh trở lại trong phòng, cầm lấy điện thoại di động trên bàn, nhấn xuống phím trò chuyện.

“Uy, chuyện gì?”

Cô thừa dịp anh đang nói chuyện điện thoại, nhanh lên hít sâu, vì sau bữa ăn tối cấp cho anh “Vui mừng” mà cổ găng ngưng tụ dững khí.

Thật ra thẳng đến hiện tại cô vẫn còn có chút do dự, mặc dù hiện tại người trẻ tuổi quan niệm cũng rất cởi mở, cảm thấy nam nữ trong lúc đó phát sinh “Loại chuyện này” là rất bình thường, mà cô cũng không bài xích cùng anh tiến thêm một bước phát triển, nhưng cô vẫn là cảm thấy rất khẩn trương, thẹn thùng...

“... Dĩ Na, tôi tối nay không rảnh, hôm nào khác được không?”

Phó Kỳ Tu cũng không có đóng cửa phòng, thanh âm nói chuyện tuy nhỏ, vẫn mơ hồ từ bên trong gian phòng truyền ra.

La Dĩ Na? Nghe được cái tên này làm cho cô trong nháy mắt căng thẳng thần kinh.

Anh hiện tại đang cùng La Dĩ Na nói điện thoại? Cô ấy gọi tới làm cái gì?

“... Ừ, được, tạm thời cứ như vậy.”

Phó Kỳ Tu không có nói quá lâu, rất nhanh liền cúp điện thoại, lần nữa trở lại phòng ăn.

Sau khi anh ngồi trở lại trên ghế, liền phát hiện nét mặt của cô có chút là lạ.

“Sao vậy?”

“Anh mới rồi cùng La Dĩ Na nói điện thoại?”

“Đúng vậy.”

Anh thản nhiên thừa nhận.

“Anh gần đây thường cùng cô ấy gặp mặt sao?”

Nhớ tới mùi thơm trên y phục của anh, cô vẫn là nhịn không được thốt ra vấn đề gần đây vẫn quấy nhiễu mình.

“Tần số so với lúc trước nhiều hơn chút.”

“Tại sao? Cô ấy tìm anh có chuyện gì không?”

Anh thấp phần hứng thú cười cười.

“Vũ Đồng, em đang ghen?”

Tiểu bạch thỏ của anh rốt cục cũng bắt đầu biết ghen, này có phải hay không chứng tỏ tình cảm của cô đối với anh ngày càng sâu, càng đậm?

“Không có, không có, chẳng qua là quan tâm một chút thôi.”

Cô khó xử không dám nhìn thẳng anh, coi như là ghen, cô cũng không muốn thừa nhận.

Anh sẽ không cho là cô trông nom nhiều lắm? Nhưng cô thật sự rất để ý, rất muốn biết...

Anh đem cô kéo ngồi lên trên đùi của mình, ôm lấy hông của cô, ôn nhu giải thích.

“Cô ấy gần đây có chút vấn đề tình cảm, cho nên tìm anh tương đối nhiều lần, em không cần nghĩ quá nhiều.”

Khó được Dĩ Na cũng gặp vấn đề tình cảm, lúc trước anh và Vũ Đồng trong lúc tiến triển không thuận, cũng hướng cô tâm sự, xem như là trả lễ, anh gần đây cũng phải thường xuyên nghe cô tố khổ.

Bất quá đây là vấn đề tình cảm cá nhân, không nhận được sự đồng ý của Dĩ Na, anh cũng không có phương tiện nói cho Vũ Đồng tình hình cụ thể và tỉ mỉ, không thể làm gì khác hơn là nhân nhặt cho qua.

Cô đưa tay quàng qua bờ vai của anh, rốt cục khua lên dũng khí.

“Anh có nhận ra em hôm nay có chỗ nào khác?”

Thật sự là cô đang ghen với La Dĩ Na, thậm chí lo sợ tự mình mị lực không sánh bằng La Dĩ Na, cô muốn bắt lấy trái tim của anh, vô luận dùng phương pháp gì, muốn cho anh càng thêm mê luyến cô!

Anh đem cô từ đầu đến chân nhìn kỹ một lần.

Cô hôm nay mặc một chiếc váy liền màu bạc ôm sát thân, cổ khoét rộng, hiện ra vóc dáng linh lung hấp dẫn, trên mặt trang điểm trang nhã, nhưng lúc cô cùng anh đi ra ngoài cũng sẽ tỉ mỉ chăm lo trang phục, cho nên cũng không có đặc biệt bất đồng.

“Không nhận ra sao?”

Nhìn cô lắc đầu, anh cười xin khoan dung.

“Cho chút gợi ý đi, bằng không anh không biết phải đoán đến lúc nào.”

“Cùng nghề nghiệp của em có liên quan.”

Cô hai mắt hiện ra ánh sáng mong đợi, không biết ám hiệu như vậy anh rốt cuộc có hiểu hay không.

“Em bơi nước hoa!”

Anh lập tức nghĩ tới mùi thơm lúc trước ngửi thấy được, hiện tại cô ở trong ngực của anh, mùi hương này lại phiêu tán đi ra, anh mới xác định không phải là ảo giác của mình.

Cô gật đầu, nét mặt nhiều vẻ ngượng ngùng, bộ dáng muốn nói lại thôi, mơ hồ tản ra hơi thở câu dẫn, hoàn toàn khơi lên sự hiếu kỳ của anh.

“Tại sao phải đột nhiên muốn bơi nước hoa?”

Bởi vì muốn dụ dỗ anh! Bất quá cô nói không ra những lời rõ ràng như vậy, nét mặt trở nên ngượng ngùng hơn, cũng càng thêm mê người.

Anh thân mật cụng vào trán cô, nhẹ mỗ môi của cô, rất có kiên nhẫn cùng cô cọ sát lẫn nhau.

“Ừ? Thế nào không trả lời, lại thẹn thùng?”

Cô suy nghĩ một chút, quyết định quải loan trả lời.

“Từng có người hỏi người khởi đầu nhãn hiệu nước hoa Chanel nổi tiếng một vấn đề, hỏi bà muốn đem nước hoa bơi ở bộ phận nào trên cơ thể, anh biết Chanel thế nào trả lời không?”

“Trả lời thế nào?”

Anh cảm thấy thực buồn bực, cái đó và vấn đề anh hỏi có liên quan sao?

“Bà nói...”

Cô ở bên tai anh vừa nhẹ vừa mềm thấp lẩm bẩm.

“Bơi nơi muốn được hôn...”

Anh đột nhiên chấn động, da thịt toàn thân căng lên, cô đây là đang dụ dỗ anh, anh không thể nào ngốc đến ngay cả ám hiệu của cô cũng nghe không hiểu.

Nội tâm mừng như điên trong nháy mắt bao phủ anh, anh siết hai cánh tay đang ôm cô, để hai người càng dán chặt lại với nhau, không khí mập mờ nhất thời chuyển nùng.

Anh tiếp tục dựa vào trán của cô, tiếng nói trở nên trầm thấp khàn khàn, để lộ ra ham muốn đối với cô.

“Cho nên... Em đem nước hoa bơi ở đâu?”

“Anh cảm thấy thế nào?”

Cô nhin không được mặt đỏ tim đập, thành công đốt lên lửa dục giữa hai người, muốn dừng cũng không thể dừng lại.

Cô thật sự rất khẩn trương, lại mong đợi chuyện sắp xảy ra...

8. Chương 8:

Một cuộc kích tình hoan ái vừa mới lắng xuống không bao lâu, bên trong phòng vẫn tràn ngập nhàn nhạt hơi thở ái dục, đây là mùi ân ái nguyên thủy nhất. (chẳng hiểu tác giả muốn nói gì =.=)

Hai người nằm ở trên giường, cùng đang đắp chung một cái chăn, dưới chăn da thịt trần truồng lẫn nhau nường tựa , bên giường, trên sàn nhà bày đầy y phục của hai người, một mảnh xốc xếch, hiển lộ rõ ràng không khí mập mờ trong phòng.

Tuyên Vũ Đồng mệt mỏi đến không muốn nhúc nhích, thấp thỏm hào hển, trên mặt vẫn hiện ra triều dương đỏ bừng, tùy ý Phó Kỳ Tu đem cô ôm vào trong ngực, mái tóc hỗn loạn, tùy thời đều có thể ở trong lòng ngực của anh ngủ.

Mặc dù mệt mỏi, nhưng cô giờ phút này tâm tình tràn đầy tư vị ngọt ngào hạnh phúc, có một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có, thậm chí đã bắt đầu không muốn xa rời lồng ngực ấm áp thư thích của anh.

Nằm bên cạnh Tuyên Vũ Đồng, Phó Kỳ Tu tinh thần sảng khoái, khoe miệng thủy chung ôm lấy nụ cười, vuốt vuốt sợi tóc rối bù phía sau bờ vai trần của cô, không nỡ buông tay đang ôm cô.

Anh rốt cục hoàn toàn chinh chinh có được cô.

Anh tham luyến đem cô ôm vào trong ngực, trần ngập thỏa mãn, muốn cả đêm cứ như vậy mà ôm cô, không để cho rời khỏi cái giường này, rời khỏi căn phòng này, thậm chí không muốn để cô về nhà.

Sau khi hoàn toàn nhắm nháp được vẻ đẹp của cô, anh liền lên cơn nghiện bất trị, thật muốn thời thời khắc khắc cũng cô một chỗ, mỗi đêm đều nằm ở trên cùng một cái giường tâm tình triền miên.

“Vũ Đồng.”

“Ừ?”

Cô có chút khốn ý thấp giọng trả lời.

“Chuyển tới đây cũng anh sống được không?”

“Chuyển tới đây?”

Cô rốt cục mở mắt ra nhìn anh.

“Hai chúng ta nhà ở rất gần nhau, em muốn đến đây lúc nào cũng được, như vậy có gì khác biệt sao?”

“Đương nhiên là có khác.”

“Khác chỗ nào?”

Cô vẫn là không hiểu.

“Chính là cảm giác không giống nhau.”

Mặc dù giống như cô nói, cô tùy thời đều có thể đến đây, nhưng cuối cùng không phải là ở đây. Anh muốn mỗi lúc đều có thể nhìn thấy thân ảnh của cô đi qua lại trong nhà, muốn sáng sớm thức dậy có thể bắt gặp cảnh tượng cô xinh đẹp ngủ say bên cạnh anh.

Anh tính toán mau mau cầu hôn cô, cùng cô chung một gia đình, nhưng anh đã không có biện pháp đợi được sau khi kết hôn mới cùng cô đồng sàng cộng chẩm, vì vậy muốn trước tiên đem cô đến ở chung, làm cho cô có thời gian thích ứng cuộc sống chung của hai người, có lẽ cơ hội cầu hôn thành công của anh sẽ cao hơn một chút.

(Cái anh này chuyện gì cũng phải chắc như bấp thì mới làm a =.=)

Thì ra là tính độc chiếm của anh lại mạnh như vậy!

Cô cười khẽ một tiếng, mặc dù cô cũng muốn thời thời khắc khắc cùng anh chung một chỗ, nhưng có thể hay không quá nhanh rồi?

Huống chi Lý Hòa vẫn luôn lo lắng cô sẽ chịu thiệt thòi, sẽ bị khi dễ, biết cô muốn chuyển tới đây, cho dù không kiên quyết phản đối, nhất định cũng sẽ không thoải mái.

Cô không muốn làm cho Lý Hòa không vui, cũng không muốn cự tuyệt Kỳ Tu để anh thất vọng, thật là khó giải quyết.

“Vũ Đồng, chuyển tới đây nhé.”

Anh không chết tâm tiếp tục dụ dỗ, đã hạ quyết tâm, cần phải dụ dỗ đến lúc cô đáp ứng mới thôi.

“Để em suy nghĩ có được hay không?”

Cô hiện tại không cách nào ra quyết định, trước đành phải câu giờ, có thể “câu” được bao lâu thì “câu”.

“Vậy em muốn suy nghĩ trong bao lâu? Một ngày? Hai ngày?”

“Nào có nhanh như vậy?”

Cô vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt liếc anh một cái.

“Nơi nào mau? Em không có ngay lập tức đáp ứng, đối với anh mà nói chính là lâu rồi.”

“Bá đạo.”

Hừm, dám chống đối? Anh câu khởi tà ác mỉm cười, chuyển người đem cô đặt ở phía dưới, quyết định hảo hảo “Trừng phạt” cô.

“Anh chỉ là quá muốn cùng em ở chung một chỗ mà thôi...”

“A?”

Cô xấu hổ đỏ bừng mặt, nhìn anh cúi đầu càng ngày càng tới gần, dùng đầu gối nghĩ cũng biết anh muốn làm cái gì.

“Anh đừng làm loạn, chúng ta vừa mới mới cái kia... Nên nếu nghĩ ngơi, nếu không... Ngờ...”

Cô không còn kịp nói nửa lời, đã bị nụ hôn của anh che lại, chuyển hóa thành từng đợt mập mờ thở dốc tiếng rên rỉ, thật lâu không dứt.

Ái dục hơi thở trong phòng vốn là tản đi, lần nữa tràn ngập cả không gian, càng ngày càng đậm hơn

Không lay chuyển được Phó Kỳ Tu dụ dỗ, Tuyên Vũ Đồng ban ngày vẫn là trong phòng làm việc chế luyện nước hoa, buổi tối đi đến chỗ Phó Kỳ Tu ở qua đêm.

Cô vĩnh viễn cũng không học được cách cự tuyệt yêu cầu của anh.

Đối với tình huống nửa ở chung này của bọn họ, Tuyên Lý Hòa đã không muốn nói cái gì nữa, dù sao những người đang yêu đương đều mù quáng, có nói cũng vô dụng, chỉ cần cô biết mình đang làm cái gì, anh cũng không cần nhiều lời can thiệp nữa.

Sau khi hai người nửa ở chung được một tháng, Phó Kỳ Tu phải đi công tác đến Châu Âu đàm phán chuyện hợp tác, dự tính nửa tháng sau mới có thể trở lại. Mặc dù anh không ở trong nước, nhưng Tuyên Vũ Đồng mỗi đêm cũng vẫn ở lại nhà của anh, đếm từng ngày chờ anh trở về.

Bởi vì cô đã thành thói quen được hơi thở của anh vờn quanh, ở trong ngực của anh ngủ, ngủ ở trên giường của anh, ít nhất có thể ngửi thấy hơi thở của anh, mới có thể trấn an đôi chút tư niệm của cô.

Thật vất vả, cô mới có thể trải qua cuộc sống mười ngày không có anh, mặc dù mỗi đêm anh đều sẽ gọi điện thoại về, nhưng chuyện này đối với cô mà nói vẫn là không đủ. Cô nhào vào trong lồng ngực ấm áp của anh, nói cho anh biết tư niệm của cô đối với anh, mà không phải những lời nói xuyên sợ dây đồng băng lãnh. Nhìn không thấy hình bóng của anh, mà ngay cả thanh âm của anh cũng không chân thật, không giống như trong ấn tượng của cô.

“Kỳ quái, anh ấy tối này thế nào không có gọi điện thoại về...”

Buổi tối, chừng tám giờ, cô ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, chờ điện thoại vang lên.

Đã qua thời gian anh bình thường đáng lẽ gọi điện về, điện thoại thủy chung không có vang, điều này không khỏi làm cô có chút khốn hoặc, cũng có chút lo lắng, không biết anh ở nước ngoài phát sinh chuyện gì?

Có lẽ là đang có chuyện bận, có lẽ chờ thêm một lát, sau khi làm xong việc anh sẽ gọi điện về.

Cô cầm lấy điều khiển, mở TV, không biết mình nên xem cái gì, chuyển từng kênh lại từng kênh, muốn tìm tiết mục gì đó xem để giết thời gian.

Hình ảnh trên màn hình hiện lên, cô thủy chung không có dừng, lại chuyển sang kênh khác, cho đến khi thấy một gương mặt kiều diễm mà quen thuộc hiện ra trên màn hình TV, mới trong nháy mắt dừng lại động tác.

Cô điều khiển cho thanh âm tăng lên, phát thanh vên trên truyền hình đang dùng giọng nói dễ nghe nói về tin tức có liên quan tới La Dĩ Na ——

“Trở lại tin tức mới nhất gần đây, trang bìa một tạp chí nổi tiếng của giới truyền thông đăng ảnh người mẫu trang phục nổi tiếng La Dĩ Na đến phòng khám chẩn đoán hình ảnh khoa phụ sản. Căn cứ theo những lời nhà báo nói, La Dĩ Na đến khoa phụ sản khám bệnh, rất có thể đang mang thai...”

Màn hình TV ngay sau đó xuất hiện hình ảnh trên bìa tạp chí. Trong hình, La Dĩ Na đầu đội mũ lưỡi trai, đôi kính râm màu đen che khuất nửa bên mặt, mặc một chiếc áo rộng thùng thình, cùng với một cô bạn gái, tiêu sái vào phòng khám bệnh khoa phụ sản.

“Căn cứ những tin đồn gần đây, trong số những người đàn ông cùng La Dĩ Na lui tới mật thiết, Giám đốc công ty điện tử Phó Đạt - Phó Kỳ Tu có khả năng nhất là cha của bào thai này...”

Màn hình TV điểm ra vài cái tên những người đàn ông nổi tiếng cùng La Dĩ Na có lui tới, hơn nữa còn nói rõ bối cảnh, điều kiện của từng người, những chuyện scandal đã từng có với cô, Phó Kỳ Tu một người trong đó.

Sau khi nói hoàn một hơi, đề tài lại tập trung trở về trên người Phó Kỳ Tu.

Ngay sau đó, hình ảnh chuyển tới tối hôm nay cánh ký giả truyền thông chắn ở trước cửa công ty chờ La Dĩ Na, tình cảnh hỗn loạn các nhà ký giả tranh nhau cùng phỏng vấn cô ——

“La Dĩ Na tiểu thư, tạp chí nói cô đã mang thai, xin hỏi có thật không?”

“Ai là cha của bào thai? Là Giám đốc công ty điện tử Phó Đạt - Phó Kỳ Tu sao?”

“La Dĩ Na tiểu thư, xin hỏi cô đối với việc chưa lập gia đình đã mang thai có ý kiến gì không?”

Giới truyền thông ở trước cửa vây bắt La Dĩ Na, dường như liều mạng bắn liên tục những vấn đề muốn hỏi, tựa như cá mập đang say máu ngửi được mùi máu tươi, tất cả đồng loạt mà lên, cắn chặt không tha.

“Xin cho qua, xin dừng lại, chúng tôi phải đi!”

Người đại diện của La Dĩ Na liều mạng đẩy ra cánh ký giả vẫn đang chen chúc tới trước, muốn nhanh chóng rời đi.

Mà La Dĩ Na mắt vẫn đeo kính râm, mặc dù mặt mang nụ cười nhạt, lại có vẻ có chút miễn cưỡng mệt mỏi, toàn bộ hành trình không nói một câu, cũng tùy người đại diện thay cô đối đáp với giới truyền thông.

Tuyên Vũ Đồng ngây ngốc nhìn tin tức, cho đến khi mục tin tức đã nhảy đến tin tiếp theo, cô mới từ từ phục hồi tinh thần, đầu óc vốn đang dừng lại rốt cục vận chuyển suy tư.

“La Dĩ Na mang thai con của Kỳ Tu? Đây... Làm sao có thể?”

Cô không tin suy đoán của giới truyền thông, nhưng không thể không chế bối rối, luống cuống, toàn thân thậm chí nổi lên một cổ lạnh lẽo khó có thể chịu được, thậm chí hơi hơi phát run.

Cô không ngừng tự động viên mình nhanh chóng tỉnh táo lại, cho dù La Dĩ Na thật sự mang thai, cha của đứa bé cũng sẽ không phải là Kỳ Tu. Cô tự nói như thế với mình, nhưng nội tâm bối rối vẫn là không cách nào lắng xuống.

Chuyện này bộc phát được thật không phải lúc, Phó Kỳ Tu không ở trong nước, La Dĩ Na không trả lời bất kỳ vấn đề gì có liên quan đến chuyện cô mang thai, chuyện là thật hay giả, người bên ngoài hoàn toàn không biết.

“Được, gọi điện thoại, mình tự mình gọi điện thoại đi qua...”

Cô đi vào trong phòng, lấy ra số điện thoại liên lạc với khách sạn Phó Kỳ Tu để lại cho cô trước khi ra nước ngoài, trở lại trong phòng khách, bấm số gọi đi. Nhưng điện thoại của khách sạn vang lên hồi lâu vẫn không có người nhắc máy, cô không thể làm gì khác hơn là cúp điện thoại.

Cô chưa từ bỏ ý định, ngược lại gọi vào số điện thoại cầm tay của anh, nhưng điện thoại tay của anh lại trực tiếp chuyển vào hộp thư thoại, căn bản là không có mở, điều này làm cho tâm tình của cô càng thêm bối rối luống cuống, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao ở thời khắc quan trọng này, cô lại không thể liên lạc được với anh? Cô không muốn suy nghĩ miên man, nhưng không điều khiển được suy nghĩ của mình, trong đầu vẫn xuất hiện hình ảnh đám kỷ giả phủng vẫn La Dĩ Na.

Anh từng đã nói, anh và La Dĩ Na chẳng qua là bằng hữu bình thường mà thôi, cô tin tưởng, cô thật sự tin tưởng, nhưng là tại sao cô vẫn là không thể tĩnh tâm?

Cô lâm vào trạng thái hoảng loạn trước nay chưa từng có, không biết thất thần hoảng hốt bao lâu, trong lúc cô thật vất vả phục hồi tinh thần lại, nghe được chuông cửa vang lên.

Cô nhìn lên đồng hồ báo thức, đã sắp đến chín giờ tối, thì ra là cô đã sống sờ lâu như vậy, lúc này còn ai tới nhấn chuông cửa?

Cô thần sắc đờ đẫn đứng lên, từ từ đi tới trước cửa, xuyên qua Miêu Nhân nhìn ra, mới biết được người đến là Tuyên Lý Hòa.

Cô vừa mở cửa ra, anh vội vàng đi vào trong nhà, vẻ mặt phi thường lo lắng.

“Chị, chị có khỏe không?”

Anh nghe thấy tin tức về La Dĩ Na, liền lo lắng chạy về nhà. Mới vừa rồi gọi điện thoại di động của cô, cô không nhắc máy, anh không thể làm gì khác hơn là trực tiếp tới đây, nhìn tình hình của cô như thế nào.

“Chị...”

“Đáng chết! Phó Kỳ Tu cái tên kia lại hại chị khóc, em thật muốn hung hăng đánh hấn một quyền!”

Cô khóc? Cô vuốt gương mặt của mình, mới phát hiện đầu ngón tay ướt ươn ướt, cô từ lúc nào chảy nước mắt, tại sao một điểm cảm giác cũng không có?

“Chị, đừng khổ sở.”

Tuyên Lý Hòa đem cô ôm vào lòng, an ủi cô.

“Nếu như hấn thật sự làm ra chuyện có lỗi với chị, em tuyệt đối sẽ hảo hảo dạy dỗ hấn một trận, giúp chị lấy lại công đạo!”

Lời của Lý Hòa hòa tan cảm xúc đờ đẫn của cô, hốc mắt bắt đầu tích tụ ngày càng nhiều nước mắt, tới mức không thể kìm nén được nữa.

“Ô... Lý Hòa...”

Cô tựa đầu chôn ở trong ngực của anh, rốt cục khóc rống lên phát tiết đi ra, càng khóc thanh âm càng lớn, giống như là muốn hao hết tất cả khí lực giống nhau.

Cô thật là khổ sở, nhưng rốt cục hiểu, cô không phải không tin Phó Kỳ Tu, mà không tin mình có thể có được anh toàn tâm yêu, cho nên khi thấy truyền thông hoài nghi người khiến La Dĩ Na mang thai là anh, nàng mới có thể không điều khiển được trong lòng khủng hoảng, hoàn toàn không cách nào lấy tâm bình tĩnh đối đãi chuyện này.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa có thoát khỏi sự tự ti, thủy chung vẫn cảm giác mình không có tốt bằng La Dĩ Na, không có tư cách có được anh yêu, cho nên mới bất an, thậm chí lo sợ không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cô thật sự quá vô dụng ...

“Đừng khổ sở, ít nhất còn nữa em giúp chị, em sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ chị.”

Tuyên Lý Hòa ôn nhu an ủi chị mình.

Anh mới vừa rời từ bên ngoài trở lại, trước cửa đã lục tục xuất hiện hành tung của cánh nhà báo, chỗ ở của Phó Kỳ Tu đã bị giới truyền thông đào ra. Mặc dù ở cửa có cảnh vệ chống đỡ, người ngoài không thể tùy ý tiến vào, nhưng gần đây nhất định sẽ không thái bình yên lặng, đối với cô sẽ tạo thành ảnh hưởng.

Giới truyền thông cái gì cũng có thể đào, nếu có thể đào ra địa chỉ của Phó Kỳ Tu, mấy ngày nữa đem Vũ Đồng cũng dính vào, cũng không làm người ta kinh ngạc.

Cho nên Tuyên Lý Hòa quyết định ngay lập tức đem cô rời khỏi nơi này, chờ hỗn loạn lắng xuống sau mới trở về .

Tuyên Vũ Đồng sợ hãi gọi điện thoại đến khách sạn không tìm được Phó Kỳ Tu, gọi điện thoại tay của anh cũng tắt điện thoại, đó là bởi vì anh đã trước thời gian kết thúc hành trình ở Châu Âu, vội vàng trở về Đài Loan, người đã ở trên phi cơ , anh dĩ nhiên không thể nào mở điện thoại di động.

Mà anh không có báo trước cho Tuyên Vũ Đồng chuyện này, là muốn cấp cho cô một kinh hỉ.

Anh muốn cho cô vui mừng, ngoại trừ trước thời gian trở về nước, còn chuẩn bị một cái nhẫn kim cương.

Ngồi trong khoang hạng nhất, anh lấy ra chiếc ộp bọc vải nhung màu tím từ trong túi áo khoác, đem cái hộp mở ra, nhẫn kim cương lấp lạng nằm ở trong hộp, ánh sáng chói mắt.

Đây là nhẫn kim cương nhãn hiệu “Cartier” nổi danh của Pháp, ở trung tâm chiếc nhẫn có một viên kim cương lớn, hai bên khảm vô số viên kim cương mảnh, chìm xuống, tạo thành đường vòng cung bao trùm lấy viên kim cương ở trung tâm, hình dáng giống như là một đóa Tiểu Hoa, đơn giản thanh tú, rất thích hợp khí chất của Vũ Đồng.

Anh tính toán ngay khi nhìn thấy cô lập tức hướng cô cầu hôn.

Cô có lẽ có cảm thấy quá nhanh, nhưng đối với anh một chút cũng không, anh đã chờ cô đợi lâu như vậy, cũng đến lúc nên đem cô “trời” lại rồi.

Cô nhìn thấy cái nhẫn kim cương này, có vui hay không? Anh cười nhẹ, đem nhẫn kim cương cất lại vào túi, chờ đến lúc được lấy ra trước mặt cô.

Trải qua thời gian dài phi hành, chuyển cơ, Phó Kỳ Tu cùng Phương Đặc Trợ theo anh cùng ra nước ngoài, rốt cục đáp xuống phi cơ, nhập cảnh. Phương Đặc Trợ lập tức liên lạc với tài xế ở bên ngoài phi trường đợi lệnh, xác nhận vị trí lên xe.

Phó Kỳ Tu cũng mở điện thoại di động lên, âm báo của hộp thư thoại liên tiếp không ngừng vang lên, nhìn trên màn hình hiện lên cả trăm tin nhắn để lại anh nhanh đến phát nổ, nhất thời há hốc mồm, đây là chuyện gì xảy ra?

“Giám đốc!”

Phương Đặc Trợ cùng tài xế sau khi điện thoại, vội vàng đem tin tức lấy được từ tài xế nói cho anh biết.

“Nghe nói tối hôm qua truyền thông tuôn ra tin tức, La Dĩ Na tiểu thư tựa hồ mang thai, mà rất nhiều truyền thông suy đoán, Giám đốc có thể là cha của đứa bé, cho nên... Giám đốc phải cẩn thận bị giới truyền thông vây nha!”

Thời điểm chuyện bộc, bọn họ vừa lúc ở trên phi cơ, căn bản không liên lạc được, may là bọn họ so sánh với thời gian dự định trở về sớm hơn mấy ngày, chỉ có rất ít người biết, truyền thông không có khả năng thần thông quảng đại biết mà hôm nay tới phi trường bắt người.

“Dĩ Na mang thai?”

Phó Kỳ Tu kinh ngạc sửng sốt, nhưng sau một khắc lại muốn mắng to, La Dĩ Na mang thai liên quan gì đến anh?

Giờ phút này điện thoại vang lên, nhìn thấy dãy số xa lạ, anh không chút do dự cắt đứt, tắt điện thoại, không muốn bị quấy rầy.

“Chúng ta lên xe trước đã.”

Anh nhúu chặt hai hàng lông mày, không muốn ở lại quá lâu trong đại sảnh tạm người đến người đi của phi trường, chỉ sợ bị nhận ra.

“Dạ.”

Phương Đặc Trợ dẫn đầu ở phía trước dẫn đường.

Hai người sau khi ngồi lên xe công ty, Phó Kỳ Tu mượn điện thoại của Phương Đặc Trợ gọi vào điện thoại di động của Tuyên Vũ Đồng, vội vã muốn liên lạc với cô.

Bọn họ trở lại Đài Loan chừng sáu giờ tối, mà tin tức về La Dĩ Na đã cháy lan một ngày, Vũ Đồng thế nào cũng biết.

Không biết cô có suy nghĩ lung tung hay không? Phát sinh loại chuyện này, mà anh lại không ở bên người cô, một mình cô có thể đối diện với chuyện này sao?

Anh chính mình đã bị đánh lú còn chưa tỉnh, anh không hi vọng cô bởi vì ... sự kiện này lan đến, thậm chí trở thành bị người hại.

Điện thoại di động của cô tắt máy, trực tiếp chuyển vào hộp thư thoại, anh đổi gọi sang số điện thoại nhà mình, vang lên phi thường lâu cũng không có người đón. Anh lại đổi gọi điện thoại đến phòng làm việc của cô, tình huống vẫn là như vậy.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ cô không ở trong nhà? Cô có thể chạy đi đâu?

Anh hiện tại không chỉ lo lắng, lại càng lo lắng, muốn nhanh lên một chút về đến nhà xác nhận tình hình của cô, có lẽ cô là vì sợ bị làm phiền mà không dám nhận điện thoại cũng không chừng, anh chỉ có thể tạm thời nói với mình như thế để trấn tĩnh bản thân.

Tài xế trước đem Phó Kỳ Tu đưa đến chỗ ở của anh, xe từ từ đến gần cửa tòa nhà, bọn họ liền phát hiện nhóm lớn truyền thông thủ ở ngoài cửa, Phó Kỳ Tu chỉ thị tài xế trực tiếp lái vào bãi đậu xe dưới đất, thuận lợi tránh ra vòng vây giới truyền thông.

Anh lấy tốc độ nhanh nhất về đến nhà, vừa mở cửa, trong nhà một mảnh bóng tối, anh mở đèn lên, vội vàng ở bên trong phòng tìm kiếm thân ảnh của cô.

“Vũ Đồng, anh về rồi, Vũ Đồng?”

Phòng khách không ai, trong phòng không ai, phòng bếp cũng không có người.

Anh trong phòng tìm nhiều lần, chính là không thấy được thân ảnh Tuyên Vũ Đồng. Nhìn sang cửa sổ lầu sáu đối diện, đồng dạng một mảnh tăm tối.

Anh càng ngày càng lo lắng, thật hận loại cảm giác vô lực này!

Cô phải là tạm thời trốn đi sao? Nhưng anh không liên lạc được với cô, cô cũng không lưu lại bất cứ tin tức gì cho anh, chẳng lẽ cô ngay cả anh cũng muốn trốn?

Không được, vô luận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp tìm được cô.

Anh suy tư trong chốc lát, cầm lấy điện thoại trong nhà trước gọi về nhà hướng mẹ báo bình an, cũng giải thích chuyện này.

“Uy?”

“Mẹ, con là Kỳ Tu.”

“Kỳ Tu?”

Phó phu nhân có chút ngạc nhiên, ngay sau đó liền thở phà phà cất giọng dạy dỗ anh.

“Người về rồi, tin tức trên tivi là thế nào? Người cùng Dĩ Na trong lúc đó rốt cuộc là thật hay giả? Người như vậy còn Vũ Đồng làm sao bây giờ? Ta như thế nào sinh ra người như vậy một cái ghê tởm...”

Ngày hôm qua bà vừa nhìn thấy tin tức liền lập tức gọi điện thoại muốn tìm con trai hỏi cho rõ ràng, nhưng kết quả cũng giống như những người khác, hoàn toàn liên lạc không được với anh.

“Mẹ, những điều giới truyền thông nói đều là cái rắm, mẹ không nên đi theo bọn họ múa may.”

Anh hỏa đại đến ngay cả lời bất nhã cũng đều mắng đi ra.

“Con không có gạt ta?”

“Con là do mẹ sinh, chẳng lẽ mẹ không hiểu tính con?”

Phó phu nhân nhất thời trầm mặc xuống, thật ra bà cũng cảm thấy con mình sẽ không làm chuyện như vậy.

“... Nếu chuyện này cùng con không quan hệ, con nên nhanh chóng giải quyết, đừng làm cho mọi người tiếp tục hiểu lầm.”

“Con biết, con sẽ sớm liên lạc với Dĩ Na, nói cô ấy làm sáng tỏ lời đồn này.”

“Vậy thì tốt, được... Dĩ Na thật sự mang thai sao? Đứa bé trong bụng là con ai?”

Phó phu nhân sau khi yên lòng, cũng là quan tâm đến Bát Quái nội tình.

“Con cũng không phải là phi thường khăng định, cho nên mẹ cũng đừng hỏi, con gọi điện thoại về nhà có chuyện trọng yếu hơn, mẹ biết tung tích của Vũ Đồng không?”

“Không biết, Vũ Đồng sao vậy, sẽ không bị tin đồn của con làm cho tức giận bỏ đi chứ?”

Anh nhin không được mắt trợn trắng, nào có người làm mẹ nào nói như vậy?

“Con phải nhanh chóng tìm được cô ấy, có tin tức gì mới sẽ báo cho mẹ, cúp máy.”

Cùng nói chuyện điện thoại xong, anh lập tức gọi vào điện thoại di động của Tuyên Lý Hòa.

Nếu như có thể liên lạc được Tuyên Lý Hòa, cơ hội tìm được Vũ Đồng cũng cao hơn rất nhiều, cho dù biết rõ sẽ bị Tuyên Lý Hòa gây khó khăn, anh cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cho đầu mối này.

Điện thoại vang lên mấy tiếng sau, rốt cục cũng có người nhấc máy.

“Uy?”

“Tuyên Lý Hòa, Vũ Đồng đâu? Cậu có biết cô ấy hiện ở đâu không?”

Đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, giống như là không nghĩ tới anh có thể gọi đến.

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, chính là một trận điên cuồng hét lên.

“Phó Kỳ Tu, người tên khốn kiếp này!”

9. Chương 9:

Sau khi cùng Tuyên Lý Hòa nói chuyện điện thoại xong, Phó Kỳ Tu lập tức một mình lái xe phóng như bay đến Hoa Liên.

Anh lần này trở về vốn là muốn có tự mình nghỉ ngơi mấy ngày, không có dự tính sớm đến công ty, vốn tưởng rằng có thể đưa Vũ Đồng đi ra ngoài chơi một chút, không nghĩ tới lại gặp loại chuyện này, khiến kế hoạch hảo hảo nghỉ ngơi cùng cầu hôn của anh đều đi tong .

May là Tuyên Lý Hòa đối với anh tuy rằng ấn tượng không tốt, cũng còn sáng suốt, sau khi anh liên tục bảo đảm anh và La Dĩ Na tuyệt đối không có quan hệ, Tuyên Lý Hòa mới chịu nói ra địa điểm nơi bọn họ đang ở. Bọn họ hiện tại ở Hoa Liên, nơi mẹ và cha dượng của bọn họ đang kinh doanh.

“Chị vẫn khỏe, sau khi khóc một hồi rồi cũng tỉnh táo lại. Tôi sợ tiếp tục đợi ở đó sẽ bị giới truyền thông làm phiền, cho nên tạm thời đem chị ấy đưa đây, coi như đi hóng mát một chút, thay đổi tâm tình.”

“Nếu không phải chị vẫn còn chờ anh trở lại tự mình hướng chị ấy giải thích chuyện này, tôi cũng không muốn nói cho anh biết hanh tung hiện tại của bọn tôi.”

“Tôi trước cảnh cáo anh, nếu anh thật sự làm chuyện có lỗi với chị tôi, anh cứ chờ đi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nhớ tới cuộc nói chuyện mới vừa rồi của hai người, anh vốn trong lòng hoảng loạn liền an tâm không ít, theo như lời nói Tuyên Lý Hòa có thể biết, cô cũng chưa hoàn toàn hủy bỏ lòng tin với anh, lòng của cô vẫn là hướng về anh.

Chỉ cần có thể thuận lợi cùng cô đối mặt, liền có thể giải thích này hết thấy, anh tin tưởng quan hệ giữa hai người sẽ không bởi vì chuyện này mà dao động, anh sẽ càng thêm vững vàng nắm chặt lấy cô.

Anh vừa lên đường, vừa thử liên lạc với La Dĩ Na muốn làm rõ ràng trạng huống, nhưng La Dĩ Na đang lúc tránh dầu sóng ngọn gió, điện thoại di động không liên lạc được, anh cũng không thể gọi được.

Cô cùng anh, đều có người yêu khác, nhưng không hi vọng đối phương bị đưa ra ánh sáng, miễn cho đoạn tình cảm này bị đem ra soi mói, mà những nhóm đối tượng có tin đồn xấu với cô, đều không phải là người cô chân chính yêu thương.

Cô lần này cũng với nam nhân cô thật lòng yêu có chút tranh chấp, cho nên thường hay tìm anh tả oán, anh vốn không quan tâm, không nghĩ tới anh vừa ra nước ngoài không lâu, cô lại tuôn ra tin tức kinh người như thế, còn hại anh gặp vạ lây.

Xe băng qua đường hầm Tuyết Sơn, đi tới phía Đông Đài Loan. Dựa vào hệ thống định vị vệ tinh, anh rốt cục thuận lợi tìm được địa chỉ khu dân cư Tuyên Lý Hòa đã nói.

Đó là một chỗ được rừng cây to lớn bao quanh, nhà gỗ theo phong cách Nhật, có diện tích không nhỏ, gồm hai tầng lầu, mỗi một tầng lầu có mười mấy gian phòng. Sau phòng có đình viện được bố trí tỉ mỉ, cảnh sắc thanh u nhã trí.

Phó Kỳ Tu đến gần mười một giờ đêm mới tới nơi, trong phòng khách lầu một đèn vẫn còn sáng.

Tuyên Lý Hòa vừa nghe thấy tiếng xe bên ngoài, liền ra trước cửa, thấy xe của anh, tức giận hừ nhẹ một tiếng:

“Động tác rất nhanh.”

“Lý Hòa, Phó thiếu gia tới sao?”

Bà Tuyên từ phòng bếp bên trong đi ra, bà rất biết cách chăm sóc bản thân, cho dù đã hơn năm mươi tuổi, thoạt nhìn cũng chỉ giống như mới bốn mươi mà thôi.

Phó Kỳ Tu xuống xe, cẩn thận hướng Tuyên mẫu chào hỏi.

“Dì, đã lâu không gặp .”

Thật ra anh nên sớm tìm đến chào bà, bắt quá chưa có dịp nào thuận tiện, cái này vừa lúc, sau khi anh thuận lợi giải quyết xong cái sự kiện “hắc ám” kia, có lẽ có thể trước mặt bà bàn chút chuyện về hôn sự của anh và Vũ Đồng.

“Đã lâu không gặp.”

Bà Tuyên ôn hòa cười một tiếng, không giống Tuyên Lý Hòa bày ra gương mặt tăm tối.

“Cháu ăn cơm chưa, ta chuẩn bị ít thức ăn khuya, có muốn ta cũng giúp cháu chuẩn bị một phần hay không?”

Vũ Đồng đã đem chuyện hơn một tháng trước cùng anh hẹn hò nói cho bà biết, bà lúc mới nghe được cũng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng sau khi tỉnh táo ngẫm lại, thật ra có rất nhiều dấu vết có thể nhìn ra. Từ lúc bà vẫn còn ở Phó gia giúp việc, anh và con gái bà đã rất thân thiết.

Tin tức về La Dĩ Na bà đương nhiên biết, cũng biết anh đuổi theo con gái mình đến đây là vì nguyên nhân gì, trên căn bản trước lúc chân tướng rõ ràng, bà vẫn là bảo trì thái độ trung lập.

Huống chi lấy thời gian bà lúc trước ở Phó gia giúp việc đối với anh hiểu rõ, bà cảm thấy anh không phải là loại người hoa tâm.

“Cám ơn dì, cháu trên đường đã ăn rồi, không biết Vũ Đồng cô ấy... Có khỏe?”

Thật ra anh căn bản không có ăn, trong lúc mấu chốt này anh một chút tâm tình để ăn cũng không có.

“Nó? Cũng không biết rốt cuộc nên coi là tốt hoặc không tốt.”

Bà Tuyên nụ cười trên mặt hơi lớn, nhìn ra thần sắc lo lắng của anh, cũng không có tiếp tục trở ngại anh và Vũ Đồng gặp mặt .

“Bữa tối chỉ ăn có vài miếng rồi thôi , bây giờ còn chưa có ngủ, ta thật lo lắng nó nửa đêm đói bụng, cháu có thể giúp ta nhân tiện mang bữa ăn khuya cho nó không?”

Tuyên Lý Hòa tức giận nhìn mẹ mình một cái, này rõ ràng chính là quang minh chánh đại cho Phó Kỳ Tu lý do gặp chị, mẹ có thể hay không quá tốt bụng?

“Dĩ nhiên!”

Phó Kỳ Tu hưng phấn trả lời, anh chính là cầu cũng không được!

Bà Tuyên đem mấy cặp sandwich đặt ở trong mâm, giao cho Phó Kỳ Tu, cũng nói cho anh biết mã số gian phòng của Tuyên Vũ Đồng trên lầu hai, xong liền để anh đi lên lầu .

Cùng trong lúc đó, Tuyên Vũ Đồng một mình đợi ở bên trong phòng, ngồi thu người trên ghế sofa nhỏ, trên đùi bày ra mấy quyển tiểu thuyết, thất thần sững sờ .

Mới quá một ngày, cô nhưng lại cảm thấy thời gian dài như một tháng vậy, rất khó chịu, cô muốn xem vài quyển tiểu thuyết cho hết thời gian, dời đi lực chú ý, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Cô bây giờ cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn lẳng lặng chờ anh trở lại.

Trái tim có loại trống rỗng buồn bã, làm cho mọi hứng thú đều rã rời, hoàn toàn không dậy nổi sức lực...

Tiếng gõ cửa vào lúc này vang lên triệu hồi thần trí của cô, cô nghĩ thầm mới vừa rồi mẹ có nói muốn làm đồ ăn khuya cho cô, liền không chút do dự đứng dậy mở cửa.

“Tối.”

Cửa mở ra, cô vừa nhìn thấy nam nhân hiện ra bên ngoài cửa, nét mặt trong nháy mắt ngu ngơ ở, hoàn toàn phản ứng không kịp, không có ngờ tới người ở bên ngoài lại là anh.

Phó Kỳ Tu vung lên nụ cười, ôn nhu gọi cô.

“Vũ Đồng, anh đã trở về.”

Cô ngu ngơ một lúc lâu, chậm chạp không có có bất kỳ phản ứng nào, chờ cô rốt cục có điểm phản ứng, cũng là lúc hai mắt bắt đầu rơi lệ, khiến Phó Kỳ Tu sợ hãi.

“Vũ Đồng, đừng khóc! Có gì chúng ta hảo hảo nói, được không?”

“Ô...”

Cô vẫn là khóc, càng khóc thanh âm càng lớn, càng thê thảm, hoàn toàn không dừng được.

Anh khẩn trương đem cô kéo vào trong phòng, đem cái mâm đặt lên bàn, liền lôi kéo cô ngồi ở bên giường, ẵm cô vào lòng, an ủi hốt:

“Dừng khóc đừng khóc, nhìn em khóc như vậy, anh đau lòng muốn chết.”

May là cô không có đẩy ra anh, không có gọi anh rút ngay đi, chẳng qua là ở trong lòng ngực của anh không ngừng khóc. Anh chỉ có thể kiên nhẫn dụ dỗ cô, chờ cô tâm tình bình tĩnh, bọn họ mới có biện pháp nói chuyện tiếp.

Tuyên Vũ Đồng nhất thời cũng điều khiển không được tâm tình của mình, vừa nhìn thấy anh xuất hiện, đầy bụng ủy khuất trong nháy mắt trào ra.

“Vũ Đồng, anh sẽ đem tất cả mọi chuyện giải thích rõ ràng. Đừng khóc! Anh không nỡ nhìn em thương tâm như vậy, nha...”

Anh ôn nhu ở bên tai cô nhẹ lẩm bẩm.

Khóc mười mấy phút đồng hồ, nước mắt cô rốt cục từ từ ngừng, tỉnh táo lại, thấy trước ngực áo sơ mi anh ướt một mảng lớn, cô nhin không được cười khê một tiếng, tâm tình rốt cục cũng tốt lên.

“Y phục của anh bị em khóc ướt.”

“Ướt liền ướt, dù sao em phải chịu trách nhiệm giúp anh giặt.”

Anh dùng tay áo của mình giúp cô lau nước mắt trên mặt, động tác phi thường mềm nhẹ.

“Có thể nghe anh nói chuyện chưa?”

Cô gật đầu, lại đột nhiên lại nhớ tới một chuyện khác.

“Được, làm sao anh trước thời gian đã trở về?”

“Anh vốn là định trước thời gian trở về, cho em một quả vui mừng, không nghĩ tới tối hôm qua vừa về tới Đài Loan, thì ngược lại bị em mất tích hù dọa đến rồi.”

Anh tự giấu cười khổ.

“Tối ngày hôm qua em gọi điện thoại cho anh không ai đón, khi đó anh đang ở trên phi cơ?”

Khó trách gọi đến khách sạn cũng không ai đón, bởi vì anh đã sớm rời đi.

Phó Kỳ Tu gật đầu.

“Điện thoại di động của em tắt, hại anh hoàn toàn không liên lạc, anh khẩn trương đã chết, khi biết em ở đây, anh liền lập tức chạy tới.”

“Đó... Em rời đi có chút vội vàng, chỉ mang điện thoại di động, có thể hết pin tự động tắt!”

Nhìn anh thần sắc có chút mệt mỏi, cô mới ý thức tới hiện tại đã là mười một giờ tối, nghĩ anh không có nghỉ ngơi liền chạy thẳng tới Hoa Liên, chỉ vì muốn gặp cô, tâm tình vốn là xuống thấp cũng đi theo vui mừng không ít, cũng đau lòng anh cả đêm đuổi theo khổ cực.

Không nghĩ tới nguyên nhân này, Phó Kỳ Tu còn tưởng rằng cô là cố ý không muốn đón điện thoại của anh mới tắt điện thoại, hại anh lo lắng một hồi.

“Kia... chuyện La Dĩ Na mang thai...”

Cô có chút bất an mở miệng hỏi.

“Anh không xác định cô ấy rốt cuộc có hay không mang thai, nhưng cho dù Dĩ Na thật sự mang thai, đứa bé kia cùng anh một chút quan hệ cũng không có.”

Anh như chém đinh chặt sắt trả lời.

Không kịp chờ Dĩ Na cho phép, anh trực tiếp thẳng thắn nói cô trong lòng đã có nam nhân khác, mà cha của đứa trẻ trong bụng chính là người đàn ông kia.

“La Dĩ Na có người yêu khác?”

Tuyên Vũ Đồng kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Em còn tưởng rằng cô ấy đối với anh... Ách...”

Cô đột nhiên cảm thấy bối rối, cô hoài nghi La Dĩ Na đối với anh không tin tưởng, không hiểu anh nghe xong có tức giận hay không?

“Dĩ Na đối với anh như thế nào? Vũ Đồng, thành thật trả lời anh.”

Phó Kỳ Tu đột nhiên nheo nheo mắt, bưng lấy gương mặt của cô, không cho phép cô trốn tránh, cần phải làm rõ cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Cô không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút nhận tội.

“Em cho là La Dĩ Na đối với anh có ý tứ, muốn từ bên cạnh em cướp đi anh, mới có thể thường tìm cơ hội đến gần anh.”

Nghe được câu trả lời của cô, anh nhìn không được cảm thấy buồn cười.

“Em tại sao phải nghĩ như vậy?”

“Bởi vì cô ấy cùng anh trai tài giỏi sắc, gia thế tương xứng, điều kiện so với em tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa giao tình của anh và cô ấy cũng có thể nói là phi thường tốt, cho nên em... Tự ti ...”

Cô càng nói thanh âm càng nhỏ, trong lời nói mang theo vẻ trầm buồn như mưa đêm.

“Ngốc, tự ti cái gì?”

Anh lắc đầu lắc cười.

“Em chẳng lẽ không biết em rất lợi hại? Người khác ngược lại còn phải sùng bái em sao?”

“Em nơi nào lợi hại? Người khác sùng bái em cái gì?”

“Nước hoa do em điều chế tất cả mọi người đều rất thích, cùng tranh cướp mua, ngay cả Dĩ Na cũng thích, chẳng lẽ không lợi hại? Chẳng lẽ không đáng được các nàng sùng bái?”

“Ách?”

Khuôn mặt như mưa đêm của cô trong thoáng chốc phục hồi chút tự tin, thì ra là ở trong mắt người khác, cô cũng là một người lợi hại nha!

“Vũ Đồng, cho dù ở trong mắt người khác, em cái gì cũng không phải, nhưng ở trong lòng của anh, em thủy chung là sự tồn tại chói mắt nhất, không có bất kỳ người nào có thể thay thế được. Em không cần phải cùng những người khác so sánh, cũng không nên tự ti, bởi vì đối với anh mà nói, em chính là tốt nhất.”

(Tìm ơi, mềm nhũn ra mất rồi >__<)

Anh chưa từng nghĩ tới, thì ra cô sẽ vì tự ti mà cảm thấy khổ sở, là anh sơ sót, thân phận chênh lệch giữa hai người, trong lúc vô hình mang cho cô bất an cùng áp lực.

Hiện tại anh đã biết, sẽ phải cố gắng xóa bỏ của cô bất an, làm cho cô đối với mình có lòng tin hơn, cũng có thể tin nhiệm anh hơn.

Anh đem cô nhẹ ôm vào lòng, ôn nhu hỏi:

“Còn có vấn đề gì cảm thấy bất an, em tất bật một lần nói ra, một lần giải quyết xong.”

“Còn nữa... Anh cũng không mang em lộ diện...”

Đó cũng là vấn đề khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Em không phải không thích xã giao?”

“Em là không thích, nhưng anh ngay cả một lần cũng chưa từng mang em ra ngoài, thật giống như... không quen biết em...”

Cô càng lẩm bẩm thanh âm càng nhỏ.

Phó Kỳ Tu sững sốt, ngay sau đó cười ra tiếng, không nghĩ tới hai người bọn họ ý nghĩ cách nhau xa đến vậy, nếu không phải cô giờ phút này nói ra, anh có lẽ vĩnh viễn cũng không biết.

“Anh sợ dĩ không để cho em lộ diện, trên căn bản có mấy lý do.”

“Tôi mấy lý do?”

Nhiều như vậy? Không phải chỉ một cái?

“Thứ nhất, em không thích xã giao, anh không muốn miễn cưỡng em làm chuyện em không thích. Thứ hai, anh không hi vọng đưa em ra ánh sáng, miễn đưa tới một số con ruồi nhảm chán đem tổ tông mười tám đời của em tất cả đều đào lên, lúc nào cũng nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của em, khiến em cảm thấy không thoải mái, phiền toái. Thứ ba...”

“Được rồi, được rồi, không cần giải thích nữa.”

Cô cảm động ôm lấy anh.

“Em đã biết anh là tốt với em, sau này em sẽ không suy nghĩ miên man nữa.”

Thì ra là anh vì cô băn khoăn nhiều như vậy, cô thật sự cảm thấy phi thường xấu hổ, không những ngốc đến không rõ tâm ý của anh, ngược lại hoàn toàn hiểu lầm anh, cô thật là quá không nên.

“Anh chưa cùng em nói rõ ràng, anh cũng có sai.”

Anh ôn nhu ở bên tai cô nhẹ lẩm bẩm.

“Nhưng em nếu quả thật vô cùng để ý chuyện này, anh sẽ tìm một cơ hội công khai quan hệ của chúng ta.”

Thật ra nếu như đáp ứng lời cầu hôn của anh, sớm muộn đều là phải công khai, anh chẳng qua là không muốn làm cho cô quá nhanh đã bị “Tảo nhiên” mà thôi, nhưng nếu như làm như vậy mới có thể để cho cô an lòng, anh dĩ nhiên cũng muốn càng sớm công khai càng tốt.

“Vẫn là không nên thì tốt hơn, em sợ bị giới truyền thông vây lấy, chẳng những không thể làm gì, còn phải tiếp nhận bọn họ công kích, chỉ dùng nghĩ em liền da đầu tê dại.”

Cô ở trong ngực của anh khẽ lè lưỡi, không khí giữa hai người cũng trở nên nhẹ nhàng không ít.

Anh là dùng phương thức của mình để bảo vệ cô, sau khi hiểu được khổ tâm của anh, trong lòng của cô liền tràn ngập ngọt ngào cùng cảm động, không hề có bất kỳ nghi ngờ gì nữa.

Thừa dịp cơ hội lần này, Phó Kỳ Tu dứt khoát ở lại dân túc nghỉ phép, cùng Tuyên Vũ Đồng cùng nhau hảo hảo buông lỏng tâm tình, hưởng thụ non nước hữu tình của Hoa Liên, thuận tiện tránh né truyền thông truy kích.

May là anh có thể tin được năng lực của Phương Đặc Trợ, trước khi anh trở về công ty có thể giúp anh xử lý phần lớn chuyện tình, nếu là thật gặp phải chuyện không cách nào xử lý, Phó Kỳ Tu liền dùng video thoại cùng Phương Đặc Trợ liên lạc thảo luận.

Bà Tuyên thấy bọn họ hiểu lầm cũng đã giải khai, liền yên lòng.

Tuyên Lý Hòa cũng rất lâu không có nghỉ ngơi, cũng định bụng ở lại mấy ngày, dù sao ít đi mấy cái đơn đặt hàng nước hoa, đối với bọn họ cũng sẽ không có quá lớn ảnh hưởng.

“Kỳ Tu, thật sự rất thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới tự mình sẽ bị đám Cẩu Tử (phóng viên) kia phát hiện ra, giới truyền thông viết lung tung làm liên lụy đến cậu...”

Mất liên nhiều ngày La Dĩ Na rốt cục chủ động điện thoại liên lạc cùng Phó Kỳ Tu, vừa mở miệng chính là trước nói xin lỗi, bởi vì cô hiểu, Phó Kỳ Tu nhất định rất giận.

Thời điểm cô gọi điện thoại tới, Phó Kỳ Tu đang cùng Tuyên Vũ Đồng nằm ở tầng thượng ngắm sao, tầng cao nhất dân tộc là một không gian mở, đặt vài cái ghế lớn, để khách nhân buổi sáng có thể phơi nắng tắm nắng, buổi tối cũng có thể thưởng sao.

Hai người bọn họ sóng vai nằm trên cùng một cái ghế, anh một cái tay cùng Tuyên Vũ Đồng mười ngón tay lồng vào nhau, tay kia cầm lấy điện thoại di động, nét mặt đúng là rất khó coi.

“La Dĩ Na, cậu rốt cuộc đến lúc nào mới chịu làm sáng tỏ chuyện này?”

“Qua nửa giờ nữa, tôi sẽ mở một cuộc họp báo giải thích rõ ràng mọi chuyện.”

“Rốt cuộc cậu có hay không mang thai?”

Cô thẹn thùng một lúc lâu, mới thấp giọng trả lời.

“... Ừ.”

Khó được cô cũng sẽ có lúc thẹn thùng, Phó Kỳ Tu tâm tình tốt cực cũng có chút tốt, còn hăng hái hỏi han cô.

“Là nam nhân kia ?”

“Bằng không sẽ là ai ? Là của cậu sao?”

Cô trong nháy mắt chuyển đổi khẩu khí, hung ba ba bảo vệ tình cảm của mình.

“Hảo, hảo, tôi thừa nhận là tôi nói sai.”

Anh nhin không được thấp cười ra tiếng.

“Chúc mừng cậu.”

“Cám ơn cậu, bất quá tôi một chút cũng không cảm thấy có cái gì đáng chúc mừng. Chỉ cần nghĩ kế tiếp còn có một đồng vấn đề phải xử lý, tôi liền nhúc nhích đến mức thực muốn chân chính mất tích, để tất cả mọi người tìm không được mình...”

Khó được thông thương điện thoại, La Dĩ Na hướng hướng anh tả oán một đồng chuyện tình, giống như là nếu không nói sẽ bị nhin chết vậy.

Phó Kỳ Tu bắt đầu dĩ nghe cô liễu mạng tổ khổ, nhẹ nhúu mày, khiến Tuyên Vũ Đồng bên cạnh anh im lặng cười, cười anh không thể làm gì.

Thật vất vả, người đại diện của La Dĩ Na gọi chuẩn bị mở họp báo, cô mới vội vàng cúp điện thoại, trả lại Tu an tĩnh cho Phó Kỳ.

Anh rốt cực có thể tắt điện thoại di động, quay đầu cùng nữ nhân yêu mến thân mật cụng trán.

“Cô ấy nói một chút nữa mở họp báo, trên tivi có thể phát sóng, em muốn xem không?”

“Em muốn ở chỗ này ngắm sao.”

Cô không chút do dự lắc đầu.

“Tốt lắm, anh ở chỗ này cùng em cùng nhau ngắm sao.”

Anh cũng không muốn đi xem đám ký giả, nhất định vừa lãng phí thời gian vừa không có dinh dưỡng.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiên Không, hít thở sâu một hơi khí, cảm giác thiên nhiên thanh tân, rất giống tâm trạng lúc này của cô, sạch sẽ, không có bất kỳ lo nghĩ, hơn nữa cảm thấy vạn phần thoải mái.

Bởi vì cơ hồ không có chút ánh sáng làm mờ, những ngôi sao cơ hồ phủ kín cả bầu trời đêm, cô đưa tay lên bắt, có chút trẻ con nói:

“Ngôi sao thật xinh đẹp, thật muốn nắm xuống tới, mang về Đài Bắc.”

“Đừng mơ mộng như vậy, sao trên trời chỉ có thể nhìn mà thôi.”

Phó Kỳ Tu không chút khách khí gọi cho cô gáo nước lạnh.

“Em chỉ nói chơi thôi mà, anh làm gì nghiêm túc vậy?”

Cô tức giận trừng anh một cái.

“Đừng nóng giận, anh đem “Ngôi sao trên mặt đất” hướng em bồi tội tốt lắm.”

Anh cúi khom vẻ cười, tựa hồ đang có chủ ý quỷ quái gì.

“Cái gì “Ngôi sao trên mặt đất”?”

Có loại vật này sao?

Phó Kỳ Tu ngay sau đó từ trong túi tiền lấy ra chiếc nhẫn kim cương sớm đã chuẩn bị tốt, thả vào trước mặt cô.

“Vũ Đồng, gả cho anh.”

Cô nhìn chiếc nhẫn kim cương khê tỏa sáng ở dưới ánh trăng, hoàn toàn ngây ngốc, nói không ra lời, không nghĩ tới anh lại có ngay tại lúc này hướng cô... Cầu hôn!

Này quá đột nhiên, cô trong lòng một chút cũng không có chuẩn bị nha!

“Em nếu như cảm thấy quá nhanh, chúng ta có thể đính hôn trước, sau đó nửa năm hoặc một năm nữa kết hôn, để cho em có thời gian thích ứng.”

Anh cũng đã nghĩ kỹ, lấy phương thức này tiến hành theo tốc độ chuyển đổi quan hệ giữa hai người, cô có thể dễ dàng chấp nhận hơn. Dù sao lúc trước cũng đã nhẫn lâu như vậy, nhịn thêm nửa năm, một năm, đối với anh mà nói cũng không coi vào đâu.

Cô nhìn nhẫn kim cương, hốc mắt từ từ hiện lên nước mắt, sau khi kinh ngạc, một cổ vui sướng khó nói lên lời dâng đầy ngực, làm cho cô hưng phấn, kích động, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Cô thích tựa vào trong ngực của anh tiến vào mộng đẹp, mà ngay cả ở trong mộng cũng bị hơi thở của anh vờn quanh. Cô thích mỗi buổi sáng mở mắt ra, liền thấy dung nhan buồng lỏng, không chút nào phòng bị mà ngủ của anh. Cô muốn cùng anh chung một chỗ, thời thời khắc khắc, mỗi tháng, mỗi năm, liền một giây cũng không bỏ qua.

Cô muốn vì anh sanh con dưỡng cái, tạo ra một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, chỉ nghĩ đến, cô cũng đã cảm thấy thật vui vẻ thật vui vẻ, thật muốn lập tức giúp anh sinh một hài tử...

Anh thử đem chiếc nhẫn đặt trên tay cô, phát hiện cô không có ý tứ cự tuyệt, liền tiến thêm một bước đem chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của cô, sau đó cùng cô mười ngón tay lồng vào nhau, nhẹ hôn lên ngón tay đang đeo nhẫn, vô cùng thành tâm và thận trọng.

“Anh yêu em, gả cho anh, được không?”

“Được.”

Cô có chút nghẹn ngào trả lời; vừa cười vừa khóc, hoàn toàn không điều khiển được tâm tình kích động giờ phút này khó có thể bình tĩnh.

“Vậy thì đừng khóc, đừng như vậy làm anh sợ.”

“Em là khóc vì hạnh phúc...”

Anh cười, kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người, hôn lên khóe mắt ướt nước mắt của cô. Nhận được câu trả lời của cô, tim anh cũng hoàn toàn an ổn xuống tới.

Tiểu bạch thỏ của anh, rốt cục cũng hoàn toàn thuộc về anh. Anh đã đợi không kịp, muốn nghe cô gọi anh “Lão công”, đó là chuyện tình tuyệt vời nhất.

Cô để mặc anh hôn lên nước mắt của mình, đắm chìm trong tư vị hạnh phúc ngọt ngào, cùng anh ở dưới trời sao, hai đôi môi dán lại với nhau, từ chuồn chuồn lướt nước, đến sâu sắc triền miên, càng ngày lửa nóng càng mập mờ.

Mãn Thiên Tinh vô ích tiếp tục lóe ra, giống như là ở cười trộm, cũng giống như là ở chúc phúc hai người bọn họ, có thể một đường viên mãn hạnh phúc đi xuống...

[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-het-tieu-bach-tho>